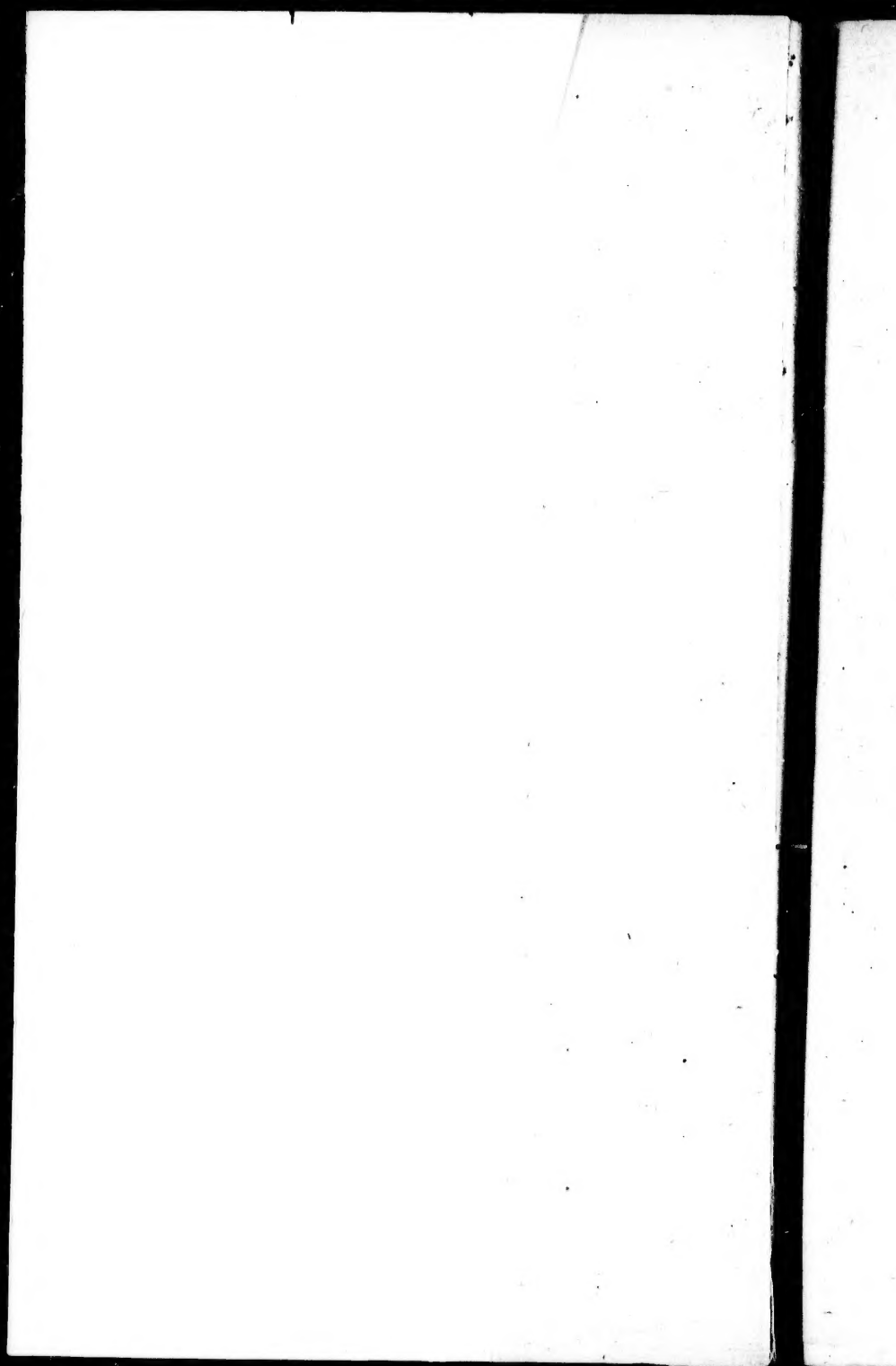

56
w

R E I S
T E R
ONTDEKKING
VAN EENE
NOORD-WESTELIJKE DOORVAART.

AT

R E I S
TER ONTDEKKING VAN
E E N E
NOORDWESTELIJKE DOORVAART,
VIT DE
ATLANTISCHE IN DE STILLE ZEE,
gedaan in de jaren 1819 en 1820
DOOR DE SCHEPEN
THE HECLA en THE GRIPER,
ONDER HET BEVEL VAN
W. F. P A R R Y.
Uit het Engelsch.
MET KAARTEN EN PLATEN.

TOKSTAND DER SCHEPEN IN HET 98. bl. 291.

Te AMSTERDAM, bij
JOHANNES VAN DER HEY.
M D C C C X X I I .

6.75
NOV 13 52

NW
970
P265r

L
h
o
w
S
L
h
d
li
va
M
la
bo
ép
va
te
va

6.75
NOV 13 72

De bijna gelijktijdige onderneming van het Rusfisch en Engelsch Gouvernement, ter ontdekking van eene noord-oostelijke of noord-westelijke doorvaart uit de Atlantische in de Stille Zee, de eerste onder het bevel van de Luitenant O. VON KOTZEBUE, wiens Reisverhaal, insgelijks door mij vertaald, dezer dagen bij den uitgever van dit werk in het licht verschenen is, en de andere onder dat van den Kapitein der koninglijke Engelsche Marine W. E. PARRY, wiens verslag onzen landgenooten in de volgende bladen aangeboden wordt, maken eene te belangrijke époque uit in de geschiedenis der scheepvaart, om niet bij elken liefhebber der wetenschappen met genoeg en 'erkenntenis ontvangen te worden.

En op erkenenis maak ik, als vertaler, inzonderheid aanspraak, daar mij in vele jaren geen drooger, verdrietiger en moeilijker te bearbeiten, en te gelijk zeer gewigtig en interessant, oorspronkelijk is voorgekomen, dan PARRY'S Reisverhaal. Dit oorspronkelijk was een allereentoonigst, vervelendst scheepsjournaal, in den gewonen langdradigen, slaapwekkenden stijl, opgevuld met aantekeningen van weer en wind, graden van warmte en koude, lengte en breedte en de beuzelachtigste beuzelingen, alles prachtig, in een groot kwarto boekdeel, op velin papier gedrukt, en voor den prijs van 3 £. 13 sh. en 6 d. te Londen verkrijgbaar.

Alras zag ik, dat, wilde ik dit werk enkel werktuiglijk Vertalen, hetzelve in het Nederduitsch niet alleen ten minsten drie deelen als dit tegenwoordige beslaan, maar ik bovendien het grootst gedeelte mijner landgenooten een werk in handen geven zou, waarmede ik weinig eer bij hen kon inleggen.

Ik

Ik besloot dus tot de inkorting, waardoor dadelijk het onbetwistbaar belangrijke geconcentreerd wierd en het werk eene aangename lectuur opleveren zou, inzonderheid onmiddellijk voor of na die van deszelfs pendant, het Reisverhaal van KOTZEBUE. Ook van de zes onderscheiden afbeeldingen van de situatiën der schepen in het ijs, oordeelde ik eene enkele voldoende, om den lezer een denkbeeld van zoodanig eene bezetting te geven, zonder het werk kostbaarder te maken dan noodig was.

Een mijner vrienden, een Brit, die met mijn oordeel, wegens de vervelende langwijligheid, instemde, keurde mijne verkorte overzetting niet alleen goed, maar was daarmede zoodanig ingeromen, dat hij dezelve werkelijk weder in het Engelsch vertaalt en te Londen als een Abridged Relation zal doen drukken en uitgeven.

Dat zoodanig een arbeid, als de hier door mij verrigte, niet gemakkelijk is, en

veel opletendheid en oordeel vereischt, behoef ik niet te doen opmerken, en dus zal hier of daar een kleine misstal ligtelijk bij deskundigen verschooning vinden.

G.

Amst. 1 Sept. 1822.

IN.

Inle
Verl
geTog
D
de
To
Po
LaOpva
raa
Pri
de
den
de

INHOUD.

Inleiding. Bl. 1.

Verklaring der Technifche uitdrukkingen, die in het volgende reisverhaal voorkomen. Bl. 14.

EERSTE HOOFDSTUK.

Togt door de *Atlantifche Zee*. — Aankomst in de *Straat-Davis*. — Vruchtelooze poging om door het ijs naar de westelijke kust te dringen. — Reis in de *Straat*. — Togt door het ijs naar de westkust. — Aankomst van *Poffeffion-baai* aan de zuidzijde van den mond der *Lancaster-fond*. Bl. 17.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Opvaart in de *Lancaster-fond*. — Onafgebroken doortogt naar het westen. — Ontdekking en onderzoek van de *Prins Regents-invaart*. — De weg naar het zuiden door het ijs gestremd. — Terugkeering naar het noorden. — Togt door de *Barrows-firaat* en aankomst in de *Pool-zee*. Bl. 47.

DER.

I N H O U D.

DERDE HOOFDSTUK.

Gunstig vooruitzicht van eene open westelijke doorvaart. — Land in het noorden, eene keten van eilanden. — Algemeen overzicht van dezelve. — Lage eilanden met ijs omringd. — Overblijfselen van Esquimauxhutten en natuurvoortbrengselen van *Byam Martins-eiland*. — Trage vaart door ijs en mist. — Aankomst en landing aan het eiland *Melville*. — Vordering naar het westen en bereiking van den honderdtienden graad westelijke lengte, waarop bij eene parlamentsacte eene premie gesteld was. Bl. 81.

VIERDE HOOFDSTUK.

Verder onderzoek van het eiland *Melville*. — Voortzetting van onzen togt naar het westen. — Lang opentocht door het ijs. — Eenige manschappen aan land gezonden, om rendieren en muskusosfen te schieten. — Terugkomst na drie dagen lang verdwaald te zijn geweest. — Ongerustheid aan boord aangaande hun lot. — Togt naar het westen, tot het ijs den verderen weg afloodt. — In het wederkeeren dringt de *Griper* door het ijs. — Opsporing en ontdekking van eene winterhaven aan het eiland *Melville*. — Voorzorgen ter beveiliging der schepen in hun winterkwartier. Bl. 110.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Voorzorgen ter beveiliging van de schepen en den voorraad, zoo wel als ter handhaving van de goede orde, zindelijkheid, gezondheid en welgemoedheid onder het scheepsvolk. — Oprigting van een rooneel en een Noord-Georgiëansch nieuwsblad. — Oprigting van een observatorium aan den oever. — Begin onzer winteruitspanningen. — Staat van de temperatuur en verscheiden meteorologische verschijnselen. — Gemengde voorvallen op het einde van het jaar 1819. Bl. 136.

Z E S.

ZESDE HOOFDSTUK.

Beginfel van scorbut. — Het noorderlicht en andere meteorologische verschijnselen. — Bezoek van de wolven. — Wederverfchijning van de zon. — Ongemeen strenge koude. — Brand in onze loots aan land. — Vingerbevroezingen bij dit ongeluk. Bl. 177.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Gematigder weder. — De loots wordt herbouwd. — Menigte ijs in het ruim. — Meteorologische verschijnselen. — Besluit der tooneelvertooningen. — Toeneemende ziekte aan boord van den *Griper*. — De klederen worden voor het eerst weder in de open lucht gedroogd. — Merkwaardige kringen en bijzonnen. — Sneeuwblindheid. — Loshakking van het ijs rondom de schepen en andere verrigtingen tot aan het einde van Mei. Bl. 195.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Reis door het eiland *Melville* naar den noordelijken oever, en terugkomst langs een' anderen weg. Bl. 219.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Voorvallen in *Winterhaven*, gedurende het eerste gedeelte der maand Junij. — Langzaam smelten van het ijs op zee en der sneeuw op het land. — Jagtpartijen. — Dood en begravenis van WILLIAM SCOTT. — De toerusting der schepen voltooid. — Gematigd weder, gedurende de maand Julij. — Scheuring van het ijs bij de schepen. — Scheiding van het ijs aan den ingang. — Toebereidselen tot vertrekken. — Waarnemingen, gedaan in *Winterhaven* (*). Bl. 250.

TIEN.

(*) Dezen zijn op den platten grond aanteekend.

TIENDE HOOFDSTUK.

Vertrek van *Winterhaven*. — Gunstig vooruitzigt. — Belemmering door het ijs bij Kaap *Bay*. — Bereiking van den 130°. — *Banksland* ontdekt. — Toenemende uitgestrektheid en dikte van het ijs. — Ontdekking van verscheiden eilanden. — Terugkomst in de *Barrows-siraat*. — Passage van de *Lancaster-fund* op de terugreis. Bl. 271.

ELFDE HOOFDSTUK.

Vaart langs de westkust der *Baffins-baai*. — Ontmoeting der walvischvangers. — Berigt wegens de Esquimaux aan de rivier *Clyde*. — Vervolg van het onderzoek der kust. — Terugtocht naar het oosten. — Vruchteloze pogingen om het land weder te winnen en vertrek uit het ijs. — Aanmerkingen wegens het waarschijnlijk bestaan van eene noord-westelijke doorvaart en over den walvischvangst. — Onstuimig weder in de *Atlantische Zee*. — Verlies van de *Hecla's* boegspriet en fokkemast. — Aankomst in *Engeland*. Bl. 303.

R E I S

TER

ONTDEKKING

VAN EENE

NOORD-WESTELIJKE DOORVAART

UIT DE

ATLANTISCHE IN DE STILLE ZEE.

I N L E I D I N G.

Het Gouvernement besloten hebbende tot het uitrusten van eene expeditie tot ontdekking van eene noord-westelijke doorvaart in de *Stille Zee*, vereerde de Admiraliteit mij met het opperbevel, en mijne aanstelling op het schip *The Hecla* was gedagteekend den 16den Januarij 1819. Ik kwam den 20sten te *Londen*, en begaf mij den volgenden dag naar *Deptford* en op mijn schip. Het tweede voor dezen togt bestemde schip was *The Griper*, waarop de Luitenant MATTHEW LIDDON onder mij het bevel voerde.

A

De

De *Hecla* was eene bombardeer - galjoot van driehonderd vijf en zeventig tonnen, op eene koopvaardijwerf in het jaar 1815 te *Hull* gebouwd, vrij groot en ruim, hetgeen haar voor dezen togt bijzonder geschikt maakte. De *Griper* was oorspronkelijk eene oorlogsbrik van honderd tachtig tonnen; maar het Scheeps-collegie (*Navy Board*) liet het dek zes voeten verhoogen, waardoor het schip zoo veel ruimte bekwam als mogelijk was. Beide schepen waren in het midden van December weder in het dok gebragt geworden, om zorgvuldig gekalefaat en van alle sterkte voorzien te worden, die zij tot zulk eene reis noodig hadden.

De equipaadje bestond uit 94 koppen, namelijk 58 op de *Hecla* en 36 op den *Griper* (*).

Tot eene aanmoediging der officieren en matrozen, tot dezen togt bestemd, verdubbelde de Admiraliteit de in den Engelschen zeedienst gewone soldij. De schepen waren spoedig bemand met voortreffelijke zeelieden, waaronder bijna allen waren die den vorigen togt hadden medegedaan, terwijl anderen met gretigheid deze gelegenheid waarnamen.

De wijze om de schepen te versterken was hoofdzakelijk dezelfde als men in 1818 bij de *Isabella* en *Alexander* had aangewend. De Admiraliteit liet de schepen van alles voorzien wat de ondervinding op de

(*) Het oorspronkelijk deelt eene volledige tafel mede van de namen en rangen van deze 94 personen, die wij, als voor den Hollandschen lezer van geen belang, overlaan.

de vroegere reis als noodzakelijk had doen kennen, zoodat mij van dien kant niets te wenschen overbleef.

De optuiging der schepen was die van eene bark, als de voordeeligste in het ijs en het minste manschappen ter bewerking vereischende; hetgeen van geen gering gewigt was, daar wij met zoo weinig volk als mogelijk was moesten reizen, om met onzen voorraad des te verder te strekken. Daarom benam men de *Hecla* haar topzeil, en de bezaanmast, de steng, de gaffel en de kluiver werden verlengd, zoodat zij een' grooten kluiver en een top-gaffelzeil kreeg, en van achterzeilen genoegzaam evenveel had als te voren, terwijl men de fokkemast en de groote mast liet gelijk men ze vond. Bij deze verandering konden wij de manschappen in drie wachten verdeelen, eene inrigting die voor de gezondheid van het scheepsvolk zeer bevorderlijk is, en tevens dient om hetzelfde zijne eigen sterkte te doen kennen, en zijne werkzaamheid vermeerdert in omstandigheden, die meer dan gewone krachtingspanningen vereischen.

De schepen werden voor twee jaren van leeftogt voorzien; bovendien kregen wij ook een' ruimen voorraad mede van DONKINS en GAMBLES geprepareerde sotup in tinnen busfen, van BURKITTs moufen en hopesfentien, en vele andere in koude klimaten en op lange reizen zeer nuttige dingen. De antiscorbutieke middelen bestonden in citroensap, (hetwelk op de Engelsche schepen een gedeelte van het dagelijks rantzoen uitmaakt), wijnazijn, zeurkool,

pekelen groenten. Al de voorraad was van de beste hoedanigheid en befloten in digte potten, om denzelfden voor schimmel en ander bederf te bewaren. Ook werd tot eene proefneming eene matige hoeveelheid van Doctor BOLLMANS sterk geconcentreerden azijn medegenomen: deze deed ons een' wezenlijken dienst, daar onze gewone azijn grootendeels door de strenge vorst bedorven werd. Om plaats te behouden werd slechts weinig beschuit aan boord genomen, maar in deszelfs plaats meel, hetwelk zorgvuldig gedroogd was. Om tot de dagelijkse behoefte der manschappen brood te bakken, werd de *Hecla* een draagbare oven medegegeven, en zelfs in de strengste koude is het ons altijd gelukt smakelijk en gezond brood te bakken. De schepen waren geheel met steenkolen beballast, en hadden zoo veel brandhout in als noodig was om de kisten in het ruim vast te zetten.

Om onze warmte te vermeerderen en de sneeuw af te weren, werd er een scherm gemaakt van dezelfde stof als waarmede de vrachtwagens gewoonlijk gedekt worden, hetwelk, op planken liggende, van de masten over het geheele schip uitgespannen werd, en volkomen aan het oogmerk voldeed.

Er was zorg gedragen voor overvloed van warme kleeding, en een volkomen winterpak voor ieder man kon ik, des noodig, om niet uitdeelen. Onder de talrijke voorwerpen van dezen aard, zoo dienstig tot onze verwarming, behoort ook een wolfsvel voor iederen officier en matroos, bij de

ge-

gewone deken, die het volk veel warmte in hunne bedden gaf, alzoo men met het brandhout zuinig wezen moest, en dikwijls de temperatuur 's nachts rondom de slaapplaatsen ver onder het vriespunt bleef.

Daar wij mogelijk met sommige inboorlingen der landen die wij gingen bezoeken, in gemeenschap konden komen, waren de schepen met eene menigte voorwerpen van geschenken voorzien om hunne vriendschap te winnen, en de hulp van hen te bekomen, die wij mogten noodig hebben. Kortom, niets was verzuimd, wat eenigzins strekken kon om den goeden uitflag der onderneming te bevorderen, en de gezondheid, het gemak en genoegen der geenen te bewaren, die daarmede belast waren. Veel verplichting heb ik aan den Commisfaris CUNNINGHAM en zijne onderbeambten in de onderscheiden departementen aan de werf te *Deptford*, die mijne wenschen bij de bezorging van al deze voorwerpen zoo bereidwillig als spoedig vervulden; insgelijks ben ik ook veel dank verschuldigd aan mijn' vriend HENRY GARRETT, Victualie-agent in deze haven, die ons gedurende onze uitrusting gastvrij bij zich huisvestte.

Inmiddels er dus zorg gedragen werd dat er niets ontbreken zou wat den goeden uitflag der onderneming in derzelver voornaam oogmerk verzekeren kon, werd de bevordering van aardrijkskunde en zeevaart, zoo wel als het algemeen belang der wetenschappen, geenszins als van minder belang aangemerkt. Te dien einde werd ieder schip eene menigte kostbare

instrumenten (*) medegegeven, en de Artillerie-Kapitein SABINE, door de Koninglijke Maatschappij aanbevolen, werd als sterrekundige aan boord van de *Hecla* geplaatst.

Voor ons vertrek van *Deptford* kregen de schepen nog een bezoek van Lord MELVILLE, Voorzitter der

(*) Namelijk aan boord van

The Hecla.

- 3 Astronomische klokken, met standaardis.
- 11 Chronometers.
- 1 Doorgangsmeter.
- 1 Draagbaar observatorium.
- 1 Repeteercirkel.
- 1 Peilkompas.
- 1 Magnëetkrachtmeter, volgens Kapt. KATERS verbetering.
- 1 Variatie doorgangsmeter.
- 1 Inclinatorium.
- 4 Zelfregistrerende thermometers van SIXE, met ijzeren kokers om aan het dieplood vast te maken.
- 3 Electrometers met kettingen.

The Griper.

- 4 Chronometers.
- 1 Peilkompas, behoorende aan HENRY BROWNE.
- 4 Azimuthkompassen, volgens Kapt. KATERS verbetering.
- 1 Dieptemeter, uitgevonden door Doctor WOL. LASTON.
- 2 Bergbarometers.
- 2 Zeebarometers.
- 2 Hoogtemeters, volgens Kapt. KATERS uitvinding.
- 1 Theodoliet.
- 2 Hoekmeters.
- 1 Cirkelvorm. voortrekker.
- 3 Kunstmatige horizonten.
- 1 Hydrometer.
- 1 Waterfles, volgens MARCETS uitvinding.
- 10 Thermometers.

Wijders alle teekengereedschappen, linialen, passers, enz. tot het teekenen van kaarten.

der Admiraliteit, zoo wel als van eenige andere Commisfariſen en den Controllleur van het Scheepscollegie, die hunne tevredenheid betuigden over de wijze, waarop hunne bevelen aangaande de uitrusting van deze expeditie vervuld waren. Den 2den Mei verſcheen ik voor de Admiraliteit, om van hunne Lordſchappen de laaſte inſtructiën te ontvangen.

Bij onze terugkomst in *England*, in het begin van November 1820, werden alle journalen, kaarten en teekeningen, betrekkelijk tot deze expeditie, aan de Commisfariſen der Admiraliteit gezonden, en het behaagde hunne Lordſchappen dezelve mij dadelijk weder te doen behandigen, ten einde een officieel verhaal op te ſtellen en op hun gezag in het licht te geven.

Het volgend verhaal van de verrigtingen der expeditie is voornamelijk getrokken uit het journaal, door mij zelve aan boord van de *Ilecla* gehouden, waarin ik altijd binnen de vierentwintig uren het voorgevallene opſchreef. In ſommige gevallen echter heb ik mij ook bediend van de dagboeken en berigten van andere officieren, doch dan heb ik hen altijd erkentelijk genoemd, en hunne woorden van de mijnen onderscheiden.

De teekeningen, door de Luitenants BEECHY en HOPPNER vervaardigd, werden dadelijk bij de aankomst der ſchepen op den *Treems*, in handen van bekwame graveurs gegeven, en enkel de belangrikſten ter verſiering van dit werk uitgekozen. Men moet nogtans bekennen, dat de Poollanden weinig

opleveren dat de teekenkunst met voordeel kan afbeelden, en de gelegenheden waren op de laatste reis niet menigvuldig, uit hoofde van den langen tijd, dien wij op eene zelfde plaats moesten blijven. Wegens de verdienste der teekeningen van de Heeren BEECHEY en HOPPNER, ben ik geen bevoegd register dan voor zoo ver de naauwkeurigheid en juistheid der voorwerpen betreft.

De kaarten, in dit werk voorkomende, zijn gegraveerd, naar de onder mijn onmiddelijk opzigt aan boord van de *Hecla*, door den Cadet BUSHNAN vervaardigde teekeningen. De origineele kaarten van dezen bekwamen jongen man zijn, benevens eene lijst van al hetgeen waarvan hij zich bij derzelver zamenstelling bediend heeft, nedergelegd in het hydrographisch bureau der Admiraliteit. Daar wij wisten dat wij ons van de plaats af, waar onze ontdekkingen begonnen, namelijk de ingang van de *Lancaster-fond*, niet meer op onze kompassen konden verlaten, werd dadelijk befloten de magnetische bepalingen geheel te laten varen bij het zamenstellen der kaarten, en enkel gebruik te maken van die liggingen, welken de zonshoogte en het azimuth en derzelver hoek-afstand van het voorwerp, welks ligging bepaald moest worden, aanwezen. Dus werden altijd astronomische liggingen gelijktijdig met waarnemingen wegens lengte en breedte verkregen.

De waarnemingen wegens lengte en breedte zijn zelden gedaan door minder dan twee, en dikwijls door drie en vier personen, en bij het zamenstellen der

der kaart nam men dan het middelste. De waarnemers waren gewoonlijk Kapitein SABINE, de Luitenant BEECHEY, de Heer HOOPER en ik zelf. De hoekmeting werd met een' sextant gedaan, nu door mij zelve, dan door den Luitenant BEECHEY, aan wiens kunde en ervarenheid in dit vak ik veel verschuldigd ben.

Onze waarnemingen wegens de miswijzing van het kompas aan boord van de schepen, heb ik in het reisverhaal overgeslagen, dewijl zij weinig of geene opheldering geven, zoo lang de opgaven de verbeteringen nog niet hebben bekomen, die zich op de plaatselijke aantrekking gronden, en derhalve eene stukswijze mededeeling weinig belangrijk is. Eene reeks van waarnemingen, opzettelijk gedaan om de uitwerking der aantrekking des schips op de magneetnaald te onderzoeken, zal mischien kunnen medewerken om eindelijk eene algemeene formule te vinden, volgens welke de door de onregelmatigheid der kompasnaald op zee veroorzaakte mislagen te verbeteren zijn. Doch het gewigt van zulk eene formule is des te geringer, daar het niet moeilijk is het beloop der onregelmatigheid bijna ten allen tijde, wanneer de zon zichtbaar is, te berekenen, namelijk door het Azimuth, dat op een' noordelijken en zuidelijken magnetischen loop waargenomen wordt, om de ware miswijzing te vinden. Voor de scheepvaart is er inderdaad niets verder noodig dan het bepalen van het bestaan eener miswijzing op een' of meer koersen, zonder acht te slaan op het ware beloop der-

zelve. Dit is voornamelijk het geval, wanneer men van magnetische plaatsbepalingen bij het ontwerpen van kaarten gebruik maakt, doch waartoe men natuurlijk slechts bij de uiterste noodzakelijkheid zijne toevlugt neemt. In zulke gevallen is het goed de miswijzing op denzelfden koers met dien, waarop de liggingen berekend zijn, waar te nemen. Hierdoor kan men het tot een' graad van naauwkeurigheid brengen, dien zij niet verwachten zouden, die niet gewoon zijn zoodanige voorzorgen te gebruiken, en de meesten der mislagen vermijden, die gewoonlijk aan een gebrek der kompassen worden toegeschreven.

Al de opgegeven liggingen zijn de waren, bijaldien het tegendeel niet uitdrukkelijk gezegd is. Al de breedten zijn de noordelijken en al de lengten westelijken, naar den meridiaan van *Greenwich*. De temperaturen zijn volgens den thermometer van FAHRENHEIT aangeteekend; de teekens + en — voor het getal graden, beduiden boven of onder 0.

De temperatuur der zee, op onderscheiden diepten, is, waar niet het tegendeel gezegd wordt, volgens den thermometer van SIXE aangeteekend, die in een' ijzeren koker aan het dieplood gebonden wordt. De fles om water uit onderscheiden diepten op te halen, was opzettelijk voor deze expeditie door Dr. MARCET uitgevonden. Zij bestaat uit een groot cylindervormig vat van gegoten ijzer, met eene kleine opening aan wederzijden; dezen kunnen met een' grendel en eene veer gesloten worden, wanneer men het

het
zin
een
pon
boo
dan
lijn
waa
Dit
digh
beker
die n
He
man
het n
altijd
het v
der a
lijke t
Ik
leveren
zen d
gewest
tot he
mede
niets a
de beke
row,

(*) De

het goedvindt. Men laat dit instrument in het water zinken zo diep men wil, aan eene lijn, die door een rond ijzeren gewigt, ter grootte van een' drieponds kogel, loopt; dit gewigt behoudt men aan boord tot het instrument laag genoeg gezonken is, dan laat men het vallen: het glijdt snel langs de lijn, en doet door den schok de veeren losspringen, waardoor de openingen in de fles gesloten worden. Dit instrument schijnt, wegens deszelfs groote eenvoudigheid en de zekerheid, waarmede hetzelfde uit eene bekende diepte het water opbrengt, het beste van allen die men tot nog toe met dit oogmerk bezigd heeft.

Het gebruik van scheepstermen, die alleen de zee-man van beroep verstaat, is zoo veel mogelijk in het reisverhaal vermeden; zulks kan nogtans niet altijd plaats hebben, althans bij een' scheepstogt in het ijs, die van een' geheel anderen aard is dan ieder andere. Ik heb dus bij de weinige onvermijdelijke termen altijd eene verklaring gevoegd.

Ik was eerst voornemens om een kort overzicht te leveren van de resultaten der talrijke vorige Poolreizen door onze en andere natiën, om de noordelijke gewesten te onderzoeken, van de vroegste tijden af tot heden, doch ik bevond weldra dat ik mij daarmede niet kon inlaten, en dat zulks, ook inderdaad niets anders zijn zou dan een beknopt uittreksel uit de bekende werken van FORSTER, BURNEY en BARROW, over dit onderwerp (*). Mijne beweegreden daar-

(*) De Heer KRUSENSTERN heeft echter een zoodanig zeer be-

daartoe, ik moet het maar ronduit bekenen, was een zekere hoogmoed, waarmede ik wilde verhalen, hoe twee eeuwen lang al deze ondernemingen waren mislukt, tot het goed geluk mij en mijne togtgenooten de zaak tot een gewenscht einde had laten brengen. Het zij mij nogthans vergund, tevens aan te merken dat, welk een goed gevolg onze onderneming ook gehad hebbe, hetzelfde toch grootendeels moet toegeschreven worden aan de ijverige en krachtdadige medewerking van den Luitenant LIDDON en al de officieren van beide schepen, en aan het algemeen goed gedrag der manfchap, die ik gezamenlijk en afzonderlijk openlijk het regt moet laten wedervaren dat ik allen verschuldigd ben.

Tot besluit van deze inleiding zou ik wel een paar woorden dienen te zeggen tot verfooning voor mijn' onbeschaafden stijl. Men heeft gezegd: *Les marins écrivent mal, mais avec assez de candeur*. Niemand kan meer de waarheid van het eerste gedeelte dezer uitspraak gevoelen dan ik zelf; en niemand, ik kan dit met dezelfde opregtheid verklaren, heeft meer getracht de lofspraak te verdienen, die het laatste gedeelte behelst; maar ik vestig mijne

voor-

bemijning, onderhoudend en aangenaam geschreven *Overzicht der Poolreizen* geleverd, hetwelk geplaatst is voor het IIIe Deel van O. VON KOTZEBUE'S *Ontdekkingsreis in de Zuid-zee en naar de Beringsstraat*, waarvan insgelijks eene Nederduitsche vertaling bij den Uitgever van dit Reisverhaal het licht ziet.

voornaamste hoop om de strengheid der kritiek te ontwapenen op de overweging, dat wij in onze vroege jeugd door den aard van ons beroep van onze studiën afgetrokken worden, hetgeen bij mij reeds in mijn twaalfde jaar plaats had, sedert welken tijd ik bestendig op zee geweest heb.

Wij hebben verscheiden natuurvoortbrengfelen medegebragt van de zeeën en eilanden, die wij bezocht hebben, en daarbij zorgvuldig de plaats opgegeven waar dezelve gevonden werden; en ik vertrouw dat hetgeen betrekkelijk tot de natuurlijke historie gezegd is, zal doen blijken dat deze tak van wetenschap geen groot nadeel er bij geleden heeft, dat bij deze expeditie geen natuurkenner van beroep geweest is, alzoo Kapitein SABINE zoodanig een' geleerden zeer goed vervangen heeft. De wetenschappen hebben inderdaad aan hem eene menigte bijzonderheden en waarnemingen te danken aangaande een gedeelte der aarde, hetwelk tot hiertoe nog weinig bekend en nimmer te voren door Europeanen bezocht was.

VER-

VERKLARING

DER

TECHNISCHE UITDRUKKINGEN,

DIE IN HET VOLGENDE REISVERHAAL
VOORKOMEN.

BAAI-IJS. Pas ontstaan ijs op de oppervlakte.

BEZET. De toestand van een schip dat rondom in het ijs zit.

BLINK. Eene bijzondere schemering in den dampkring, die bijna telkens waargenomen wordt, wanneer men ijs of met sneeuw bedekt land nadert. Landblink is gewoonlijk meer geel dan ijsblink.

BOGT. Eene uittanding van eene ijsmasse, gelijk eene baai, hoedanig dezelve ook somtijds genoemd wordt.

BOREN. Het door los ijs boren bestaat daarin, dat men alle zeilen bijzet, en het schip dwingt zich met geweld een' weg door de ijsmasse te banen.

DOK.

VERKL. DER TECHNISCHE UITDRUKK. 15

DOK. Een dok wordt gemaakt door een vierkant gat in het dikke ijs te zagen, om het schip tegen de drukking der ijsmasfa's te beveiligen. Een natuurlijk dok is eene kleine bogt, die als zoodanig gevonden wordt.

DRIJF-IJS. Losse ijsmasfa's, tusfchen welken het fchip met groote moeite doorzeilt.

HOL. Eene kleine ruimte klaar water, die echter aan alle kanten door ijs omringd is.

JONG IJS. Hetzelfde als baai-ijs.

KRAAIJENNEST. Een rond huisje als eene ton, vastgemaakt aan de top der mast, waarin de matroos op den uitkijk zit.

KLAAR WATER. IJsvrij water.

LAND-IJS. Aan het land zittend ijs, hetzij in fchotfen of in zware masfa's, die door drukking naar het ftrand gedrongen worden.

PAD. Een kanaal door het ijs. Een fchip is op het regte pad, wanneer dit kanaal hetzelfde in klaar water leidt.

PAK. Eene groote opftapeling van fchotfen, wier uitgeftektheid niet afgezien kan worden.

TONG. Eene onder water liggende ijsmasfa. Een fchip raakt fomwijlen op eene ijstong, hetgeen echter vermijdd kan worden, daar men dezelve in vlak water gemakkelijk kan zien.

VELD.

DOK.

16 VERKL. DER TECHNISCHE UITDRUKK.

VELD. Eene groote ijsvlakte, wier uitgestrektheid uit den top der mast niet kan afgezien worden.

VLAKTE. Hetzelfde als veld, behalve dat derzelver uitgestrektheid uit den top der mast kan afgezien worden.

WATERHEMEL. Zekere donkere kleur des hemels, die klaar water in die strek aanduidt. Het is het tegendeel van Blink.

Togt
Str
ijs
de
kus
zui

De
van A
in het
dus de
worden
met een
in den
naar L
zij des
Den
rende a
het ijs
schijnlijk

EER.

DRUKK.

effrektheid
den.

dat derzel-
n afgezien

r des he-
it. Het is

EERSTE HOOFDSTUK.

Togt door de Atlantische Zee. — Aankomst in de Straat-Davis. — Vruchteloze poging om door het ijs naar de westelijke kust te dringen. — Reis in de Straat. — Togt door het ijs naar de westkust. — Aankomst van Possession-baai aan de zuidzijde van den mond der Lancaster-fund.

De *Hecla* en *Griper* moesten reeds in het begin van April de rivier verlaten; doch de wind bleef tot in het begin van Mei in het oosten. Zij moesten dus door eene stoomboot naar *Northfleet* getrokken worden. De stoomboot de *Eclips* trok de *Hecla* met eene kracht van zestig paarden, den 4den Mei, in den tijd van drie en een half uur, en keerde toen naar *Deptford* om den *Griper* te halen, waarmede zij des avonds aankwam.

Den 6den werd het geschut en het daartoe behoorrende aan boord gebragt; en daar nu de schepen al het ijzerwerk hadden ingenomen, gelijk het waarschijnlijk voor het overige van de reis blijven zou,

B

werd

werd de achtermiddag besteed met het doen van eenige waarnemingen omtrent de miswijzingen van het kompas aan boord van de *Hecla*.

De schepen namen den 7den hun kruid aan boord, en zeilden tot *Lower Hogg*. In den avond van den volgende dag ankerden zij aan de *Nore*, waar de instrumenten en chronometers werden ingescheept. De reis werd langzaam voortgezet. De *Hecla* was den *Griper* omtrent drie mijlen vooruit, zoodat ik besloot hem op het sleeptouw te nemen. Des morgens van den 14den raakte de *Hecla* aan den grond bij het oostelijk einde van *Sheringham-Shoals*, doch werd spoedig weder vlot. Ziende dat de schepen niet vorderden, en dat het niet doenlijk zijn zou met de ebbe te ankeren, voeren wij tot *Tarmouth Roads*, en ankerden in het *Cockle Gat* 's namiddags om twee ure.

Des anderendaags kreeg ik een bezoek van Kapitein *Wells*, die mij allen bijstand aanbood die in zijn vermogen was, en ons eenig vleesch zond toen wij zijn schip voorbij kwamen.

Des morgens van den 16den een gunstige wind opstekende, werd de *Griper* op het sleeptouw genomen, en den 19den kregen wij *Fair-Island* in het gezigt.

's Avonds werd de wind stil, en wij vingen verscheiden schoone kabeljaauwen. Dit was de laatste versche visch, dien wij gedurende de reis aten. Het was om middernacht licht genoeg om *Fair-Island*

op
sche
D
Esk
best
op
noor
en
zese
W
Bar
land

B
L
T
een'
vijft
dem
pen.
D
bevo
Sira
of 5
koers
boor
ning
zoek
hetze

het doen van
zingen van het

uid aan boord,
avond van den
Vore, waar de
n ingescheept.
De *Hecla* was
uit, zoodat ik
en. Des mor-
aan den grond
v-Shoals, doch
dat de schepen
enlijk zijn zou
tot Tarmouth
at 's namiddags

zoek van Kapitein
aanbood die in
esch zond toen

gunstige wind
leeptrouw geno-
r-Island in he

wij vingen ver-
was de laatste
reis aten. He-
om Fair-Island

op een' afstand van tien mijlen duidelijk te onderscheiden.

Den 20sten praaiden wij de Deensche brik *David Eske*, die van *Kopenhagen* naar het eiland *Disco* bestemd was. De *Griper* werd 's avonds nogmaals op het sleeptouw genomen, en wij omzeilden de noordpunt der *Orkneys*, op een' afstand van twee en eene halve mijl, op eene diepte van dertig tot zesendertig vademen.

Wij deden het eiland *Rona* den 21sten aan, en *Baro* den volgenden morgen. De ligging dezer eilanden is, volgens onze waarnemingen:

Baro.

Rona.

Breedte. . . . 59°, 04', 24". . . . 59°, 05', 54".

Lengte. . . . 6°, 14', 34". . . . 5°, 52', 04".

Toen wij dezelve noordwaarts langs zeilden, op een' afstand van zes of zeven mijlen, vonden wij vijftig tot vijfenzeventig vademen diepte op een' bodem van steenen, grof zand en gebroken schelpen.

Door de ervarenste Groenlandsvaarders wordt aanbevolen dat men, om uit de *Atlantische zee* in de *Straat-Davis* te komen, zich op de parallel van 57½° of 58° houden moet, en ik had dienvolgens onze koers ook zoo ingerigt. Wij wierpen eene fles over boord met een papier er in, behelzende de dagteekening, toestand en breedte der schepen, met een verzoek in zes Europeesche talen aan den vinder, om hetzelfde aan den Secretaris der Admiraliteit te zenden,

den, met aanduiding van den tijd en de plaats waar hetzelfde gevonden was. Dagelijks werd ten minste eene fles uitgeworpen gedurende de reis, uitgezonderd, wanneer de schepen in het ijs bezet waren.

Den 24sten bereikten wij *Rockall*. Wij vonden deszelfs breedte $57^{\circ}, 38', 40''$, lengte $13^{\circ}, 47', 42''$. De ligging van deze merkwaardige rots was door Kapitein CAPEL in 1818 bepaald breedte $57^{\circ}, 39', 32''$, lengte $13^{\circ}, 31', 16''$, die boven de onze de voorkeur verdient, alzoo wij er op een' te grooten afstand voorbij kwamen. Er is misschien geen treffender bewijs van het oneindig nut der chronometers op zee dan de zekerheid waarmede een schip zelfs naar eene geïsoleerde rots, die als een punt uit zee rijst, en nog zevenenveertig mijlen van het naaste land verwijderd is, onmiddellijk heen stevenen kon.

Den 27sten lieten wij den *Griper* los, en hielden een weinig noordelijk, om op de plaats te komen, waar de Luitenant PICKERSGILL den 29sten Junij 1776 driehonderdtwintig tot driehonderddertig vademmen diepte vond; daar wij des avonds om zes ure op $56^{\circ}, 59', 39''$ breedte en $24^{\circ}, 33', 40''$ lengte waren, peilden wij met een dieplood van 1020 vademmen, zonder nogtans grond te vinden. De temperatuur der zee was bij deze diepte 45° , op de oppervlakte 48° en der lucht 49° .

De wind op den 30sten naar het westen schieten-de, met eene hooge zee en zwaren regen, zeilden wij met sterk gereefde topzeilen. Ten half een kwamen wij aan de plaats waar het *Gezonken land van*

Buss

Buss
is aan
volgen
politie

Den
weder
rantzoen
brasten
de bree
met een
zonder g
was op
der lucht
Op de
stormvoge
den kaaph
looven d
well geve
deze vog
Davis of
Den 14
in het no

Bus op STEELS kaart van *Engeland* naar *Groenland* is aangeteekend, en in den loop van dezen en den volgende[n] dag deden wij verscheiden peilingen. De positie van het schip was als volgt:

Breedte.	Lengte.	Vadems.
57°, 46'	29°, 20'	160.
57°, 49'	29°, 22'	90.
58°, 01'	29°, 32'	80.
58°, 07'	29°, 34'	85.
58°, 14'	29°, 46'	100.
58°, 13'	30°, 52'	170.

Den 3den Junij de verjaardag des Konings en het weder stil en schoon zijnde, deed ik een dubbel rantzoen genever uitdeelen, of in zeemannstijl de brasfen van de groote raa splitsen. Des avonds, op de breedte van 55°, 01', lengte 35°, 56' peilden wij met een dieplood van tweehonderdvijftig vademen, zonder grond te vinden. De temperatuur der zee was op deze diepte 44°, op de oppervlakte 41°, der lucht 43°.

Op den 13den zagen wij geheele zwermen van stormvogels (*Procellaria puffinus*), door de zeelieden kaaphoenders (*Cape hens*) genaamd, dewijl zij gelooven dat zij enkel in de nabijheid van Kaap *Farewell* gevonden worden. Ik herinner mij ook niet deze vogels in eenig ander gedeelte van de *Straat-Davis* of de *Baffins-baai* aangetroffen te hebben.

Den 15den zagen wij geheel onverwacht een ons in het noorden liggend maar nog zeer verwijderd

land: dit kon geen ander zijn dan het land omstreeks Kaap *Farewell*, welks lengte, volgens onze chronometers, dezelfde als die van ons schip, $42^{\circ} 56' 41''$, nagenoeg overeen kwam met die welke in de tafels van MASKELYNE, MENDOZA RIOS, ROBERTSON en in de *Connaisance des Temps* is opgegeven, namelijk 2° of 3° oostelijker dan op de meeste kaarten is aangegeekend. Hieruit kan men ook de opmerking verklaren der Groenlandsvaarders, dat, wanneer zij van het oosten komen, en dit voorgebergte aandoen, zij hetzelfde vroeger bereiken dan zij verwachten, hetgeen zij natuurlijk aan de uitwerking eener westelijke strooming toefschrijven. Bij aldien de breedte van Kaap *Farewell* $59^{\circ} 37' 30''$ is, het gemiddelde van negen onderscheiden autoriteiten, dan moet onze afstand van dezelve op dezen dag meer dan veertig mijlen geweest zijn. Het is niet onmogelijk dat de hooge kusten van *Groenland* op zulk een' verren afstand gezien worden, en men dient in het oog te houden, dat het weder op den tijd, dat wij haar zagen, juist zoodanig was als men zegt dat geschikt is om voorwerpen op een' grooten afstand te zien, namelijk kort voor of na den regen, wanneer de vochtigheid de doorschijnendheid des dampkrings vermeerderd (*).

In den vroegen morgen van van den 18den zagen wij de eerste ijsstrook, en kort daarna verscheiden ijs-

(*) A. v. HUMBOLDT, *Persf. Narr.* I pp. 81. 101. 102.

ijsber
bruine
1818
De t
361°
waarf
zaakt
finale
het ijs
talrijk
gels,
het e
Stern
den
zijn.
Der
kende
het o
duurd
ontdel
van
gen v
op de
Deze
het e
nig te
De
noord
dags

omstreeks
ze chrono-
2°, 56' 41",
in de tafels
tson en in
n, namelijk
arten is aan-
merking ver-
meer zij van
andoen, zij
chten, het-
r westelijke
breedte van
middelde van
moet onze
dan veertig
getijk dat de
een' verren
in het oog
dat wij haar
dat geschikt
nd te zien,
eer de vocht-
gs vermeer-
8den zagen
verscheiden
ijs-

p. 81. 101.

ijsbergen. Dezen morgen had het water eene vuil bruine kleur aangenomen. Wij hadden hetzelfde in 1818 aan den ingang der *Straat-Davis* opgemerkt. De temperatuur van het water was dezen morgen 361°, dus 3° kouder dan den vorigen nacht, hetgeen waarschijnlijk door de nabijheid van het ijs veroorzaakt was. Wij doorsneden de ijsstrook op eene smalle plaats, en vonden aan gene zijde van dezelve het ijs dik op elkander geschoven. De vogels waren talrijker dan gewoonlijk, en behalve de ijsstormvogels, bootsmannen en kittiwaken, zagen wij voor het eerst verscheiden *Alca alle*, *Columbus grylle* en *Sterna hirundo*, welke laatste den zeelieden onder den naam van Groenlandsche zivaluwen bekend zijn.

Den 19den eene frische koelte uit het oosten opstekkende, drongen wij naar het west-noord-westen door het drijfij. De mist, die den ganschen dag geduurd had, klaarde op tegen den avond, en wij ontdekten de kust van *Groenland* op een' afstand van twaalf of dertien mijlen. Den volgende morgen vonden wij het hoogste land in het gezigt liggen op de breedte van 60°, 53', 29", lengte 48°, 42', 22". Deze ligging beantwoordt ten naastenbij aan die van het eiland *Nova* op *ARROWSMITHS* kaart, een weinig ten oosten van Kaap *Desolation*.

Den 21sten en 22sten zeilden wij naar het west-noord-westen in eene open zee. Den 23sten, 's middags op 62°, 43', 09" breedte 61°, 38', 25" lengte,

zagen wij verscheiden ijsbergen en eenig los ijs ten noord-westen.

Bij het opklaren der mist in den morgen van den 24sten zagen wij eene lange keten van ijsbergen van verscheiden mijlen uitgestrektheid, in eene noord-westelijke en zuid-oostelijke rigting, en toen wij dezelve naderden, vonden wij eene menigte vlak ijs daaronder gemengd, zoodat wij ten westen niets dan ijs zagen. Wij peilden honderdttwintig vademen op een' bodem van fijn zand, hetgeen het waarschijnlijk maakt dat de meesten dezer ijsbergen aan den grond zaten.

Het weder tamelijk kalm zijnde in den morgen van den 25sten, werden de booten vooruitgezonden, om de schepen door het ijs te bnegferen. Het water bleef tamelijk open tot 's namiddags ten vier ure, toen de opkomende oostewind het ijs, tuschen hetwelk wij pas doorgekomen waren, zoo snel tot elkander schoof, dat wij naauwliks den tijd hadden om de booten op te hijschen, alvorens de schepen onbeweeglijk bezet waren. De open zee, die wij verlaten hadden, was ons omtrent vier mijlen ten oosten, terwijl naar het westen niets dan een uitgestrekt ijsveld te zien was. Men kan zich onmogelijk een' hulploozers' toestand voorstellen dan dien van een schip dus in het ijs bezet, wanneer alle aangewende kracht der rigting van den steven geene enkele streck van het kompas kan veranderen.

Den volgende dag meenden eenigen onzer manschap-

schep
verw
ijs t
van
denk
De
visch
zien
voor
de b
de o
was
had,
bene
vaard
Zo
te bl
pen
negen
raakte
fa's r
ven,
groot
kwam
scheid
te kri
hoeg
en wi
genam

schappen, die zich eene paar mijlen van het schip verwijderd hadden, het spoor van eene sleede op het ijs te ontdekken, maar dewijl zij geene voetstappen van menschen of honden ontdekken, hadden zij zich denkkelijk vergist.

Den 27sten vertoonde zich een groote zwarte walvisch (*Balena mysticetus*), de eerste dien wij gezien hadden, nabij het schip. Deze dieren zijn gewoon met den kop vooruit onder te duiken, en met de breede vork van hunnen ontzaglijken staart op de oppervlakte des waters te spelen; maar thans was het ijs zoo dicht, dat hij daartoe geene plaats had, en de visch moest met den staart vooruit naar beneden, tot groot vermaak van onze Groenlandsvaarders.

Zoolang de wind aanhield met sterk tegen het ijs te blazen, en hetzelfde gesloten hield lagen de schepen veilig tegen de zee godelt; doch 's avonds om negen ure, toen de wind een weinig westelijk liep, raakte het ijs los: iedere golf drong de zware ijsmassa's met zulk een geweld tegen het roer en den steven, dat schepen, op de gewone wijze gebouwd, groot gevaar zouden geloopt hebben; doch wij kwamen vrij zonder eenige schade. Wij deden verscheiden pogingen om de galjoenen der schepen los te krijgen, opdat zij de zwaarste schotsen tegen de boeg mogten ontvangen, maar alles was vruchteloos, en wij bleven den geheelen dag in denzelfden onaan genomen toestand.

In dien tijd kwam een groote ijsbeer naar den *Griper*, en werd door het volk doodgeschoten, maar hij zonk weg tusfchen de ijschotten. Dit dier was waarschijnlijk aangelokt geworden door de lucht van eenige bokkings, die men op dat tijdstip bezig was te bakken. Het is een gewoon gebruik bij de Groenlandsvaarders, die den scherpen reuk dezer dieren kennen, om hen door het braden van visch op deze wijze naar de schepen te lokken.

Wij bleven in het ijs bezet tot den 30sten, wanneer het ijs een weinig begon los te gaan en het ons gelukte de *Hecla* naar het oosten in beweging te brengen, waar alleen open zee te zien was. Het ijs in den loop van den dag nog meer losgaande, gelukte het ons na acht uren arbeids beide schepen in klaar water te brengen.

Onze eerste poging om de westkust te bereiken dus mislukt zijnde, raadpleegde ik de Groenlandsvaarders wegens de middelen om dit oogmerk te bereiken. De Heer ALLISON was van gevoelen dat wij een' of twee graden naar het zuiden moesten terugzeilen, terwijl de Heer FIFE van oordeel was dat wij met kans van beteren uitslag de breedte van den berg *Raleigh* moesten zien te bereiken, die eene zijde van het smalste gedeelte der *Straat-Davis* uitmaakt. Ik besloot tot het laatste, als zijnde meer overeenkomstig met mijne instructiën, en wij lievend nu noord-oostelijk langs dezen ijshoek, om eedere opening waar te nemen, die zich zou opdoen. In

klaar

klaar water komende, bevonden wij dat de ijschotfen onze roers zeer beschadigd hadden, terwijl wij in het ijs bezet waren.

Den 1sten en 2den Julij hielden wij ons nog dicht aan den rand van het ijs, zonder eenige opening te ontdekken. De vogels, die wij sedert onze eerste aankomst aan het ijs gezien hadden, waren lommen (*Uria brunnichii*) en eenige meeuwen (*Larus glaucus*).

Den 3den, 's morgens, blies de wind sterk uit het oosten, met eene storm en donker regenachtig weder. In den namiddag bedaarde de wind, en het gelukte ons verder naar het noorden te komen. Om vier ure pasfeerden wij den poolcirkel op de lengte van 57°, 27' W. Wij kwamen dezen dag ten minsten vijftien ijsbergen voorbij, en daaronder van aanmerkelijken omtrek. Om middernacht, wanneer de wind naar het zuid-westen geschoten en bedoord was, ontdekten wij weder eene zeer lange keten van gebergten in het noorden. Toen wij dezelfde naderden, liep de wind om, en slechts eene uit het zuiden zeer hooggaande zee dreef de schepen noordwaarts en het losse ijs met een vreeslijk geweld tegen de bergen aan, die met een wit schuim meer dan honderd voeten hoog bedekt werden, verzeld met een gedruis gelijkende naar het rollen van een verwijderden donder. Dit tooneel was verheven en schrikkelijk. Bij deze ijsbergen vonden wij op honderd tien vademmen nog geen grond.

Den 4den, 's morgens om vier ure, kwamen wij
aan

aan eene menigte drijfs. Dewijl er een ligt koeltje uit het zuiden blies, en ik, zoo het mogelijk was, vermijden wilden naar het oosten te zeilen, dreef ik de *Hecla* in het ijs, in de hoop dat ik in staat zou zijn een' weg door hetzelfde te banen. Naauwelijks hadden wij dit gedaan, of de wind ging liggen, en het schip werd geheel onhandelbaar en was een' tijd lang een prooi der golven, die ons dicht aan de ijsbergen drongen. Alle booten werden dadelijk uitgezet, om hetzelfde op het sleeptouw te nemen, en de *Griper* gaf het sein van niet in het ijs te gaan. Na twee uren zwaren arbeid gelukte het ons de *Hecla* weder in klaar water en op een' genoegzamen afstand van de ijsbergen te brengen, welken bij eene sterke strooming te naderen uiterst gevaarlijk is. 's Middags waren wij op de breedte van $66^{\circ} 5' 47''$, lengte $57^{\circ} 07' 56''$, zijnde ten naastenbij het midden van het smalst gedeelte der *Straat-Davis*, die hier niet meer dan vijftig mijlen breed is. DAVIS bepaalt de breedte bij de terugkomst van zijne derde reis op veertig mijlen (*); en op eene andere plaats zegt hij: „Op de breedte van 67° kon ik *Amerika* mij „in het westen, en *Desolation* (*Groenland*) in het „oosten zien (†).” Men heeft de waarheid van dit gezegde zoolang in twijfel getrokken tot de waarnemingen, gedaan op onzen togt van 1818, door de bepalingen der geographische ligging van de beide kus-

(*) HACKLUYTS *Collection of Voyages*.

(†) *The World's Hydrographical Description*. 1595.

kusten door DAVIS tevens gezien, de naauwkeurigheid van dezen beroemden en bekwamen zeeman bevestigd hebben.

Den 5den waren wij genoodzaakt door eenige zware ijsstroomen te boren, ten einde geen tijd te verliezen met om de oost te zeilen. In sommige stroomen, welken de *Hecla* doorkwam, zou een schip van honderd tonnen minder last ontwijfelbaar bezet geraakt zijn. De *Griper* was hier, gelijk bij menige andere gelegenheid, slechts in staat de *Hecla* langs het door haar gebaande spoor te volgen.

Den 6den schoten wij een aantal lommen (*Uria brunnichii*), die zeer goed om te eten waren. Wij kregen eene kudde walrusfen (*Tricheus rosmarus*), op eene ijschots liggende, in het oog, en het gelukte ons er een' te schieten. Deze dieren liggen gewoonlijk als biggen over en op elkander, en zijn zoo stompzinnig tam, dat zij eene boot tot op weinige yards laten naderen, zonder zich te bewegen; maar storten zich dan met groote verwarring in het water. Als eene blijk hoe taai de walrus van leven is, merken wij aan dat de door ons gefchoten zich nog tien minuten lang verweerde, en de boot twintig of dertig yards voorttrok, waarop het ijzer van de harpoen brak. Het bleek dat de ijzeren punt door de beide ooren van het hart gedrongen was. Wij deden een gedeelte van zijn vet in vaten, om in den winter in de lamp te branden.

Den 7den naar het noorden houdende, kwamen wij aan een' ijsstroom, drievierde mijl breed, die

ONS

ons den doortogt in deze rigting verstopte. De wind ging liggen zoodra wij in den stroom waren, en de booten hadden zes uren noodig om de schepen uit denzelfen in klaar water te boegferen. Het is merkwaardig te zien dat het ijs bij stilte slechts weinig boven het water uitsteekt, en dadelijk rijst als de wind zich verheft. Wij zagen eene menigte lommen en zwaluwen omstreeks het ijs.

Den roden kwam er eene dikke mist op, die eene groote behoedzaamheid in het zeilen noodwendig maakte, dewijl wij in de nabijheid van eene groote menigte ijsbergen waren. Er is nogtans zelfs in de beste mist eene sterke wederkaatling van licht van de ontzaglijke ijsmassa's, die bij eene opletende uitkijk op een' genoegzamen afstand gezien kunnen worden.

Een groote ijsbeer lag op eene schots, die wij den 11den voorbij voeren. Er werd eene boot naar hem afgezonden; ons volk doodde hem gelukkig en bragt hem aan boord. Daar deze dieren onmiddelijk zinken, als zij dodelijk gekwetst zijn, is er eenige handigheid noodig om hen meester te worden, en men moet hen een' strik om den hals werpen, waarin sommige Groenlandsvaarders bij uitslek bedreven zijn. De sloepen der walvischvangers hebben gewoonlijk twee of drie lijnen in dezelve opgeschoten, hetgeen dezen niet alleen eene groote stevigheid geeft, maar ook, met goed beleid, het voor een' beer moeilijk maakt om onder het zwemmen zijn' klauw aan het boord te slaan, hetgeen zij door-

doorgaans trachten te doen. Naardien onze booten ligter en ranker zijn, en daarom gemakkelijk kunnen omflaan, heb ik meer dan eens een' beer op het punt gezien van dezelve te vermeesteren. Men moet daarom bij zoodanige omstandigheden goede voorzorg gebruiken bij het aanvallen van deze gevaarlijke dieren. Wij hebben eene wilde zwijnspriet het beste daartoe bevonden; de lens, die de walvischvangers gebruiken, dringt niet gemakkelijk door de huid, en een musketkogel baat weinig meer.

's Namiddags, toen de mist opklaarde, bevonden wij ons in alle rigtingen zoodanig door ijs omringd, dat het noodig werd naar het oosten te wenden, om het gevaar te ontgaan van op nieuw bezet te raken, hetgeen ons een groot verlies van tijd gekost zou hebben. Wij zagen vele robben, toen wij door het ijs zeilden, maar zelden meer dan twee bij elkander.

Den 12den was het weder zoo mistig dat wij zelden boven de drie- of vierhonderd yards van ons af konden zien. De zon echter zichtbaar zijnde, verlieten Kapitein SABINE en ik het schip, en beklommen een' ijsberg, om de meridiaanhoogte te bekomen, die ons de breedte gaf van $69^{\circ}, 42', 43''$. Er liepen stroomen van het zuiverste water van dezen ijsberg. De mist zettende gedurende den nacht zoo veel ijs aan de zeilen en het touwwerk, dat er 's morgens voorzeker eenige tonnen last moesten afgeschud worden, eer de matrozen het touwwerk behandelen en hunnen arbeid verrigten konden. De

i's-

ijsvelden en ijsbergen moeten gedurende den zomer een' aanmerkelijken aanwas bekomen van deze ijsaanzettingen. Tegen den avond, toen de mist een weinig opgetrokken was, telden wij niet minder dan tweeënzestig groote ijsbergen op een' geringen afstand, behalven eene menigte kleinen.

Het weder bleef den 14den zoo mistig, dat wij zeer weinig vorderingen maakten. Wij vingen verscheiden schoone *Clia borealis*, door de zeelieden walvischaas genaamd, en ook eene menigte op het water drijvende *Beroën*.

Den 16den met eene frische zuid-weste koelte langs het ijs zeilende, ontmoette ons de *Brunswijk*, walvischvanger van *Hull*. Hij werd door den *Griper* gepraaid en de Commandeur berigte den Luitenant *LIDBON* dat hij den 11den eene groote vloot Groenlandsvaarders, die niet verder noordwaarts konden, op 74° verlaten had. Wij waren in 1818 op dezelfde plaats even zoo door het ijs wederhouden geworden, hetgeen het niet onwaarschijnlijk maakt dat om dezen tijd van het jaar op deze breedte dezelfde ijsopstopping gevonden wordt. De jaarlijkse onderzending der Groenlandsvaarders heeft sedert lang geleerd dat de gemakkelijke scheepvaart in de *Straat-Davis* ganschelijk afhangt van het jaargetijde waarin dezelve plaats heeft. Voor de eerste veertien dagen in Junij is het zelden mogelijk verder te komen dan het eiland *Disco* of omstreeks de breedte van 69° of 70. Tegen den 20sten bereiken de schepen gemeenlijk de groote invaart, genaamd de Noord-oostbaai,

en tegen het einde van Junij gelukt het hen, hoewel niet zonder veel moeite, voort te dringen tot de drie *Baffins-eilanden*, die juist boven de 74° liggen. Van dien tijd tot omstreeks het einde van Augustus levert het ijs dagelijks minder hinderpalen op: zoodat men alle reden heeft om te gelooven, dat schepen, die slechts ten oogmerk hebben om zoo ver noordelijk als mogelijk is de *Baffins-baai* te bevaren, zonder zich met den walvischvangst in te laten, al komen zij den 1sten Julij in de *Straat-Davis*, toch tot 74° of 75° kunnen voortzeilen, zonder door het ijs eenige verandering te ontmoeten, en mischien zonder land te zien voor zij op eene hoogte breedte zijn.

Den 17den scheen de ijsrand meer open dan wij dit nog gezien hadden, en naardien er eenige waarschijnlijkheid was van een' waterhemel in het noordwesten, noopte zulks mij om het ijs in te dringen, niettegenstaande de lucht zoo dik was, dat wij niet meer dan eene of twee mijlen in deze rigting van ons af konden zien. Op den middag waren wij op de breedte van $72^{\circ}, 00', 21''$ lengte $59^{\circ}, 43', 64''$; kort daarop ging de wind liggen, en na vercheiden wendingen, om zooveel mogelijk westwaarts te komen, bevonden wij ons van alle kanten zoo door het ijs bezet, dat de schepen niet langer te regeren waren, en wij maakten dezelve aan een ijsveld vast tot dat de lucht opklaarde. 's Namiddags namen wij water aan boord van dit ijsveld. Wij merken hier eens vooral aan dat het sneeuwwater aan boord van beide

schepen tot allerlei einden gebruikt werd. Gedurende de zomermaanden wordt hetzelfde overvloedig op de ijsvelden en ijsbergen gevonden, en in den winter werd de sneeuw voor ons dagelijks gebruik in ketels gesmolten.

De mist des avonds opklarende, zagen wij dat wij in het ijs niet verder voort konden, waarin wij omtrent twaalf mijlen westelijk voortgezeild waren: wij waren derhalve genoodzaakt naar het oosten te wenden, opdat, bij verandering van den wind, de schepen niet in het ijs bezet zouden raken. Des nachts kwam er weder eene dikke mist op, en duurde tot den middag van den 18den, wanneer wij aan eene finale ijsstrook kwamen, die dwars in onzen weg lag, en in regte hoeken zich aan het vaste ijs sloot. Naardien deze strook zich zoover naar het oosten strekte als wij uit het kraaijennest zien konden, werd er eene poging gedaan om de schepen met kracht van zeilen door het finalste gedeelte heen te drijven. De vaardigheid waarmede deze manoeuvre, in zeemansstijl boring genaamd, bewerkstelligd wordt, hangt hoofdzakelijk af van een' sterken en vrijen wind, dien wij bij deze gelegenheid niet hadden, zoodat, toen wij de schepen omtrent honderd yards in het ijs gedreven hadden, de weg ganschlijk afgesloten was. De masfa bestond uit zulke finale ijsstrooken, dat, toen men eene poging deed om de schepen er door te trekken, door middel van aan de sterkste brokken vastgemaakte touwen, het ijs naar ons toekwam, zonder dat de schepen zich voorwaarts be-

woge
toesta
vruch
rug
strook
blik
werde
Gripe
bewo
eene
het g
gelijks
ijsstro
den.
door
met d
deden
een na
Den
merkte
western
en ee
nam,
te flui
ons o
berg
drijfs
hem v
aan de
en het

wogen. Alle pogingen om uit dezen hulploozen toestand te geraken, bleven langer dan twee uren vruchteloos, toen het de *Hecla* eindelijk gelukte terug te keeren, en op eene andere plaats door de strook te dringen, in welke zich juist op dat oogenblik eene kleine opening vertoonde. Al onze booten werden dadelijk afgezonden tot bijstand van den *Griper*, die nog bezet bleef, en in geene rigting bewogen kon worden. Eindelijk wierpen wij hem eene walvischlijn toe, zetteden alle zeilen bij, en het gelukte ons hem los te krijgen, waarop hij insgelijks in klaar water kwam. Het arbeiden in deze ijsstrook had ons meer dan vijf uren bezig gehouden. In den achtermiddag werd een der booten door het ijs omgeslagen, en de kadet PALMER viel met de overige manschap in het water, doch zij reddeden zich op het ijs en kwamen er gelukkig met een nat pak af.

Den 20sten, bij volkomen stilte en dikke mist, bemerkten wij dat eene strooming naar het zuid-zuid-westen het schip naar een' ontzaglijken ijsberg dreef, en eene menigte drijfsijs, hetwelk denzelfden weg nam, ons tuschen hetzelfde en den berg dreigde in te sluiten. Alle booten werden dadelijk uitgezet om ons op het sleeptouw te nemen, waardoor wij den berg voorbij kwamen, juist een oogenblik voor het drijfsijs hevig met denzelven in aanraking kwam en hem van alle kanten omringde. Deze ijsberg was aan de eene zijde omtrent honderdveertig voeten hoog, en het dieplood berigtte ons dat hij op honderdtwin-

tig vademen diepte aan den grond zat, zoodat zijne ganfche hoogte omtrent achthonderdzigtiq voeten bedroeg. Het bleef gedurende het overige van den dag zoo mistig, dat wij de uiterfte omzigtigheid moesten gebruiken om uit de talrijke ijsbergen te geraken, die in onzen weg lagen.

In den vroegen morgen van den 21ften klaarde de mist op, en wij ontdekten het door DAVIS dus genoemde land *Hope Sanderfon* en de *Vrouwen-eilanden*, het eerste land hetwelk wij gezien hadden bij het noordelijk zeilén in de *Baffins-baai*. Wij bevonden ons midden onder een groot getal zeer hooge ijsbergen, waarvan ik er uit het kraaijennest achtentachtig telde, behalve nog verfcheiden kleineren. Wij wendden dadelijk naar het westen, om het eenigfte klaar water waar te nemen dat wij in de laafte veertien dagen gehad hadden.

Wij hadden thans den 73° bereikt, zonder eenige opening in het ijs te zien, en ongenegen om ons verder van de *Lancaster-fond* te verwijderen, door verder noordwaarts te fturen, befloot ik nogmaals op deze plaats in het ijs te gaan, en te beproeven om ons een' weg door hetzelfde te banen, om zoo in de open zee te geraken, welke de ondervinding der vorige reis mij deed hopen op de westkust der *Baffins-baai* te zullen vinden. In dit befluit werd ik verfterkt door de herinnering aan de aanmerkelijke ijsopftoppingen van voorleden jaar: in de nabijheid der *Prins-Regents-baai*, waar onze beklemming in het ijs zoowel als ons gevaar grooter geweest was dan

dan aan eenig ander gedeelte van deze kust. Dien- volgens thans met goed weder en een' matigen zuid- oostenwind begunstigd zijnde, gingen wij in het ijs, hetwelk de twee eerste mijlen uit losse brokken be- stond, maar vervolgens uit velden van eene aanmer- kelijke uitgestrektheid en zes of zeven voeten dikte; op een derzelven zagen wij een' grooten ijsbeer, en wij kwamen de sporen van verscheiden anderen voor- bij. De wind werd slap, zoedat wij weinig vor- derden, en tegen den avond van den 22sten waren wij weder dermate bezet, dat wij uit den top der mast nergens open zee konden zien.

In den morgen van den 23sten kwam er een dikke mist op, die het onmogelijk maakte onzen weg te verkennen. Het gebeurt dikwijls bij mistig weder dat de schepen, een kanaal volgende, tusfchen ijsvelden ge- raken, en zij, wanneer het opklaart, te laat ontdekken, dat eene andere opening, misfchien slechts weinig va- demen van die door welke zij gezeild zijn, hen in klaar water zou gebragt hebben: wij maakten daar- om de schepen vast aan een' ijsberg en wachtten tot de mist opklaarde. Wij bevonden ons toen op de breedte van $73^{\circ}, 04', 10''$, lengte $60^{\circ}, 11', 30''$.

Wij bleven dus bezet tot den 29sten, toen wij in den morgen een smal pad open water ontdekten. De *Griper* werd digt achter de *Hecla* gebonden, en deszelfs manschappen gebruikt om met de onzen de schepen door het ijs te winden. Deze manoeuvre, dikwijls door onze walvischvangers bewerkstelligd, heeft het voordeel dat het eerste schip met vereenig-

3^e EERSTE HOOFDSTUK.

de krachten de ijsmasla's verdeelt, die hetzelfde in den weg liggen, en daardoor het tweede, zelfs het derde schip het volgen gemakkelijk maakt. Op deze wijze waren wij 's avonds ten acht ure omtrent vier mijlen westelijk gevorderd, na een' zeer moeilijken arbeid van elf uren, en kwamen toen in klaar water, doch dit eindigende en de mist weder opkomende, bragten wij de schepen in eene diepe bogt of baai in een ijsveld, door de zeelieden een natuurlijk dok genaamd. Het volk bekwam een extra rantsoen van vleesch en jenever, en elk mogt zich tot rust begeven, tot de gesteldheid van het ijs en het weder gunstiger was.

In den vroegen morgen van den 26sten was er klaar water zoover als wij zien konden naar het westen, hetwelk, voor zoover de mist toeliet te gissen, niet verder dan driehonderd yards verwijderd was. Wij maakten zeil, en omtrent eene halve mijl gevorderd zijnde, vonden wij het ijs uog eens zoodigt in elke rigting, behalve in die waarin wij gzeild hadden, hetgeen ons noodzaakte de schep aan een ijsveld vast te maken. Ik zond eene boot uit om een pad klaar water op te sporen. Zij kwam in een uur terug zonder vrucht, en vond met moeite den weg naar het schip op onze musketfchoten en andere seinen.

Den 27sten, 's morgens om drie ure gelukte het ons door een plotselinge beweging van het ijs de *Helcla* los te krijgen. Het klaar water strekte zich ver naar het westen uit, en slechts eene smalle strook ijs

lag

lag
ter.
halve
dadel
en o
in k
hoe
breed
Th
tigd
Wij
hetzel
geen
den v
dik v
vijf m
ren, v
Somet
den,
ijsveld
versch
der m
streeks
half t
ijsveld
beide
lijden
Den
het z
uren z

hetzelve in
, zelfs het

Op deze
omtrent vier
moeilijken
klaar water,
pkomende,
ogt of baai
tuurlijk dok
ra rantzoen
ich tot rust
n het weder

ten was er
n naar het
st toeliet te
s verwijderd
e halve mijl
og eens zoo
aarin wij g
de schep
d eene boot
. Zij kwam
d met moei-
ketfchoten en

e gelukte het
et ijs de He-
kte zich ver
lle strook ijs
lag

lag tusfchen de fchepen en een groot vak open wa-
ter. De manfchappen van beide fchepen kregen der-
halve last om deze ijsftrook door te zagen, hetgeen
dadelijk met een' goeden uitflag bewerkftelligd werd,
en om elf uren kwamen wij, na zeven uren arbeids
in klaar water, hetwelk naar het westen hoe langer
hoe meer open werd. Wij bevonden ons toen op de
breedte van $73^{\circ}, 05', 56''$, lengte $60^{\circ}, 22', 27''$.

Thans met een' frifchen zuid-oostenwind beguns-
tigd zijnde, maakten wij aanmerkelyke vorderingen.
Wij vonden eene menigte jong of baai-ijs. Daar wij
hetzelve niet gaarne wilden omzeilen, en er zich
geen andere weg opdeed, boorden wij door verfchei-
den van deze ijsvelden, die van vier tot zes duimen
dik waren, en doorploegden het ijs met den fteven
vijf mijlen in een uur. Daar zij niet zeer breed wa-
ren, verloor de *Hecla* haren koers niet in het boren.
Somtijds werd zij nogtans in het midden opgehou-
den, zoodat men zagen moest. Wij kwamen een
ijsveld voorbij van omtrent tien voeten dikte, en
verfcheiden mijlen lengte, hetwelk wij van den top
der mast niet konden overzien. Des avonds om-
streeks elf ure werd het open water minder, en om
half twaalf zat de *Hecla*, die met geweld door een
ijsveld wilde dringen, volkomen vastgeklemd. De
beide fchepen hadden dezen dag veel van het ijs te
lijden gehad, doch geene fchade bekomen.

Den volgenden dag blies de wind aanhoudend uit
het zuid-oosten met zwaren regen; na verfcheiden
uren zagens, gedurende welken het volk veel van nat

en vermoedheid uitstond, kwamen wij los; maar naauwelijks hadden wij eene vierde mijl gezeild, of wij geraakten nogmaals op dezelfde wijze bezet. In den tijd dat de *Griper* bij ons gekomen was werd de *Hecla* op nieuw door het ijs belemmerd, en het gelukte ons niet voor 's namiddags ten vier ure om er uit te komen, waarna wij zooveel open water vonden, dat wij, behalve eenige strooken en schotfen, die wij den volgenden dag ontmoetten, en tuschen welken de schepen zonder veel moeite doorzeilden, thans alle hinderpalen te boven waren, die ons in den weg lagen naar de *Lancaster-fond*. Ik heb dus bijzonder en omstandig, mischien zelfs langwijlig geweest in het verhalen van onze pogingen om een' doortogt door het ijs te vinden naar de westkust der *Baffins-baai*, ten einde te doen zien hoe noodzakelijk het is te volharden, en niet moedeloos te worden door de aanhoudende mislukkingen, of wederhouden te worden van het ijs in te gaan door de vrees van bezet te raken. Om voordeel te doen met iedere kleine opening, die men aantreft, geloof ik dat een sterk gebouwd schip in alle jaargetijden door dezen slagboom in het middelste gedeelte der *Baffins-baai* op deze breedte kan heendringen; maar ik moet tevens bekennen dat, bijaldien wij niet begunstigd waren geweest met sterke zuid-oostewinden, wij waarschijnlijk eenige dagen langer zouden noodig gehad hebben om dezen doortogt te bewerkstelligen.

Den 29sten hadden wij zooveel open water, dat
de

de schepen een' zeer merkbaaren gang hadden, hetgeen wegens het ijs in de poolstreken zelden gebeurt, en daarom niet genoeg als eene aanwijzing van eene open zee wordt aangemerkt. 's Middags hadden wij volgens de scheepsrekening, de breedte van $73^{\circ}, 51', 17''$ en de lengte van $67^{\circ}, 47', 51''$ bereikt, en wij konden op driehonderdtien vademen geen grond vinden. 's Namiddags ten vijf ure nam de vloed merkkelijk toe, en toen de wind frisch uit het noordoosten opstak verdween het ijs allengs, zoodat wij om zes ure in eene open zee zeilden, volkomen vrij van alle beletselen.

Om vier ure des morgens van den 30sten waren er twee of drie ijsbergen in het gezigt, de eersten die wij zagen, sedert wij het ijs ten oosten gelaten hadden. Wij schenen thans op eens in het hoofdkwartier der walvischen gekomen te zijn; zij waren zoo talrijk, dat ik bevel gaf om derzelver getal gedurende iedere wacht aan te teekenen, en gedurende dezen dag werden er niet minder dan tweeëntachtig geteld. De Groenlandsvaarder ALLISON beschouwde hen als de grootste foort, en verzekerde dat eene vloot walvischvangers hare lading hier in weinig dagen zou bekomen. Het is, geloof ik, een algemeen begrip bij de Groenlandsvaarders dat de aanwezigheid van ijs noodzakelijk is om walvischen te ontmoeten; doch wij hadden geen ijs in het gezigt, toen zij zich het talrijkst vertoonden.

's Avonds, ten half zes ure zagen wij het hooge

land van *Posfession-baai*, en terzelfder tijd kregen wij verscheiden stroken los, maar zwaar ijs in het gezigt, die een frische wind schielijk naar het oosten dreef. De *Lancaster-fond* was ten westen van ons open, en de ondervinding van onze vorige reis gaf ons grond om te gelooven dat wij juist de twee beste maanden van het jaar voor de scheepvaart in deze gewesten voor ons hadden. Deze overweging en het prachtig gezigt der hemelhooge *Byam Martins-bergen*, die ons de gebeurtenissen des vorigen jaars levendig te binnen bragten, konden niet missen ons met hoop en verwachting te vervullen. Indien er een bewijs noodig ware van welk een hooge waarde de plaatselijke kennis is bij het bevaren der Poolzeeën, dan kon dezelve overtuigend aangevoerd worden door de daadzaak, dat wij thans de *Lancaster-fond* juist eene maand vroeger bereikten dan in 1818, offchoon wij toenmaals onze reis ruim veertien dagen vroeger hadden aangevangen, en hetzelfde oogmerk hadden, namelijk door te dringen tot de westkust der *Baffins-baai*, aan welke alleen de noordwestelijke doorvaart te zoeken was. Dit onderscheid moet ganschelijk toegeschreven worden aan het vertrouwen, hetwelk ik bij de vorige reis had opgevat, dat er eene open zee gevonden moest worden ten westen van de ijsmasa, die het midden der *Baffins-baai* verstopt. Zonder dit vertrouwen ware het bijna dwaasheid geweest door zulk een digt ijsligchaam te willen dringen.

Onze ankertouwen werden gereed gemaakt, en den

den *Griper* fein gegeven dat hij hetzelfde doen zou. 's Namiddags zagen wij een' zwerm witte eiderganzen naar het oosten vliegen.

Den 31sten, twee mijlen van Kaap *Byam Martin* peilden wij tachtig vademmen diepte boven een' rotfigen grond. Kort daarop ontdekten wij den vlaggestok, dien wij bij de vorige reis op den berg van *Posfession-baai* hadden opgericht, iets hetwelk op zich zelve onbeduidend is, maar toch iedereen op het dek lokte om denzelven te zien en als eene oude kennis te groeten. De *Griper* bleef lang achter; ik vond dit eene goede gelegenheid om, inmiddels hij kwam opdagen, met Kapitein *SABINE* aan land te gaan en eenige waarnemingen te doen; wij landden op dezelfde plaats bij den mond van den stroom, alwaar in het voorgaande jaar de waarnemingen gedaan waren.

Het land onmiddellijk achter de *Posfession-baai* rijst in eene bevallige schuinte uit de zee, vertoonende eene open en uitgestrekte ruimte van laag land, ten noorden en ten zuiden door bergen gedekt. In deze valei, en zelfs op de bergen van zes- of zevenhonderd voeten hoogte boven de zee, lag weinig sneeuw, maar de achterwaarts gelegen bergen waren geheel daarmede bedekt. De bedding van den stroom, die langs de valei loopt, is op sommige plaatsen verscheiden honderd yards wijd, en van dertig tot veertig voeten diep; maar de hoeveelheid water om dezen tijd was zeer weinig naar evenredigheid van de wijdte tusschen de banken. Dit heeft gemeenlijk plaats in ieder

ge-

gedeelte der Poolgewesten, die wij bezocht hebben; de beddingen of basins worden waarschijnlijk aangevuld door de jaarlijks smeltende sneeuw, gedurende eene lange reeks van jaren. In het voorleden jaar hadden wij eenige stukken berkenfchors uit dezen stroom opgeischt, die ons grond gaven om te vooronderstellen dat dit hout welligt dieper landwaarts in kon groeijen. Ik zond derhalve den Heer FISHER met eenige manschappen om eene wandeling van een paar uren te doen, inmiddels de *Griper* kwam opdagen; ik zelf en Kapitein SABINE bleven aan het strand, om den aard en de voortbrengselen van het land te onderzoeken.

De Heer FISHER berigtte bij zijne terugkomst dat hij den stroom tuschen de drie en vier mijlen gevolgd was, zonder eenige aanduiding van bosch te ontdekken; maar eene genoegzame opheldering wegens de berkenbast gaf hem mischien het vinden van een stuk walvischbeen, twee voeten en tien duimen lang en twee duimen breed, met verscheiden net en regelmatig geboorde ronde gaten aan den eenen kant, en hetwelk ongetwijfeld een gedeelte was van eene Esquimauxsche slede, dat welligt hier vier of vijf jaren gelegen had. Sedert dat wij hier in 1813 geland waren, hadden zeker geene Esquimaux dit gedeelte der kust bezocht, daar de vlaggestok nog op den berg stond. De Heer FISHER vond ieder gedeelte der valei geheel bevrijd van sneeuw zoo diep als hij haar inging; en dat er sedert ons laatste bezoek weinig of geene sneeuw gevallen moest zijn, bleek

bleek
gaan
voet
dat
eenig
onde
ware
gelat
De
een
aticu
eene
beeren
waars
grond
in de
den a
plekker
wasfen
smolten
heid
planten
De He
uit ba
brokker
zandste
De
73°, 31
77°, 22
ze waar

bleek daaruit, dat de Heer FISHER nog niet ver gegaan was, toen hij tot zijne groote verwondering voetstappen van menschen vond, nog zoo versch, dat hij zich verbeeldde dat zij eerst onlangs door eenige inboorlingen waren ingedrukt; maar bij nader onderzoek bleek het duidelijk dat het onze eigene waren, die wij, elf maanden geleden, hier hadden nagelaten.

De eenige dieren, die wij hier aantroffen, waren een vos, een raaf, eenige plevieren (*Charadrius hiaticula*), sneeuwleeuwerikken (*Emberiza nivalis*) en eene wilde bije (*Apis alpina*); eenige sporen van beeren en van een dier met gespleten klauwen, waarschijnlijk het rendier, werden op den vochtigen grond aangetroffen. Drie zwarte walvischen werden in de baai gezien, en de kroonbeenderen van verscheiden anderen lagen aan het strand. Aanmerkelijke plekken in deze valei waren met mosch en gras bewasfen, vooral op zoodanige plaatsen, waar de gesmolten sneeuw het langst blijft liggen. De vochtigheid schijnt alleen noodwendig tot den groei der planten, die in dit akelig klimaat gevonden worden. De Heer FISHER bevond dat de rotsen hoofdzakelijk uit basalt bestaan. Eene groote menigte kalksteen, brokken van graniet, quartz, feldspath, trap en zandsteen lag in de valei.

De breedte aan den mond van den stroom was 73°, 31', 16", lengte, volgens de chronometers, 77°, 22', 21". Wij lieten op de plaats waar wij onze waarnemingen gedaan hadden eene fles met een

ver-

46 EERSTE HOOFDSTUK.

verhaal van ons bezoek, die wij onder eenige steenen en aarde begroeven.

Onze waarneming geëindigd hebbende begaven wij ons weder aan boord, en zetteden alle zeilen bij om de fond in te zeilen; maar de wind westelijk blijvende, maakten wij langzame vorderingen. De zee was volkomen vrij van ijs, uitgezonderd een enkele berg, en een paar smalle, hoewel zware ijsstroken, die echter weinig of geen beletfel aan onze vaart toebagten.

TWEE.

Op
d
d
w
T
de

W
of in
een'
door
aanzie
langrij
hoofd
er bij
den,
lukken
grijpen
wind
Augus

e stee-

ven wij
bij om
blijven-
zee was
le berg,
ken, die
aart toe-

TWEEDE HOOFDSTUK.

Opyaart in de Lancaster-fond. — Onafgebroken doortogt naar het westen. — Ontdekking en onderzoek van de Prins Regents-invaart. — De weg naar het zuiden door het ijs gestremd. — Terugkeering naar het noorden. — Togt door de Barrows-straat en aankomst in de Pool-zee.

Wij waren thans op het punt om de groote fond of invaart in te gaan en te onderzoeken, die zulk een' hoogen graad van vermaardheid bekomen heeft, door de tegenstrijdige gevoelens, die men te haren aanzien koesterde. Voor ons was zij bijzonder belangrijk, als zijnde het punt waarop onze instructie hoofdzakelijk onze aandacht had bepaald, en, mag ik er bijvoegen, hetgeen ik geloof dat wij allen gevoelden, het punt der reis, waarvan het slagen of mislukken der expeditie afhing. Men zal dus ligt begrijpen hoe groot onze ongerustheid was, dat de wind naar het westen loopen mogt, die den 1sten Augustus ons voordeelig was en veel vordering beloof-

TWEE.

loofde te maken. Wij hadden nog eene andere ongerustheid; het zeilvermogen der beide schepen was dermate verschillend, dat wij verplicht waren de *Hecla* den geheelen dag onder klein zeil te houden, opdat de *Griper* ons bijhouden mogt, offchoon hij tot hiertoe redelijk wel met ons was voortgekomen, wanneer wij bij den wind zeilden.

De schepen hielden noordelijk bij het inkomen van de fond, en ontmoetten nu en dan eenige losse en zware ijsbrokken. 's Middags bevonden wij ons op de breedte van $73^{\circ} 55' 18''$, lengte, volgens de chronometers, $77^{\circ} 40'$. Dezen dag werden verscheiden walvischen gezien, en de Heer ALLISON zeide dat dit de eenige plaats was in de *Baffins-baai*, waar hij ooit jonge walvischen gezien had; want het is onder de Groenlandsvaarders eene algemeene opmerking, dat zij in dit gewest zelden of nooit jonge walvischen aantreffen, gelijk zij omstreeks *Spitsbergen* gewoon zijn.

De *Griper* hield ons bij aanhoudendheid zoo zeer op, dat ik besloot onzen koers westelijk zoo spoedig mogelijk voort te zetten en geen meer tijd te besteden dan noodig was om de kusten der *Lancaster-fond* te onderzoeken, gesteld dat het eene invaart ware rondom door land ingesloten. Ik was hiertoe des te meer genegen, daar de zee zoo geheel vrij van ijs was, dat het schier onmogelijk was dat de beide schepen niet weder bij elkander zouden komen; en het scheen mij van het uiterst belang zoo spoedig mogelijk onderdrukt te worden of er eene doorvaart bestond of niet;

op-

opd
zou
dere
hoe
gefel
Ik
LIDD
ons
van r
ze z
veel
zouden
Griper
en no
fond i
dezelve
Des
Wij pe
tig va
 $74^{\circ} 30'$
ons ten
veertig
Het
het eer
en het
merkelijk
bergen,
zelve v
was, w
sneeuw
op-

opdat wij, in het laatste geval, verder noordelijk zouden kunnen gaan, om er eene door eene of andere fond der *Baffins-straat* te zoeken. Behalve dat hoe verder noordwaarts wij gingen, hoe korter de geschikte tijd werd om deze fonsds te onderzoeken. Ik zond dienvolgens des avonds den Luitenant LIDDON eene instructie benevens eenige seinen, om ons zamentreffen gemakkelijker te maken, ingeval van mistig weder, en bepaalde tot de plaats van onze zamenkomst den meridiaan van 85° W, en zoo veel in het midden der fond als de omstandigheden zouden toelaten. Zoodra derhalve de boot van den *Griper* terug gekeerd was, zettede ik alle zeilen bij, en nog dezen avond kregen wij de noordkust der fond in het gezigt, door de wolken heen, die over dezelve hingen.

Des morgens van den 2den ging de wind liggen. Wij peilden 's morgens om negen ure, duizend vijftig vadem, en bevonden ons 's middags op $74^{\circ}, 30', 03''$, lengte $78^{\circ}, 01'$, Kaap *Osborn* liggende ons ten noorden 79° W, op een' afstand van eenenveertig mijlen.

Het weder des avonds helder zijnde, hadden wij het eerste duidelijke gezigt van beide zijden der fond en het onderscheid der beide oevers was zeer aanmerkelijk; de zuidkust bestond uit hooge en spitse bergen, geheel met sneeuw bedekt, behalve aan derzelver voet, terwijl de noordkust ongelijk vlakker was, waarop, in vergelijking met de andere, weinig sneeuw lag, hetgeen voornamelijk van de mindere

D

hoog-

hoogte voortkomt. De zag voor ons was open, vrij van ijs en land, en de *Hecla* had gedurende dezen dag dermate met de golven te kampen, dat het water eens of twee malen van achter door den spiegel insloeg, eene omstandigheid, die wij, met andere waarschijnlijkheden, genegen waren toe te schrijven aan eene open zee in de verlangde rigting. Gedurende dezen dag werden er meer dan veertig zwarte walvischen gezien.

Wij hadden bij afwisseling frischen westenwind en stilte in den voormiddag van den 3den, toen wij den *Griper* slechts acht of negen mijlen vooruit ware, dien wij met volle zeilen de fond zagen opkomen met een' oostenwind, terwijl wij een' sterken westenwind hadden. Nog des middags waren wij tusschen de Kapen *Warrender* en *Osborn*, en hadden een goed gezigt van *Hopes monument*, hetwelk een donkere en groote-berg bleek te zijn, en geenszins een eiland, gelijk het scheen toen wij op onze vroegere reis hetzelfde op een' afstand zagen.

Een ijsberg in onze nabijheid liggende, werden Kapitein SABINE, Luitenant BEECHEY en de Schrijver HOOPER op denzelfden gezonden, om waarnemingen wegens de miswijzing van het kompas en de lengte te doen, en hoeken voor de opneming te meten, terwijl met MASSEYS log een basis tusschen het schip en den berg gemeten werd. Wij vonden driehonderddrieënzestig vademen diepte; de bodem bestond uit leem en kleine steenen.

Eindelijk bekwamen wij ook den langgewenschten

boos
wa
spo
kel
bijk
zigt
snel
mas
en
bij
zou
waan
nest
onze
Te
waren
naar
dit l
naam
Wij
een'
den
doch
ger
Kaap
zoo
gevoe

(*)
den.

oostenwind, die den *Griper* reeds gunstig geweest was: alle zeilen werden bijgezet, om met allen spoed westwaarts te komen. Men kan zich gemakkelijker verbeelden dan ik beschrijven kan welk eene bijkans ademlooze nieuwsgierigheid bij ieder een' zichtbaar was, toen wij met eene stijve koelte de fond snel opvoeren. Den geheelen namiddag waren de maskorven opgepropt met officieren en matrozen; en een onverschillig aanschouwer, bijaldien iemand bij zulk eene gelegenheid onverschillig kan blijven, zou vermaak gevonden hebben in de gretigheid, waarmede de onderscheiden berigten uit het kraaijenest ontvangen werden, allen nogtans gunstig voor onze vurigste hoop.

Toen wij tegen over Kaap *Castlereagh* gekomen waren, zagen wij op nog verderen afstand land zich naar het westen uitstrekken, en tusschen de Kaap en dit land ontdekten wij eene invaart, waaraan ik den naam van *Navy Board's Inlet* (*) gegeven heb. Wij zagen landpunten rondom deze invaart, maar op een' zeer grooten afstand van hetzelfde zijnde, konden wij niet bepalen of, hetzelfde doorliep of niet; doch naardien het land aan de westkust zooveel lager en vlakker scheen dan dat aan de overzijde bij Kaap *Castlereagh*, en omtrent het midden der invaart zoo dicht bij den horizont kwam, was het algemeen gevoelen, het aldaar doorliep. Daar onze weg nog-

(*) Naar het Scheepscollegie (*Navy Board*) te Londen.

nogtans naar het westen, en niet naar het zuiden ging, verloren wij deze geheele uitgestrekte invaart in weinige uren uit het gezigt.

Inmiddels had zich aan de overzijde, ten noorden en ten westen van Kaap *Warrender* insgelijks land opgedaan, bestaande uit hooge bergen en eenig vlak land. Eenige voorgebergten waren duidelijk te onderscheiden; het noordelijkste en grootste noemde ik naar Kapitein NICHOLAS LECHMERE PATERHALL, Kaap *Paterhall*. De uitgestrekte baai in welke *Paterhall* uitsteekt, en op den afstand waarin wij haar voorbijzeilden, afgebroken schein, werd *Crokers-baai* genaamd, ter eere van den Heer CROKER, Secretaris van de Admiraliteit. Ik heb deze wijde opening eene baai genaamd, doch de snelheid, waarmede wij haar voorbijzeilden, liet ons niet toe te onderzoeken of zij door land afgesloten is of niet: het is daarom geenszins onwaarschijnlijk dat hier ten eebigen tijde eene doorvaart uit de *Lancaster-fond* in de ijszee gevonden wordt. De kaap op de westzijde van *Crokers-baai* noemde ik Kaap *Home*, naar den Heer EVERARD HOME.

Onze koers was aanhoudend naar het westen, en de wind toenemende, waren wij in weinige uren uit het gezigt van den *Griper*. Het eenige ijs dat wij ontmoetten waren eenige groote ijsbergen, die de zee reeds merklijk afgespoeld had. Daar het weder merklijk helder was, zoodat wij met volkomen veiligheid konden voortzeilen, bereikten wij om middernacht reeds de lengte van $83^{\circ}, 12'$; en daar wij

ook

ook
len
min
groo
deze
zijn
sterk
het
wede
De
de L
gelos
eene
schee
Kaap
BULL
die i
op v
Gripe
ventig
leem.
aan v
ken,
brandi
of di
gelijk
te mo
andere
deren.
plaats

ook hier de beide oevers nog meer dan dertien mijlen van elkander verwijderd vonden, zonder den minsten zweem van land in het westen; waren wij grootendeels van onze bekommering ontslagen dat deze prachtige invaart door land afgesloten mogt zijn. De wind nam dermate toe, dat wij de zeilen sterk moesten reven en de bramstrengen af slaan. Uit het oosten ging eene hooge zee. Dezen dag werd weder een groote menigte walvischen gezien.

Den 4den, 's namiddags om half vier, ontdekte de Luitenant BÉZCHEY, die mij van het dek had afgelost, uit het kraalennest een rif van klippen met eene sterke branding ten noorden; deze branding scheen onmiddellijk van eene kaap te komen, die wij Kaap *Bullen* noemden, naar den Admiraal JOSEPH BULLEN, en die ten oosten ligt van eene invaart, die ik *Brooking Cuming-inlet* noemde. Wij konden op vijftig vademen geen grond vinden, maar de *Griper*, die ons kort daarna volgde, peilde vijfenzeventig vademen, boven een' bodem van zand en leem. Hier ontmoetten wij ontelbare ijschotfen, aan welken de golven zich aanhoudend dermate braken, dat zulks veel overeenkomst had met eene branding aan riffen, en wij een oogenblik twijfelden of dit niet werkelijk plaats had, hetgeen niet onmogelijk is, waarom ik oordeelde de plaats op de kaart te moeten aanteekenen tot eene waarschuwing voor andere reizigers, wanneer zij dit gedeelte der kust naderen. Dat hier iets buitengemeens in de nabijheid plaats heeft, blijkt meer dan waarschijnlijk uit de

peilingen, die de *Griper* bekwam, en veel minder waren dan die wij elders in de sond op een' gelijken afstand van het land gevonden hebben.

De *Griper* had zich omstreeks den meridiaan van 85° , dien ik als de plaats van onze zamenkomst bepaald had, weder bij ons gevoegd, en wij zeilden zamen verder op naar het westen. Sedert 's avonds te voren hing reeds eene dikke mist over den horizon in het zuiden, die ons belette het land in deze rigting te zien tot op 87° , terwijl de geheele noordelijke oever, hoewel, gelijk naderhand bleek, op een' grooten afstand van ons liggende, duidelijk zichtbaar was. Op den middag waren wij op de breedte van $74^{\circ} 15' 53''$ en $86^{\circ} 30' 30''$ lengte in de nabijheid van twee invaarten, van welken ik de oostelijke *Burnet-inlet* en de westelijke *Stratton-inlet* noemde. Het land tusfchen deze beiden heeft zeer veel aanzien van een eiland. De rotfen aan deze kust hebben een zonderling voorkomen. De stratificatie is horizontaal, en heeft verscheiden regelmatige voorfprongen, van onderen breed en allengs spits toeloo- pende.

Wij bleven een uur liggen, terwijl de Luitenant BEECHY deze rotfen afteekende, en zeilden verder op, tot wij eene kaap ontdekten, die naderhand door Kapitein SABINE Kaap *Fellfoot* genaamd is geworden, en deze kust fcheen te eindigen. Daar de aanhoudende mist ons belette in het zuiden land te zien, en het water letterlijk van ijs zoo vrij was als de *Atlantifche zee*, begonnen wij ons zelven te

vlei-

vleijen dat wij ons reeds in de Poolzee bevonden, en eenigen der driftigten onder ons hadden reeds de ligging en afstand der Ijskaap berekend, als eene zaak van weinig of geheel geene zwaarigheid. Dit aangenaam vooruitzicht werd nog streelender, toen de zee, zoo wij meenden, derzelver gewone oceaankleur weder aangenomen had, en in groote golven van het zuiden naar het noorden rolde. Des avonds om zes ure nogthans kwam er berigt uit de mast dat men land zag. De verslagenheid en ongerustheid was bij iedereen zichtbaar op dit berigt, tot dat bij deszelfs nadering hetzelfde slechts een eiland bleek te zijn van groote uitgestrektheid, en dat rondom hetzelfde naar alle kanten de horizon helder was. Er werd ook nog meer land buiten Kaap *Fellfoot* ontdekt, van welke ten westen eene diepe en breede baai ligt, die ik, naar mijn' vriend MAXWELL, de *Maxwel-baai* noemde. 's Morgens om acht ure kwamen wij aan eenig ijs van geene groote breedte of dikte, hetwelk zich eenige mijlen ver parallel met onze koers uitstreckte, en daar wij over hetzelfde heen klaar water konden zien, had ik eenige hoop dat hetzelfde eene losse strook zou zijn, van welke geene stuiting van onze vaart naar het westen te vrezen was. Na twintig minuten nogtans het weder mistig en de wind slap wordende, bemerkten wij dat het ijs, langs hetwelk wij twee uren lang gezeild hadden, op den afstand van eene halve mijl vastzat aan eene dikke en ondoordringbare massa van schotfen, die dwars in de geheele breedte van de straat lag,

gevormd door het eiland en de westpunt der *Max-welk-baai*. Ten zuiden van dit eiland werd een tweede ontdekt, en ik gaf beiden den naam van *Prins Leopolds-eilanden*, ter eere van zijne Koninklijke Hoogheid LEOPOLD, Prins van *Saksen-Coburg*. Onmiddellijk ten oosten van deze eilanden vertoonde zich een sterke waterhemel, die eene aanmerkelijke uitgestrektheid van open zee aanduidde, maar een zeer schitterende ijsblik in het westen gaf ons voor het tegenwoordige weinig hoop van een' doortogt in de begeerde rigting te vinden. Wij zagen op dezen dag voor het eerst een groot getal witte walvischen, (*Delphinus albicans*); stormvogels (*Procellaria glacialis*) en kittiwakken (*Larus tridactylus*) waren bij het ijs ook zeer talrijk.

In den morgen van den 5den ging de oostewind liggen, en werd gevolgd door stilte, veranderlijk weder, mist en sneeuw, 's Middags waren wij op 74°, 19', 38" breedte en 89°, 18', 40" lengte. Daar de stilte en het mistig weder bleven aanhouden, begaven eenige officieren en matrozen zich in de booten, met oogmerk om eenige witte walvischen te doden, die in een groot getal rondom de schepen zwommen; maar deze dieren waren uiterst voorzigtig, en schooten naar den grond wanneer de booten nog dertig of veertig yards van hen af waren. De Heer FISHER beschrijft hen als over het algemeen achttien of twintig voeten lang, en hij verzekerde dat hij hen meermaals een schel klinkend geluid had hooren geven, niet

niet
een
merk
hoor
zwo
onder
ven l
of tw
De
weste
koers
overt
geene
vonde
zagen
geen
welke
Onze
tans v
6den
komen
niet d
deren,
der m
de str
gen,
De o
waarop
dere g
streept

niet ongelijk aan dat van eene harmonica, wanneer een onkundige slecht daarop speelt; dit geluid, merkte hij verder aan, werd het duidelijkst gehoord, wanneer zij onmiddellijk onder de boot zwommen, zelfs wanneer zij verscheiden voeten onder water waren, en hield telkens op als zij boven kwamen. Wij zagen ook voor het eerst eene of twee scholen walrusfen.

De wind in den namiddag uit het west-noord-westen opstekende, zetteden de schepen hunnen koers naar het noorden, toen wij ons ten vollen overtuigd hadden dat er voor het tegenwoordige geene paslage tusschen het ijs en het land kon gevonden worden. De lucht vervolgens opklarende, zagen wij in het zuiden eene ruime open zee, waar geen land te zien was, en naar deze opening, over welke een donkere waterhemel hing, werd thans onze koers gerigt. In weinige uren werd het nogtans weder stil, zoodat wij niet voor 's middags den 6den van de *Prins Leopolds-eilanden* konden wegkomen, die zoo met ijs omringd waren, dat wij ze niet dan op vier of vijf mijlen afstands konden naderen. Het voorkomen dezer eilanden is niet minder merkwaardig dan dat der noordelijke oevers van de straat, en heeft dezelfde stratificatie der steenlagen, doch zonder de vestingachtige voorsprongen. De onderscheiden lagen zijn als zoovele planken, waarop de sneeuw blijft liggen, invoegen dat na iedere gevallen sneeuw de eilanden wit en bruin gestreept schijnen,

De beide stengen van den *Griper* ongelukkig gescheurd zijnde, nam de luitenant LIDDON de filte waar om dezelve te laschen. De booten van de *Hecla* werden inmiddels gebruikt om ijs aan boord te brengen, hetwelk als water gebruikt werd, een hulpmiddel waartoe men in deze gewesten meermalen zijne toevlugt moet nemen, wanneer er geene waterkuilen in de schotfen gevonden worden. In dit geval is bergijs, wanneer men het bekomen kan, het best, maar dat der schotfen, hetwelk inderdaad ijs van zeewater is, wordt ook dikwijls tot dit oogmerk gebezigd; de eenigste voorzorg, die men in acht nemen moet, is dat men het zout water zorgvuldig van de ijsklompen afdroogt voor men ze smelt. Eene der booten sloeg om door den val van een ijsblok, hetwelk de matrozen afsnaken, doch bekwam gelukkig geene schade.

's Avonds stak eene frische noord-noord-westelijke koelte op, en de *Griper* in staat zijnde zeil te maken, rigtten wij den koers naar het zuiden. Het land, dat wij in het zuid-oosten zagen, ontdekte ons dat wij aan eene groote invaart kwamen, van tien mijlen breedte aan haren mond, en in wier midden geen land gezien kon worden. De westkust van deze invaart, die zoover als wij zien konden zich uitstreckte naar het zuid-zuid-westen, was zoodanig van ijs omringd, dat er geene mogelijkheid was om dezelve te naderen. Ik zeilde derhalve langs den rand van het ijs heen, tussehen hetwelk en de oostkust een breed en open kanaal was, met oogmerk om

in eene lager breedte een' ruimer' doortogt naar het westen te zoeken dan die welken wij pas hadden moeten verlaten tusfchen de *Prins Leopolds-eilanden* en de *Maxwells-bani*. Het voorgebergte, hetwelk de westelijke punt uitmaakt van den mond dezer in- vaart, werd vereerd met den naam van Kaap *Clarence*, naar zijne Koninglijke Hoogheid den Hertog van *Clarence*, en een ander, ten zuid-oosten van hetzelfde, werd genaamd Kaap *Seppings*, naar den Heer ROBERT SEPPINGS.

Sedert onze invaart van de *Lancaster-fond* hadden wij de traagheid der kompassen, zoowel als derzelver onregelmatigheid, veroorzaakt door het aan boord zijnde ijzer, zeer snel zien toenemen. Deze onregelmatigheid nam meer en meer toe, naarmate wij westwaarts voortdrongen, zoodat wij de twee laatste dagen genoodzaakt waren de gewone waarnemingen tot bepaling der miswijzing van het kompas op te geven. Het bleek dienvolgens dat er eene aanmerkelijke verandering met de kompasnaalden plaats had, en het niet onwaarschijnlijk was dat wij den magneetpool gedurig meer genaderd waren. In dit denkbeeld werden wij nog meer versterkt, toen wij in den morgen van den 7den de breedte van 73° bereikt hadden, en de *Haclo*, om het even in welk een' koers zij stuurde, geene verandering dan van slechts drie of vier streken in de rigting van het kompas te weeg bracht, die aanhoudend van het noord-noord-oosten naar het noord-noord-westen was, naarmate dat de steven van het fchip naar de

eene

eene of andere zijde van den magnetischen meridiaan was gekeerd. Wij waren dus hier voor de eerste maal getuigen van het zonderliĳ & verschiĳnsel dat de aanwijzingskracht der kompasnaald door het scheepsijzer dermate verzwakt werd, dat men met regt zeggen kon dat het kompas naar de noordpool van het schip wees, weshalve wij van dezen dag de kompassen niet meer raadpleegden, en weinig dagen daarna werden de nachthuizen als onnutte meubelen van het dek weggenomen en in de timmermanswerkplaats gezet, waar zij gedurende het overige van het seizoen staan bleven. Alleen het azimuthkompas werd op het dek gelaten, om de veranderingen waar te nemen, die plaats mogten hebben in de aanwijzingskracht der naald. De ware koers en rigting van den wind werden voortaan in het logboek zoodanig aangeeteekend, als men ze, wanneer de zon zichtbaar was, door derzelver azimuth en den schijnbaren tijd verkregen had.

Begeerig zijnde om alle magnetische waarnemingen te bekomen, waartoe wij in staat waren, op eene plaats, die voor dezen tak der wetenschappen van het grootste belang is, doch het ijs geheel uit losse schoufen bestaande, die voor de waarnemingen met het kompas niet stil genoeg lagen, zetteden wij den koers naar het naaste gedeelte der oostkust, met oogmerk om daar met de instrumenten te landen. Wij kwamen er op den middag, nadat wij van veertig tot vijftien en een' halven vadem gepeild hadden, in welke diepte wij ankerden op den afstand

van

van
den
de
vens
waar
tuur
verde
ga
bij z
grond
Deze
naakt
was
en da
steenb
plaatse
begaan
berg b
ting fle
opperv
zeer w
den ho
en ho
De me
overtrok
twee k
heel u
zee v
ijzerste
was ge

van twee en eene halve mijl van de kust, en zonden van ieder schip twee booten, onder bevel van de Luitenants BRECHEY en HOPPNER, die, benevens Kapitein SABINE, last hadden om de noodige waarnemingen te doen, en de voorwerpen van natuurlijke historie te verzamelen, die het land opleverde. Zij landden aan een' zandigen en steenachtigen oever, nadat zij op den afstand van eene mijl, bij zes tot drie vademmen diepte verscheiden aan den grond zittende ijsbrokken voorbij gekomen waren. Deze officieren beschrijven dit oord als het barste en naaktste dat zij in de poolstreken nog gezien hadden; er was bijkans geen spoor van vegetatie, behalve hier en daar een weinig kort gras, een paar foorten van steenbreke en mankop, ofschoon de grond op sommige plaatsen zoo week was, dat zij hem naauwlijks konden begaan. Dit gedeelte der kust is zeer laag; de hoogste berg bij de landingplaats werd bij eene geometrische meting slechts driehonderdachtentachtig voeten boven de oppervlakte der zee bevonden, en er lag om dezen tijd zeer weinig sneeuw op dezelve. De rotsen bestonden hoofdzakelijk uit kalksteen, doch quartz, graniet en hoornblende lagen in losse brokken verstrooid. De meesten waren met eene dunne korst van kalk overtrokken. De bedding van een' kleinen tusschen twee kalksteenrotsen vloeienden stroom bestond geheel uit zachte lei. Op een' korten afstand van de zee vond de Luitenant HOPPNER een groot stuk ijzersteen, hetwelk de magneet sterk aantrok. Er was geen spoor van bewoners te vinden. Op eeni-

gen afstand van de zee werden wervelen van een walvisch gevonden; die waarschijnlijk door beeren hier heen gesleept waren, want de sporen van beeren waren zichtbaar in den weeken grond. De eenige vogels die zij zagen waren sommige ptarmigans (*Tetrao lagopus*) en sneeuwleeuwerikken (*Emberiza nivalis*). De breedte van de plaats der waarneming was $72^{\circ} 45' 15''$ en de lengte, volgens de chronometers, $89^{\circ} 44' 22''$, miswijzing van het kompas $118^{\circ} 23' 37''$. Het aanwijzingsvermogen der horizontale naald, hier geheel onttrokken aan den invloed der aantrekking van het scheepsijzer, werd zelfs zoo zwak bevonden bij KATERS azimuthkompassen, de gevoeligsten van allen, dat men ze telkens met de hand aanstoten moest om ze in beweging te brengen. Om half twee, toen de booten landden, was het juist ebbe, en volgens het vloedpeil scheen het water omtrent achttien duimen gevallen. Tegen vijf ure, toen zij weder vertrokken, was het zes en een' halven voet gevallen: waaruit wij besloten dat de tijd des hoogsten waters op dezen dag omstreeks half een geweest was, en omtrent twintig minuten na elf ure bij nieuwe en volle maan. Het hoogste water bleek, wanneer het bijna springvloed was, tien voeten geweest te zijn, en de ebbe scheen sterk naar het zuiden te loopen. Toen men 's namiddags om vijf ure op drie mijlen afstands van het land een boot aan den grond vertuid had, werd niet de minste strooming bespeurd. Ingevolge van deze en verscheiden volgende waarnemingen heeft men grond-

om

om
in
ver
sta
wa
gefe
van
een
zien
papi
merk
Ze
wij
van
de o
naal,
mijlen
dezen
verand
grond
verder
weder
daalde
deri n
weder
Een
hoop
den in
zeilden
wijder

om te vooronderstellen dat de vloed uit het zuiden in deze invaart komt. Eer de booten den oever verlieten werd op een' berg bij de landingsplaats eene staak opgericht met eene daaraan gespijkerde plank, waarop de namen der schepen en de dagteekening geschilderd waren, en op drie yards, in de rigting van het magnetisch noorden van de staak, die met een' kijker op drie mijlen afstands van het land gezien kon worden, werd eene fles begraven met een papier, inhoudende verslag van den tijd en het oogmerk van ons bezoek op deze plaats.

Zoodra de booten teruggekeerd waren, zeilden wij verder zuidwaarts, ons altijd langs den rand van het ijs houdende, hetwelk ons telkens nader aan de oostkust drong, zoodat om middernacht het kanaal, in hetwelk wij zeilden, tot op omtrent vijf mijlen vernaauwd was. De kleur des waters was op dezen afstand van den oever in een zeer ligt groen veranderd; doch wij konden met vijftig vadem geen grond vinden; maar toen wij nog slechts drie mijlen verder waren reeds met vijftendertig vadem. Het weder was ongemeen helder en aangenaam. De zon daalde voor de tweede maal in dit jaargetijde beneden den noorderhorizont en kwam dan na eenige minuten weder te voorschijn.

Eene donkere lucht in het zuid-westen had ons hoop gegeven van een' westelijken doortogt te vinden in het zuiden van het ijs, waar wij thans langs zeilden; inzonderheid, toen de invaart aanmerkelijk wijder begon te worden, naarmate wij in de rigting

vor-

64 TWEEDE HOOFDSTUK.

vorderden; maar den 8sten, 's morgens om drie ure bemerkten wij dat het ijs tegen eene landtong liep, ons ten zuiden liggende, en die het zuideinde der oostelijke kust scheen uit te maken; ik noemde dezen uithoek Kaap *Kater*, ter eere van HENRY KATER, een' der commissarisfen van het Bureau der lengte, aan wien de wetenschappen veel verplichting hebben, wegens zijne verbeteringen der pendules en kompassen.

Met het toenemen der wijdte van deze invaart was onze hoop insgelijks toegenomen; maar weldra ondervonden wij het verdriet, dat wij ons bedrogen hadden. Het uitzigt van het kraaijennest werd hoe langer hoe treuriger, naardien de geheele westelijke horizon met zware ijschotsen bedekt was, achter welken geen spoor van water was te ontdekken; integendeel strekte een schitterende ijsblink zich uit van kust tot kust. De westkust der invaart liep ondertusfchen nog meer westelijk dan te voren, en in het zuidwesten was geen land te zien, offchoon de horizon in deze streek zoo helder was, dat, ware ergens land van eene matige hoogte geweest, men hetzelfde gemakkelijk op een' afstand van tien of twaalf mijlen gezien zou hebben. Uit deze omstandigheden maakten wij op dat het land op de oost- en westzijde van deze invaart welligt uit enkele eilanden bestond. Daar een frische noordewind het ijs snel naar Kaap *Kater* dreef, en er geen open weg scheen tusfchen hetzelfde en deze kaap, oordeelde ik het onvoorzigtig met de schepen een' weg door

her

het ij
met o
ons l
baai,
RALD
Van
lit on
doch l
booten
halve,
om zo
in de
olds-et
te vind
welk ge
ogt na
wij in
uitzigt
het ver
deelde t
Ik he
an dez
en bij
hoogften
ene ge
en de
niet ond
genaamd
niet gene
lijk dat

n drie re-
tong liep,
einde der
noemde de-
RY KATER,
der lengte,
ng hebben,
en kompas-

invaart was
weldra on-
s bedrogen
st werd hoe
de westelijke
was, achter
dekken; in-
nk zich uit
aart liep on-
oren, en in
offchoon de
, dat, ware
ewceest, men
van tien of
deze omstan-
op de oost-
it enkele ei-
rdewind het
er geen open
ap, oordeel-
en' weg door
het

het ijs te banen, en hield het derhalve bij den wind, met oogmerk om eene baai te onderzoeken, die voor ons lag, en welke ik den naam gaf van *Fitz-gerald-baai*, uit achting voor Kapitein LEWIS FITZ-GERALD van de koninklijke marine.

Van ieder schip werd eene boot uitgerust, om dit onderzoek te doen, en wij naderden de kust, doch bevonden dat de baai zoo vol ijs was, dat de booten onmogelijk konden landen. Ik besloot derhalve, daar het seizoen reeds te ver gevorderd was, om zonder tijdverlies naar het noorden te stevenen, in de hoop van het kanaal tusschen de *Prins Leopolds-eilanden* en de *Maxwell-bani* meer vrij van ijs te vinden dan toen wij hetzelfde verlaten hadden, in welk geval er weinig twijfel ware dat wij onzen doorgang naar het westen konden bewerkstelligen; daar wij in onzen tegenwoordigen toestand toch geen uitzicht hadden om ons oogmerk te bereiken, zonder het verlies van een' tijd, dien ik het voorzigtig oordeelde te moeten sparen.

Ik heb reeds gezegd, dat de oost- en westkusten van deze groote invaart vermoedelijk eilanden zijn; en bij eene inzage der kaarten, oordeel ik het ten hoogsten waarschijnlijk, dat men ten eenigen tijde eene gemeenschap vinden zal tusschen deze invaart en de *Hudsons-baai*, hetzij door het breede en nog niet onderzochte kanaal, *Sir Thomas Rowes-welcome* genaamd, of door de *Repulse-baai*, die mede nog niet genoegzaam onderzocht is. Het is ook waarschijnlijk dat er een kanaal tusschen het westelijke land en

de noordkust van *Amerika* bestaat, in welk geval de vloed, die uit het zuiden kwam, rondom de zuidpunt van de westkust moet geloopt hebben naar de Poolzee, gedeeltelijk langs *Welcome*, volgens het eenparig getuigenis van alle oude zeelieden, die het laatste kanaal aanmerkelijk noordwaarts zijn opgezeild.

Wij waren deze invaart omtrent honderdtwintig mijlen zuidwaarts opgezeild, en ik vond geene reden om te twifelen, dat schepen, die de toevallige openingen in het ijs waarnemen, nog veel verder naar het zuiden kunnen voortdringen, bijaldien de geographische bepaling van dit gedeelte der poolstreken den tijd waardig geoordeeld wierd, die noodwendig daartoe vereischt wordt.

Toen wij den oden naar het noorden terug keerden, bevonden wij dat het ijs de oost-kust der invaart genaderd was en een veel smaller kanaal gelaten had dan dat hetwelk wij waren ingekomen, en op sommige plaatsen strekte hetzelfde volkomen dwars naar het land aan deze zijde, terwijl de tegenoverliggende kust even ongenaakbaar was als te voren. Des avonds zagen wij een' kring met prismatische kleuren rondom de zon, en eene heldere bijzon aan wederzijden op dezelfde hoogte met de zon. De radius van den kring was $23^{\circ}, 3'$. Dezen dag hadden wij verscheiden zwarte en eene menigte witte walvischen gezien, voorts verscheiden walrusfen en robben en een' ijsbeer. Er was een ijsberg in het gezigt.

Den 10den was het weder zeer betrokken met
dikke

dikke
De k
de,
welk
wister
opkw
ijs, to
wij n
westk
elf ur
werden
uitstre
Dit ge
zuidwa
Den
en de
wij hie
een ijsv
Des av
groot
gewoon
moeite
maken
niet zeld
Des m
uit het n
wisten u
genoegza
zien, be
lagen, n

dikke sneeuw, die door regen en mist gevolgd werd. De kompasen nutteloos en de zon niet zichtbaar zijnde, hadden wij geene hulpmiddelen om te weten welk een' koers wij hielden, uitgezonderd dat wij wisten dat de wind zuid geweest was voor de mist opkwam. Wij bleven aanhoudend van en nabij het ijs, tot des avonds, wanneer de mist opklaarde, en wij naar het noorden stuurden, zoo dicht aan de westkust houdende als het ijs toeliet, tot wij om elf ure door het ijs in onzen voortgang gestuit werden, hetwelk zich langs de oostzijde der invaart uitsprekte, en noodzaakte bij den wind te houden. Dit gedeelte der kust is veel hooger dan dat verder zuidwaarts.

Den 11den was het ons, uithoofde van den regen en de mist, onmogelijk te bepalen welk een' koers wij hielden, hetgeen mij noodzaakte de schepen aan een ijsveld vast te maken, tot de lucht opklaarde. Des avonds werd een walrus geharpoeneerd, tot groote blijdschap van onze Groenlandsvaarders, wier gewoon bedrijf zulks is, en somtijds slechts met moeite wederhouden moesten worden van het jagt maken op walvischen en walrusfen, waarbij wij niet zelden eene of meer onzer lijnen inschoten.

Des morgens van den 12den stak een stijve koelte op uit het noorden; maar het was zoo mistig, dat wij niet wisten uit welke streek de wind waaide. Zoodra het genoegzaam opklaarde om een paar mijlen van ons af te zien, bevonden wij dat het veld, waaraan wij vastlagen, naar eene andere ijsmasa heen dreef, en de

schepen tusschen hen beiden dreigden in te sluiten: wij maakten ons derhalve los, en zetteden den koers naar het noorden, hetgeen moeilijk was, wegens de menigte drijfjs waarmede dit gedeelte der invaart was bedekt. Eene zeer dikke mist verborg de oostkust op een' afstand van vijf of zes mijlen voor ons gezigt, terwijl de westkust op vier malen grooter afstand duidelijk zichtbaar was. Het was heden de verjaardag van den Prins-regent: dit bragt ons natuurlijk op het denkbeeld, om de groote invaart, die wij onderzocht hadden, en in welken wij zeilden, met den naam te vereeren van *Prins-regents-invaart*.

Het weder was den 13den schoon, stil en helder, toen wij bij eene opening waren aan de oostkust. Ik nam de gelegenheid waar om dezelve in eene boot te onderzoeken. Het bleek eene baai te zijn, van eene mijl breed aan den ingang, en drie mijlen diep. Op de noordzijde lag een eiland, door een rif van klippen, met het vaste land verbonden, die het drijfjs volkomen terughouden. Ik noemde deze baai, naar Kapitein JAMES BOWEN, *Port-Bowen*. In den achtergrond lag een uitgestrekt stuk vlak land, hetwelk van verscheiden beeken doorsneden werd, die zich op een' geringen afstand van den oever tot een' snellen en diepen stroom vereenigen, digt bij de plaats waar wij landden. Woester oord had ik nog niet gezien. De bodem was met kleine stukken leechtigen, kalksteen bijna geheel bedekt, waar eene mijl in het ronde geen spoor van vegetatie te vinden was.

was
den
Wij
en e
te be
was
meter
pas, o
114°,
van P
geen t
Toen
zuidew
nogtans
zoodat
de eers
hier ze
hunner
walvisse
mijlen t
eene and
haven ha
de dezel
Den 1
vruchtel
westen.
35' 30",
ter. Een
te van 1
van 34°,
der lucht

was, want zoover was ik met den Heer Ross langs den oever van den stroom landwaarts ingevandeld. Wij zagen hier eenige jonge zwarte duikers en een troep eenden, die tot de eiderfoort schenen te behooren. De breedte aan den mond des strooms was $73^{\circ}, 12', 11''$, en de lengte, volgens de chronometers, $89^{\circ}, 02', 08''$; de miswijzing van het kompas, op drie of vier mijlen afstand van het land, was $114^{\circ}, 18', 43''$ W. Omtrent drievierde mijl ten zuiden van *Port-Bowen* was een andere kleine baai, die wij geen tijd hadden te onderzoeken.

Toen wij aan boord terug waren, voerde een ligte zuidewind ons naar de *Prins Leopolds-eilanden*, die wij nogtans meer dan te voren met ijs bezet vonden, zoodat wij dezelve drie of vier mijlen minder dan de eerstemaal konden naderen. De walrusfen waren hier zeer talrijk; deze dieren schijnen gaarne met hunnen rug boven water te zwemmen, even als de walvischen, maar zij doen dit langer. Drie of vier mijlen ten noorden van *Port-Bowen* ontdekten wij een andere opening, die al het voorkomen van een haven had, met een eiland aan den ingang. Ik noemde dezelve naar Kapitein SAMUEL JACKSON.

Den 14den bragten wij den geheelen dag door met vruchteloos zoeken naar een opening in het ijs ten westen. Onze breedte was op den middag $73^{\circ}, 35', 30''$, lengte $89^{\circ}, 01', 20''$ op 210 vadem water. Eenig water, in MARCET'S fles, uit een diepte van 185 vadem opgehaald, had de temperatuur van 34° , die van de oppervlakte stond gelijk met die der lucht 39° .

Het ijs bleef den 15den nog al in denzelfden ongunstigen toestand; en begeerig zijnde om eenig voordeel te trekken uit deze onwillekeurige en onvermijdelijke vertraging, verliet ik met de Heeren **SABINE** en **HOOPER** in den namiddag het schip, ten einde eenige waarnemingen aan den oever te doen, en deed den Luitenant **LIDDON** sein dat hij tot hetzelfde oogmerk eene boot van den *Griper* zou afzenden. Wij landden in eene der talrijke valeijen of pasfen, die dit gedeelte der kust aanbiedt, en op den afstand van weinige mijlen baaijen gelijken, welken door hooge bergen zijn ingesloten, die het voorkomen van kapen hebben. Het water was zeer ver van den oever dicht, die uit ronde kalksteen bestond. Wij beklommen met moeite een' zeer steilen berg, die met ontelbare losse brokken kalksteen bedekt was, die aanhoudend naar beneden rolden, en onze voetschappen zeer onzeker maakten. Van den top dezes bergs, die zes- of zevenhonderd voeten boven de oppervlakte der zee hoog was, en een uitgestrekt gezigt naar het westen opleverde, was het vooruitzigt geenszins gunstig ter bereiking van ons oogmerk. Wij konden geen open water in het noord-westen over het ijs heen zien, en een schitterende blink bedekte de geheele ruimte tuschen de eilanden en den noordelijken oever. Het was ondertuschen voldoende, dat wij hoegenaamd geen land zagen, dat ons den weg afneed. Aan ijsopstoppingen waren wij gewoon, en wisten te wel hoe schielijk dezelve dikwijls verdwijnen, om bij het gezigt der tegenwoordige den moed te laten zinken.

Op

Op
met e
steene
geheel
geen
kalkste
en aa
basalt
werde
dendhe
stortte
meesta
breede
voeten
Bij he
visch
dan tw
de foo
groenla
Den
lucht
bijkans
sloten.
Den
zuid-zu
weerwi
zeilen
ten kro
was,
scheide

Op den top van dezen berg plaatsten wij eene fles met een kort berigt van ons bezoek onder een' hoop steenen, waaraan hier geen gebrek was; want de geheele top was bedekt met leiachtigen kalksteen, en geen spoor van vegetatie was er te zien. Onder den kalksteen vonden wij eene menigte madreporieten, en aan den voet des bergs een groot stuk van eene basaltvormige foort. Verscheiden stukken vuursteen werden ook aan het strand gevonden. De onbeduidendheid van den stroom, die zich hier in de zee stortte, maakte een zonderling contrast, gelijk zulks meestal in deze gewesten het geval is, met de breedte en diepte van zijne bedding, welke honderd voeten diep en twee- of driehonderd yards wijd was. Bij het strand zagen wij een' grooten zwarten walvisch en eene menigte robben, doch zelden meer dan twee bij elkander; een daaronder behoorde tot de foort, die de matrozen zadelrug noemen (*Phoca groenlandica*).

Den 16den was de wind zwak, met betrokken lucht en mist, en wij vorderden weinig, daar wij bijkans in iedere rigting door ijs of land waren ingefloten.

Den 17den kregen wij eene stijve koelte uit het zuid-zuid-westen, met zulk eene dikke mist, dat in weerwil van de aanhoudendste oplettendheid op de zeilen en het want, de schepen telkens zware stooten kregen van het drijfijz, waarmede de zee bedekt was, en dat op geen genoegzamen afstand onderscheiden kon worden, om hetzelfde te vermijden.

De lucht in den namiddag opklarende, zagen wij voor het eerst een aanmerkelijk voorgebergte, hetwelk de noord-oostpunt uitmaakte van den ingang der *Prins-regents-invaart*. Ik gaf hetzelfde den naam van Kaap *Tork*, naar Zijne Koninklijke Hoogheid, den Hertog van *Tork*. Een weinig ten oosten van Kaap *Fellfoot* zagen wij zes merkwaardige sneeuwstreepen, nabij den top van de rots. Deze streepen, die door de jagsneeuw gevormd worden, welke op de straks beschreven voorsprongen blijft liggen, hadden bij onze terugkomst, in het volgende jaar, nog dezelfde gedaante, en welligt blijft altijd, ten minsten in dit jaargetijde, derzelver voorkomen eveneens, en kunnen mischien daarom als een niet onbelangrijk waarteeken aangemerkt worden.

De Groenlandsvaardersmaat *CRAWFORD* op de *Hecla*, in een der booten op de walrusjagt zijnde, kon de verzoeking niet wederstaan van een' schoonen zwarten walvisch te harpoeneren, die naar hem toekwam, en twee lijnen, ieder van honderdveertig vamen, uitliep, toen, nadat hij de boot een goed eind voortgesleept had, de harpoen gelukkig losliet, en wij dus onze lijnen behielden.

Er was den 18den nog geen vooruitzicht om eene enkele mijl naar het westen te vorderen. In de nabuurschap van *Prins-Leopolds-eilanden*, 's namiddags een frische oostewind opstekende, besloot ik den noordelijken oever te naderen, ten einde te beproeven wat hier gedaan kon worden om onze doorvaart te bewerkstelligen; en 's avonds, om negen ure,

na verscheiden uren door drijfs en ijsvelden heen geworsteld te hebben, kwamen wij dicht bij de kust in open water. Om middernacht was het licht genoeg om in de kajuit te lezen en te schrijven.

De wind en de zee namen toe den 19den, met eene zware sneeuwjagt, welke, bij de onbruikbaarheid van onze kompasen en de enge ruimte waarin wij zeilden tuschen het land en het ijs, onzen toestand zeer onaangenaam maakte. 's Namiddags, om twee ure was het nog zoo donker, dat wij nauwelijks eene scheepslengte van ons af konden zien; wij vonden ons eensklaps zoo in het naauw, dat wij niet zooveel ruimte hadden om te kunnen omkeeren. Wij besteedden het overige van den dag met onzen afftand te meten, door middel van MASSEYS patent-log, een onwaaardeerbaar instrument in deze en menige andere gelegenheden. 's Namiddags bezonden wij ons tegenover eene invaart, die ik naar den Heer BENJAMIN HOBHOUSE noemde. De sneeuw werd thans door regen gevolgd; nadat de wind was gaan liggen en de lucht opklaarde, bevonden wij ons den 20sten, 's morgens, voor de *Stratton-invaart*, en konden langs de kust westelijk opzeilen. De ijspunten bragten ons dikwijls tot op twee mijlen van het land, waardoor wij verscheiden kleine baaien of invaarten in het gezigt kregen, waarmede deze kust ingetand schijnt, maar het zou meer tijd gekost hebben dan wij konden besteden om dezelve behoorlijk te onderzoeken. De merkwaardige gesteldheid van dit land, die ik boven reeds getracht heb te

beschrijven, is omtreeks *Kaap Fellfoot* bijzonder treffend, waar twee horizontale lagen het voorkomen hebben van twee parallel liggende batterijen, die van den top tot aan den voet met regelmatige tusschenruimten geplaatst zijn, waardoor deze rots een grootsch en schilderachtig aanzien bekomt. Op eenigen afstand van *Kaap Fellfoot* is eene lage landtong, die niet zichtbaar is voor men dezelve op vijf of zes mijlen genaderd is. Wij voeren langs dit punt op een afstand van vier mijlen, en vonden op vijfenzestig vademmen geen grond. *Maxwell-baai* is eene zeer schoone baai; er liggen verscheiden eilanden in dezelve, en zij heeft eene menigte openingen in het noorden, die wij niet konden onderzoeken. Zij was echter geheel vrij van ijs, en had ligtelijk onderzocht kunnen worden, bijaldien dit ons oogmerk geweest ware en de tijd zulks toegelaten had. Een merkwaardig voorgebergte op de westzijde noemde ik naar den Heer WILLIAM HERSCHEL.

Den 21sten verhinderde enkel gebrek aan wind het vorderen van onze reis. De groote opening, door welke wij tot hiertoe van de *Baffins-baai* afgevaren hadden, was thans zoo volkomen vrij van ijs, dat het bijkans onmogelijk was te gelooven dat dit een gedeelte van dezelfde zee was, die een paar dagen te voren, zoover ons oog reikte, geheel met drijfsijs bedekt was. 's Voormiddags, in de nabijheid van eene kaap, die den naam kreeg van Kapitein THOMAS HURD, vischten wij een stuk hout op, hetwelk bleek van eene boot te zijn, en hetwelk onder-

de
st
fl
w
de
ze
ui
van
dag
juis
hij
wij
van
niet
aan
noo
gen
V
avor
wen
vaar
de;
ping
D
wij
Rad
don
baai
oost
aan

derfcheiden gisfingen bij onze Heeren deed ont-
 staan, waarvan sommigen tot het zeer natuurlijk be-
 fluit kwamen dat hier een fchip voor ons geweest
 was, en dat wij derhalve geene aanfpraak hadden op
 de eer der eerste ontdekking van dat gedeelte der
 zee, welke wij thans bevoeren, toen wij eensklaps
 uit den droom geholpen werden, door de verklaring
 van een' onzer matrozen, dat hij hetzelfde veertien
 dagen geleden uit zijne boot verloren had. Den
 juiften dag kon hij zich niet herinneren; doch wat
 hij zeide was genoegzaam om mij te overtuigen dat
 wij op dien tijd niet meer dan tien of twaalf mijlen
 van onze tegenwoordige pofitie afwaren, mifchien
 niet half zooveel, en dat dienvolgens de froom niet
 aanhoudend in dezelfde rigting liep. Eene baai ten
 noorden en westen van Kaap *Hurd* werd *Rigby-baai*
 genaamd.

Wij hadden aanhoudend flappen wind, en tegen den
 avond viel er eene zware mist, he en bij de nood-
 wendige voorzorg in het bevaren van een onbekend
 vaarwater onzen voortgang buitengemeen vertraag-
 de; doch gelukkig hadden wij met geene ijsopstop-
 ping te worstelen.

De misf den volgende dag opklarende, bevonden
 wij ons aan eene baai, die den naam kreeg van
Radstock-baai, op verlangen van den Luitenant LID-
 DON, ter eere van den Graaf van *Radstock*. Deze
 baai wordt gevormd door eene landtong, aan de
 oostpunt die ik Kaap *Eardley Wilmot* noemde, en
 aan de westkust door een hoog voorgebergte, het-
 welk

welk Kaap *Ricketts* genaamd werd, naar Kapitein TRISTRAM ROBERT RICKETTS. In het midden van *Radstock-baai* ligt een eilandachtig stuk land, hetwelk den naam kreeg van *Caswalls-tower*. Thans kregen wij eene schemering van nog meer land ten zuiden in het gezigt, doch uithoofde van de dikke mist, die in die streek over den horizon hing, bleef voor het tegenwoordige de voortzetting van land langs een groot gedeelte dezer kust ten westen van kaap *Clarence* in het onzekere. Onmiddelijk ons in het westen ontdekten wij aan verscheiden punten van den horizon meer land, hetgeen in ons de vrees vernieuwde dat wij nog geen open weg naar de Poolzee zouden vinden. Toen wij langzaam naar het westen stевenden, ver- toonde het land, waarop Kaap *Ricketts* zich be- vindt, zich tamelijk eilandachtig, en onmiddelijk ten westen van hetzelfde ontdekten wij eene aanmerkeli- ke opening, die wij *Gascoynes-invaart* noemden, naar den Generaal GASCOYNE, en welke ik gaarne zou onderzocht hebben, bijaldien de tijd zulks had toegelaten.

's Namiddags werd de lucht helder, en wij kregen schoon weder; doch de wind bleef west. Daar zulks onzen voortgang uitermate vertraagde, namen wij de gelegenheid waar om de boten aan land te zenden, ten einde eenige waarnemingen te doen: dienvolgens werd van ieder schip eene boot gezon- den, onder het bevel van de Luitenants BEECHEY en HOPPNER, om eene baai op een' kleinen afstand ons ten noorden en westen te onderzoeken. De

cers-

eerste boot landde aan den voet van een voorgebergte, hetwelk ik noemde naar mijn' vriend RICHARD RILEY. Zij waren naauwelijks tien minuten geland, toen onverwacht eene frische koelte uit het oosten opstak, weshalve men hen onverwijd terugleinde. Zij hadden dus de voorgenomen waarnemingen slechts ten deele kunnen doen, die daarin bestonden dat zij de breedte $74^{\circ}, 39', 5''$ vonden, de lengte $91^{\circ}, 47', 36''$ en de miswijzing van het kompas $128^{\circ}, 58', 07''$ W. De rotsen aan dit gedeelte der kust bestonden genoegzaam geheel uit kalksteen, waarin een overvloed van fossiliën gevonden werden. Er was weinig of geene vegetatie in de strek, die zij gedurende hun kort verblijf doorliepen; doch naardien zij eenige rendiermest mede aan boord bragten, kan het land niet geheel onvruchtbaar zijn. Een of twee zilvermeeuwen (*Larus argentatus*) en een' gewonen meeuw (*Larus glaucus*) met zijn levend jong, had Kapitein SABINE bekomen; vijf zwarte walvischen werden nabij het strand gezien.

De Luitenant BEECHY vond dat het land, hetwelk thans de westpunt uitmaakte, en ter zijde van de baai, tegenover Kaap Riley ligt, een eiland was: ik noemde hetzelfde daarom *Beechys-eiland*. Onmiddelijk van Kaap Riley loopt een laag punt, in welks nabijheid zich klippen schijnen te bevinden, naardien zich eene sterke branding op de oppervlakte der zee vertoonde; doch de Luitenant HOPNER berigtte dat hij op negenendertig vademmen geen grond kon vinden, op den afstand van tweehonderd yards.

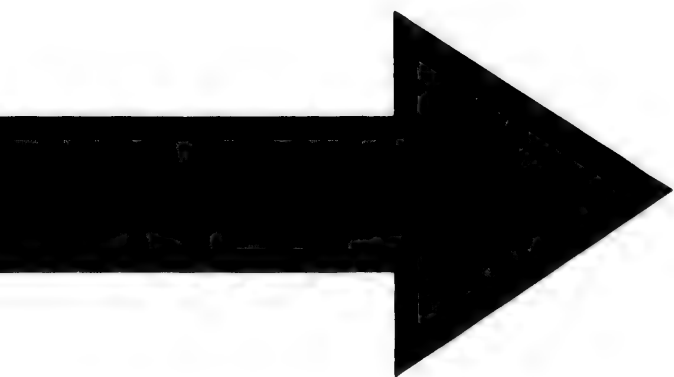
Zoo-

Zoodra de booten terug waren, werden alle zeilen bijgezet, en wij stevenden westwaarts, waar het vooruitzigt een meer belangrijk voorkomen begon aan te nemen. Wij bespeurden weldra, dat het land waar langs wij zeilden, en dat met uitzondering van eenige kleine invaarten, tot hiertoe zamenhangend met de *Baffins-baai* had geschenen, thans zich aan gene zijde van het *Beecheys-eiland* sterk naar het noorden wendde, latende eene wijde opening tusschen deze kust en het westelijk gelegen land, hetwelk zich thans als een eiland voordeed, van hetwelk de uiterste punten ten noorden en ten zuiden onderscheidenlijk zichtbaar waren. De laatste was een aanmerkelijk voorgebergte met twee kleine tafelbergen, gelijkende naar omgekeerde booten. Ik noemde hetzelfde Kaap *Hotham*, naar den Commisaris der Admiraliteit HENRY HOTHAM. Bij zonnenondergang hadden wij een uitgestrekt gezigt naar het noorden tusschen Kaap *Hotham* en de oostkust. Op de laatste werden verscheiden kapen ontdekt en namen gegeven; tusschen de noordelijkste van dezen, genaamd Kaap *Bowden*, en het eiland ten westen was een kanaal van meer dan acht mijlen wijde, waarin uit den top der mast noch land noch ijs te zien was. Dit deftig kanaal gaf ik den naam van onzen edelen WELLINGTON. Wij hadden met veel ongerustheid en ongeduld deze opening te gemoet gezien; want de zamenhang van land in het noorden had altoos voor ons eene bron van bekommering geweest, voornamelijk door de mogelijkheid dat hetzelfde zuidwaarts

waarts loopen en met de kust van *Amerika* zamenhangen mogt. De verschijning van deze breede ijsvrije openingen van het land aan wederzijden, inzonderheid het westelijk liggende, liet naauwelijks eenigen twijfel bij ons over, dat het laatste een eiland was, en wij waren van al onze bekommering ontslagen; iedereen vertrouwde dat wij thans het land, hetwelk de westkust der *Baffins-baai* uitmaakt, te boven, en werkelijk in de Poolzee waren. Geheel vervuld met dit denkbeeld, waagde ik het de voortreffelijke opening, die ons uit de *Baffins-baai* in het *Wellington-kanaal* gebragt had, te onderscheiden door den naam van *Barrow-sstraat*, naar mijn vriend *BARROW*, den Secretaris van de Admiraliteit. Aan het land, waarop Kaap *Hotham* ligt, en hetwelk het oostelijkste van eene groep eilanden is (gelijk ons bij nadere ontdekking bleek) in de Poolzee, gaf ik den naam van *Cornwallis-eiland* naar den Heer *WILLIAM CORNWALLIS*, mijn' eersten scheepsvriend en bevelhebber; en eene irvaart, zeven mijlen ten noorden van Kaap *Hotham*, werd *Barlow-irvaart* genaamd, uit achting jegens den Heer *ROBERT BARLOW*, Commisaris der koninglijke marine.

Offchoon thans twee derden van de maand *Augustus* verloopen waren, had ik alle reden om met onze tot hiertoe gemaakte vorderingen te vreden te zijn. Ik rekende dat de zee nog zes weken bevaarbaar blijven kon, en misschien nog langer, bijaldien het ijs ons toeliet bij het westwaarts stevenen, ons altijd zuidelijk te houden. Ons vooruitzicht was inder-

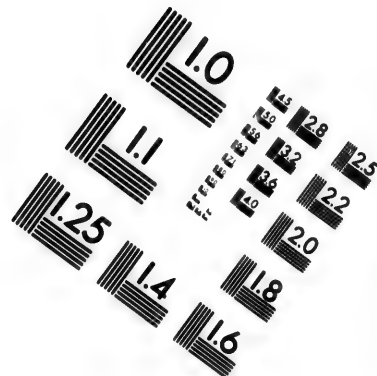
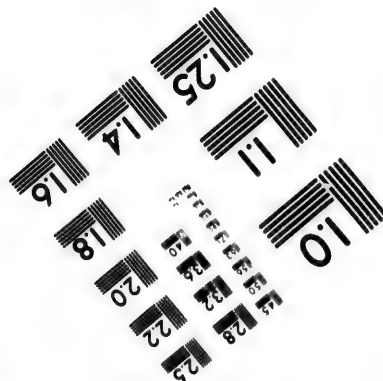
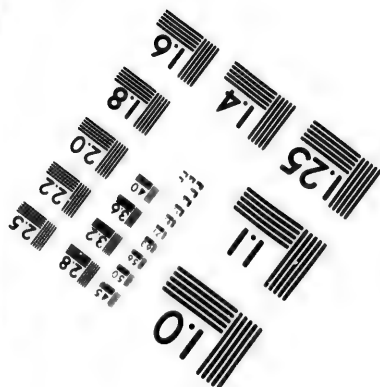
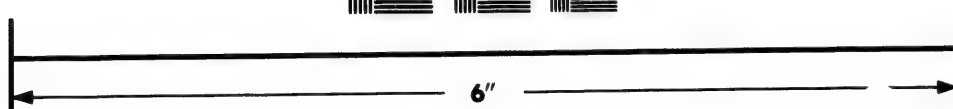
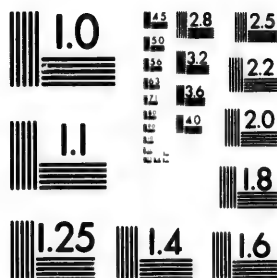

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic Sciences Corporation

**23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503**

80 TWEEDE HOOFDSTUK.

derdaad regt aangenaam; de schepen hadden geene schade geleden, wij hadden overvloed van scheepsvoorraad; het volk was gezond en welgemoed; de zee, zoo niet open, althans bevaarbaar, en bij de officieren en de matrozen een ijverig en eenstemmig voornemen, om door alle mogelijke middelen het groote doel te bereiken, waartoe zij het geluk hadden gebruikt te worden.

Gun
ve
ei
L
va
va
ijs
vill
reik
leng
mie

De
arsten
gens te
het no
zuidwa
Berings
ons ten
open en

DER.

geene
neeps-
d; de
bij de
emmig
en het
hadden

DERDE HOOFDSTUK.

Gunstig vooruitzicht van eene open westelijke doorvaart. — Land in het noorden, eene keten van eilanden. — Algemeen overzicht van dezelve. — Lage eilanden met ijs omringd. — Overblijfselen van Esquimauxhuten en natuurvoortbrengselen van Byam Martins-eiland. — Trage vaart door ijs en mist. — Aankomst en landing aan Melville-eiland. — Vordering naar het westen en bereiking van den honderdtienden graad westelijke lengte, waarop bij eene parlamentsacte eene premie gesteld was.

De stilte hield ons den geheelen nacht van den 21sten in de nabijheid van *Beecheys-eiland* tot 's morgens ten drie ure, wanneer eene stijve koelte uit het noorden opstak; ik zettede alle zeilen bij, om zuidwaarts van kaap *Hotham* eene doorvaart naar de *Berings-sstraat* te zoeken. *Wellingtons-kanaal* was ons ten noorden, zoo ver als ons gezigt reikte, zoo open en bevaarbaar als eenig gedeelte der *Atlanti-*

fche Zee, maar hetzelfde lag in regte hoeken ons uit den weg, en er was nog eene opening van ten minsten tien mijlen breedte ten zuiden van *Cornwallis-eiland*: ik kon dus in geenen deele aarzelen te besluiten, welk van beiden het onze zaak was te vervolgen. Bijaldien evenwel de zee in het westen, hetwelk onze naaste weg was, met ijs opgestopt en de wind gunstig geweest ware, zou ik zulks door het *Wellington-kanaal* beproefd hebben, waarin zich geene zichtbare hindernis opdeed, en een graad meer of minder noordelijk weinig of geen verschil maakte in den weg, dien wij naar de ijskaap hadden af te leggen. Maar het open kanaal ten westen bragt mij gelukkig niet in deze noodzakelijkheid. Men kan zich niets aangenaamer voorstellen dan onze snelle en onverhinderde vaart van *Beecheys-eiland* naar kaap *Hotham*. De meeste menschen hebben den een' of anderen tijd ondervonden hoe geestverheffend een spoedige voortgang is in eenige zaak: men zal zich dus gemakkelijk voorstellen hoe hoog dit gevoel in ons gerezen was, die het grootst gedeelte van onzen weg in deze zeeën op zulk eene trage en sukkelende wijze hadden afgelegd. Men verbeelde zich derhalve onze spijt, toen, in het midden van deze gunstige vooruitzigten, en bij de hoop, waarmede wij ons vleiden, ons eensklaps en onverwacht uit het kraaijennest berigt werd dat eene ijsmasa tusfchen *Cornwallis-eiland* en het land ten zuiden ons dwars in den weg lag. Toen wij deze opstopping naderden, die bij kaap *Hotham* begon, vonden wij dat

er

er voor het tegenwoordige geene opening in de-
zelfde was, door welke eene paslage kon onderno-
men worden. Ondertuschen ontdekte de Luitenant
BEECHEY, na verloop van een uur, uit het kraaijen-
nest, dat een final uitstek scheen te bestaan uit
losse brokken zwaar ijs, en verderop eene aanmer-
kelijke uitgestrektheid van open water. De *Hecla*
ging dadelijk dit ijs in, en na een kwartier uurs bo-
ren gelukte het ons door hetzelfde een' weg te ba-
nen; de *Griper* volgde in de opening, die de *Hecla*
gemaakt had, en wij vervolgden onzen koers naar
het westen in een even goed vaarwater als te voren.

Wij bespeurden thans dat het land ons ten noor-
den, sedert wij *Beecheys-eiland* verlaten hadden, mer-
kelijk van gedaante veranderd was. Tot dus ver
was de kust immer bergachtig en rotfig geweest, en
de zee had tot dicht aan den oever eene aanmerkelijke
diepte gehad, terwijl de oevers van *Cornwallis-ci-*
land zich trapswijze van een zandig strand verhie-
ven. Wij zagen eene opening in het land ten zui-
den, welke wij den naam gaven van *Cunninghams-*
invaart, naar Kapitein CHARLES CUNNINGHAM,
Commisaris Resident te *Deptford* en *Woolwich*, aan
wiens oplettendheid bij het uitrusten der schepen wij
veel verpligting hadden; eene hooge en zeer be-
merkbare kaap, die de oostpunt van *Cunninghams-*
invaart uitmaakt, kreeg, op het verlangen van Lui-
tenant HOPNER, den naam van kaap *Gifford*. Ten
oosten van deze kaap bedekte eene dikke mist den
horizont, en belette ons meer land in deze rigting

te zien, zoodat deszelfs voortgang van hier tot Kaap *Clarence* nog onbessicht bleef, inmiddels hetzelfde ten westen eensklaps met eene kaap scheen af te breken, die ik Kaap *Bunny* noemde.

's Middags waren wij op de lengte van $94^{\circ}, 43', 15''$, breedte $74^{\circ}, 20', 52''$, toen wij bevonden dat het land, hetwelk ons toen ten westen lag, een tweede eiland was, hetwelk ik den naam van *Griffiths-eiland* gaf, naar onzen Schout-bij-nacht EDWARD GRIFFITH. Regt tegenover dit ligt op het *Cornwallis-eiland* een aanmerkelijk voorgebergte, hetwelk op eenigen afstand zich als losgescheurd opdeed, maar bij nadering door een stuk laag land daaraan vastgehecht werd bevonden. Ik noemde hetzelfde, naar een' zeer geacht' vriend, Kaap *Martyr*. 's Namiddags om twee ure kwamen wij aan eenige zware en uitgestrekte ijsvelden, die ons noodzaakten te wenden, alzoo er geen weg tusschendoor was. Wij stevenden den geheelen namiddag noordelijk met eene stijve koelte, in de hoop van een smal kanaal onder den wind van het *Griffiths-eiland* te vinden. In deze verwachting werden wij nogtans bedrogen; want 's avonds om acht ure waren wij hetzelfde nabij genoeg om ons te overtuigen dat het ijs langs het geheele strand vastzat, maar het scheen ook dat hetzelfde gedurende het geheele seizoen niet los geweest was. Wij rigtten derhalve den koers naar het zuiden, waar de zee inmiddels langs den rand van een ruim ijsveld, dat zich ver naar het westen uitstreckte, meer open geworden was. Het ijs was in deze nabuurschap bedekt

dekt met ontelbare klompen, en de schotfen waren van zeven tot tien voeten dik. Ik moet hier, als eene zaak der opmerking niet geheel en al onwaardig, melden dat wij van den tijd onzer invaart van de *Lancaster-fund* tot wij den meridiaan van 92° gepasceerd waren, waar de noordkust der *Barrows-sfraat* ophoudt zamen te hangen, de wind, gelijk gemeenlijk het geval is bij inyaarten van deze soort, onveranderlijk vlak oost of vlak west geweest was, zijnde zoodanig ook de ligging der kusten: toen wij derhalve heden voor het eerst eene aanhoudende stijve koelte uit het noorden kregen, waren wij gene- gen, mischien zonder grond, deze omstandigheid daaraan toe te schrijven, dat het land waar wij langs zeilden, uit eene eilandenketen bestond, uit de kanalen van welke de wind waaide, en dat er derhalve geene stremming van zamenhangend land meer te vreezen was.

Na verscheiden vruchteloze pogingen om door het ijs te dringen, dat thans in onzen weg lag, waren wij ten laatsten zoo gelukkig van zulks door middel van boren door verscheiden dikke velden te bewerkstelligen, waarbij de schepen menigen hevigen stoot kregen, en omstreeks middernacht waren wij in staat om onzen koers door het drijfijis naar het westen te vervolgen.

Des morgens van den 24sten viel er eene mist, die ons noodzaakte af te hangen van de bestendigheid van den wind, om te weten in welk eene rigting wij stuurden, of vast te gaan liggen tot het

opgeklaard was. Het eerste werd te voorkeur gegeven, en alle zeilen werden bijgezet, die de trage gang van den *Griper* ons toeliet te voeren, de zeer noodwendige voorzorg gebruikende van de kapen niet te nabij te komen. Wij voeren een' ijsberg van eene onmetelijke uitgestrektheid voorbij, en zeilden acht of tien mijlen langs denzelven, zonder eenige opening, te ontdekken. Volgens het rapport der officieren was het ijs omtrent acht voeten dik. Op deze wijze hadden wij tusfchen de vijftien en twintig mijlen in eene tamelijk open zee gezeild, wanneer, toen 's-morgens, om zeven ure, de mist optrok, wij bij het doorbreken der zon bevonden dat de wind ons niet bedrogen had, en dat wij den geheelen nacht naar het westen gehouden hadden. Wij zagen land ten noorden, op den afstand van negen of tien mijlen, hetwelk naderhand bleek een eiland te zijn, en waaraan ik den naam gaf van *Lowther-eiland*. Kort daarna ontdekten wij ook land in het zuiden; hetzelfde was hoog en bergachtig, en eindigde in het westen met een hoog voorgebergte, hetwelk ik Kaap *Walker* noemde. Onmiddelijk achter Kaap *Walker*, of ten zuiden van dezelve, was de gedaante des lands duidelijk zichtbaar; doch wegens de luchtgefeldheid konden wij deszelfs uitgestrektheid niet bepalen. Wij peilden hier drieënvijftig vademen, boven een' bodem van zand en fteentjes, met eenige stukken koraal.

De wind meer naar het westen loopende, na het op-

optrekken van de mist, waren wij genoodzaakt, het overige van den dag ons bij den wind te houden, tusschen de twee kusten; de zuidelijke was met ijs beladen, terwijl de oevers van het *Lowther-eiland* volkomen open en genaakbaar waren. Wij kwamen onverwacht aan een laag en zandig eiland, rondom met zwaar ijs bezet; ik noemde hetzelfde *Youngs-eiland*, naar den Heer THOMAS YOUNG, Secretaris van het Bureau der lengte.

Het werd thans klaarblijkelijk dat al het land rondom ons in eilanden bestond. Tegen den avond kregen wij nog meer land in het gezigt ten noorden, maar de afstand was op dien tijd te groot om deszelfs gelegenheid en uitgestrektheid te onderscheiden.

Vroeg in den volgenden morgen ontdekte de Luitenant BEECHY uit het kraaijennest een tweede laag eiland, van dezelfde gedaante als het *Youngs-eiland*, en liggende tusschen de drie en vier mijlen ten noorden van hetzelfde. Ik gaf het den naam van *Davy's-eiland*, naar den Heer HUMPHREY DAVY, thans voorzitter der Koninglijke Maatschappij. Het naaste land, dat wij 's avonds te voren in het noorden gezien hadden, bleek een ander eiland te zijn, vier of vijf mijlen lang van het oosten naar het westen, hetwelk ik onderscheidde door den naam van *Garretts-eiland*, uit achting voor mijn' vriend, den Kapitein HENRY GARRETT. Het land ten noorden van het *Garretts-eiland* werd bevonden een ander eiland te zijn, van eene aanmerkelijke uitgestrektheid, met

een' spitfen berg aan deszelfs oostpunt. Ik noemde hetzelfde het eiland *Bathurst*, ter eere van den Graaf BATHURST, Koninglijken Staatssecretaris, en eene baai, nabij deszelfs zuid-oostpunt werd *Bedford-baai* genaamd.

De eilanden, die wij ontdekt hadden, gedurende den togt van dezen dag, waaronder ik het land ten zuiden van *Lowther-eiland* niet durf begripen, van hetwelk wij een zeer onvolkomen gezigt bekomen hadden, zijn over het algemeen van eene middelmatige hoogte, mischien niet boven de vier of vijfhonderd voeten boven het waterpas der zee. Met uitzondering van eenige gedeelten van het eiland *Bathurst*, die een woester voorkomen hebben en hooger zijn, vonden wij ze allen geheel zonder sneeuw, en wanneer de zon ze bescheen hadden zij een bruin aanzien.

Sedert dat wij in den morgen van den 23 Kaap *Riley* hadden verlaten, waren ons geene walrusfen en walvisfen ontmoet, en den 26sten kregen wij, hetgeen thans niet zonder eene onaangename gewaardiging bemerkt werd, geen enkelen vogel of eenig ander levend schepfel in het gezigt. Het was nogtans moedgevend, dat, terwijl wij naar het westen vorderden, voor zoover een ongunstige wind dit toeliet, offehoon de zee niet ver van ons af grootendeels met een dik en samenhangend ijs bedekt was, er nogtans een kanaal van genoegzame breedte voor ons open was gebleven tuschen het ijs en de kust onder den wind van het eiland *Bathurst*.

hu
al
zier
als
lan
kaap
coc
gehe
derd
den
daarn
landt
gen
Ecne
had v
derzel
naar o
cla.
Wij
en het
staande
koelte,
rug na
het van
te zeile
ijs naar
raadzaam
strooms
Toen
van dri

hurst. Het ijs bestond hier genoegzaam geheel en al uit velden, die wij uit de mast niet konden afzien, en was met dezelfde soort van klompen bedekt als wij straks vermeld hebben. Het westelijkste land, dat wij thans in het gezigt kregen, was eene kaap, die ik naar onzen Vice-Admiraal *Sir GEORGE COCKBURN* noemde. Deze kaap scheen, gedurende den geheelen dag, gelegen op een klein eiland, afgezonderd van het eiland *Bathurst*, maar hetzelfde tegen den avond naderende, bevonden wij dat dezelve daarmede verbonden was door eene lage zandige landtong, over welke heen eenige hooge en afgelegen bergen in het noord-westen gezien werden. Eene opening in het land nabij den oever, die veel had van eene rivier met eenige klippige eilanden aan derzelfer mond, werd *Allisons-invaart* genaamd, naar den Groenlandschen Commandeur op de *Heccla*.

Wij vorderden zoo weinig, gedurende den nacht en het vroegste gedeelte van den morgen, niettegenstaande de effenheid van het water en eene stijve koelte, dat ik moet denken dat de stroom ons terug naar Kaap *Cockburn* gedreven had; maar alzoo het van een wezenlijk belang was, deze kaap om te zeilen, alvorens eene verandering van wind, het ijs naar de kust drijven mogt, oordeelde ik het niet raadzaam te wenden, ten einde de rigting des strooms te volgen.

Toen wij Kaap *Cockburn* omzeilden, peilden wij van drieëndertig tot eenentwintig vademen, boven

een' bodem van gebroken schelpen en koraal, en eenige zeeſterren (*Asterias*) kwamen met het dieplood boyen. Nadat wij deze kaap hadden omgezeild, kregen wij een' zuid-zuid-westen wind, en het water nam toe in diepte, tot op den middag, wanneer wij op de waargenomen breedte van 75° , $01'$, $5''$, waren, lengte, volgens de chronometers, 101° , $39'$, $09''$; wij peilden toen achtenzestig vademmen. Het land ten westen aan Kaap *Cockburn* lag rondom eene breede baai, die ik naar onzen Vice-Admiraal *Sir GRAHAM MOORE* noemde.

Het weder was thans ongemeen helder, en ofſchoon wij eene ijsſtrook ons ten zuiden zagen in eene rigting van het oosten naar het westen, of parallel met den koers, dien wij hielden, en eenig land zich in het westen opdeed, was echter de ruimte van het open water nog zoo breed, en het uitzigt uit de mast over het geheel zoo gunstig, dat ik geloofde dat de kans van elkander te moeten verlaten thans grooter was dan te voren, en oordeelde het derhalve raadzaam den Luitenant *XIDDON* nieuwe instructiën te geven en eene plaats van zamenkomst te bepalen, ingeval van onvermijdelijke scheiding van de *Hecla*. Er werd dienvolgens, met dit oogmerk, eene boot aan boord van den *Griper* gezonden, ik nam tevens deze gelegenheid waar om eene vergelijking tusſchen onze chronometers te bekomen.

's Avonds ten zeven ure waren wij het land in het westen genoeg nabij, om te kunnen zien dat het-

het
het
tho
wij
geze
regt
aan
Om
bij z
dat
het v
ten,
het i
verlan
deze l
in her
langs
ning t
Er wa
ijsfloort
op zand
nig ijs
ke aanr
ken in
en ſche
dat ik
k 1, to
Toen
een eila
Gillman

hetzelve een gedeelte was van een ander eiland, hetwelk ik noemde naar den vice-Admiraal, *Sir THOMAS BYAM MARTIN*; en ten acht ure bemerkten wij dat de ijsmasa in het zuiden, waar wij langs gezeild hadden, naar het noorden wendde, en zich regtstreeks naar een laag punt van den oever strekte, aan welken eene groote hoeveelheid ijs vastzat. Om tien ure, nadat wij het ijs en het land duidelijk bij zonnenondergang gezien hadden, en vindende dat er voor het tegenwoordige geen doortogt naar het westen was, hielden wij af naar het zuid-oosten, in de hoop van ten zuiden eenige opening in het ijs te vinden, door welke wij weder in den verlangden koers konden komen. Wij werden in deze hoop versterkt door een' donkeren waterhemel in het zuiden; doch nadat wij tot half twaalf ure langs het ijs gezeild hadden, zonder eenige opening te vinden, keerden wij naar het eiland terug. Er was in deszelfs nabijheid een gedeelte van de ijssoort, welke de matrozen vuil ijs noemen, waarop zand, steenen en hier en daar mosch zat: zoodanig ijs moet ten eenigen tijd met het land in sterke aanraking geweest zijn. Tegen een dezer brokken in de nabijheid der *Hecla* was eene branding en scheen zoo volkomen een klip boven water, dat ik het voorzigtig oordeelde al de zeilen te strijken, tot eene boot dezelve onderzocht had.

Toen wij den 28sten de zuidpunt naderden van een eiland, waaraan ik den naam gaf van Kaap *Gillman*, uit achting voor de nagedachtenis van wij-

wijlen den Heer JOHN GILLMAN, vonden wij het ijs in denzelfden toestand als te voren; dienvolgens liet ik naar het noord-oosten wenden, met oogmerk om een' doortogt te zoeken langs de noordzijde van het eiland. 's Morgens om tien ure zond ik Kapitein SABINE en den Heer ROSS, benevens de Heeren EDWARDS en FISHER naar de oostpunt van het eiland, hetwelk wij omtrent met de schepen omgezeild hadden, ten einde de noodige waarnemingen te doen, en de natuurvoortbrengfelen te onderzoeken. Onze breedte was op den middag 75° , $03'$, $12''$, lengte 103° , $44''$, $37''$, en de diepte des waters veertig vademen. 's Namiddags kwam een dikke mist op, zoodra de boot geland was, die mij vreezen deed dat zij den terugweg naar het schip niet gemakkelijk zou vinden. Wij zeilden af en aan met het dieplood over boord, hetwelk de zekerste gids op deze kusten is, en deden nu en dan een kanonfchot tot vijf ure toe, wanneer wij gerustgesteld werden door het antwoord op onze seinen met musketschoten uit de boot. De afgezondenen berigten bij hunne terugkomst, dat zij geland waren aan een' zandigen oever aan de oostpunt van het eiland, hetwelk zij over het algemeen belangrijker hadden gevonden dan eenig ander gedeelte der kusten in de poolgewesten, die wij tot heden bezocht hadden. Op vier onderscheiden plaatsen werden overblijffels gevonden van woningen der Esquimaux. Zes der zoodanigen, die Kapitein SABINE gelegenheid had om te onderzoeken, waren gelegen

op

op
bel
de
tot
ste
men
aan
het
Bij i
of v
stook
in on
welke
mede
welke
waren
verfch
den ve
werden
kop va
horens
scheider
van het
graniet
tot het
in kuile
ter, wi
gestoken
het wat
lucht, d

op een' effen zandigen bodem digt bij de zee, en bestonden uit in eene cirkelvormige of liever ovaalronde gedaante geplaatste steenen. Zij hadden van zeven tot tien voeten diameter; de breede platte zijden der steenen stonden regtop, en de geheele bouwwijze, als men het zoo noemen mag, was volkomen gelijk aan die der zomerhutten der Esquimaux, die wij het vorige jaar gezien hadden op het *Hazen-eiland*. Bij ieder was een kleiner cirkel, doorgaans van vier of vijf voeten diameter, die waarschijnlijk tot eene stookplaats gediend had. De kleinere cirkels waren in onverschillige rigtingen van de hut geplaatst, tot welke zij behoorden; en het mosch en zand, waar mede eenigen der lage steenen, inzonderheid die, welken den vloer der hutten uitmaakten, bedekt waren, bewees dat het geheele campement reeds verscheiden jaren verlaten was geweest. Verscheiden versche sporen van het rendier en den muskusos werden op verscheiden plaatsen gevonden, en een kop van den laatste, benevens verscheiden rendierhorens, werden aan boord gebragt, gelijk ook verscheiden brokken zandsteen, waaruit de grondslag van het eiland voornamelijk bestaat, benevens fraaije graniet en roode feldspath. Eene menigte schelpen, tot het geslacht der Venusen behorende, werden in kuilen aan het strand gevonden. Een thermometer, wiens bol twee of drie duimen in het zand gestoken was, op eene aanmerkelijke hoogte boven het water, teekende de temperatuur $35\frac{1}{2}^{\circ}$, die der lucht, de zon door wolken verdonkerd zijnde, $33\frac{1}{2}^{\circ}$.

de

de breedte der waarnemingsplaats was $75^{\circ}, 09', 23''$, en de lengte, volgens de chronometers, $103^{\circ}, 44', 37''$, de inclinatie van het kompas $88^{\circ}, 25', 58''$ en de miswijzing was veranderd van $128^{\circ}, 58' W.$, op de lengte van $91^{\circ}, 48'$, waar wij onze laatste waarnemingen aan land gedaan hadden, op $165^{\circ}, 50', 09'' O.$, zoodat wij in de ruimte tusfchen deze beide meridianen zeilende, onmiddelijk naar het noorden van den magnetifchen pool ftevend, en ongetwijfeld eene der plekken op den aardbol gepasfeerd waren, waar de kompasnaald 180° variëren moet, of met andere woorden, waar haar noordpool naar het zuiden wijst. Deze plek is naar alle waarfchijnlijkheid om dezen tijd niet ver van den meridiaan van $100^{\circ} W.$ L. van *Greenwich* geweest. Het zou ongetwijfeld hoogst belangrijk geweest zijn, zoodanig eene waarneming te doen, en op een' anderen dan den zeer belemmerden togt waarop wij ons bevonden, zou ik mij verpligt gerekend hebben eenigen tijd daaraan op te offeren; maar in de tegenwoordige omftandigheden was het onmogelijk de oorzaak te betreuren, die mij daarin verhinderde, inzonderheid daar het belang dezer waarneming voor de wetenfchappen niet voldoende was om de vertraging te vergoeden, die het zoeken naar zoodanig eene plaats noodwendig te weeg gebragt zou hebben, en die bezwaarlijk verontfchuldigd kon worden op een tijdfcip, dat wij federt twee of drie dagen een' snellen en onafgebroken voortgang maakten naar het voorname doel onzer beftemming. Ka-

pi-

pite
vari
zam
dan
gent
natie
den
Wam
was,
ligging
men,
men w
ftaande
toonde
traaghe
opvolge
De o
dend ze
doen ke
ijs en h
den om
de verm
kant, en
ren. In
een wein
open wa
den hetz
maakten
een oost
twee of

pittein SABINE merkte op bij het waarnemen der variatiën, dat de kompassen van Kapitein KATERS zamenstel sterker aanstoten met de hand vereischten dan op de laatste waarnemingsplaats in *Prins-Regents-invaart*, den 7den Augustus, waar de inclinatie nagenoeg dezelfde was, maar wanneer zij stonden den meridiaan met meer juistheid aanwezen. Wanneer, bij voorb., toenmaals het kompas gesteld was, traverseerde het van zelve, maar wanneer de ligging van eenig voorwerp met hetzelfde waargenomen, en het kompas dikwijls van zijne plaats genomen werd, verschilden de aanwijzingen, niettegenstaande het herhaalde aanstoten, 3° of 4°, daartegen toonde het zelve bij deze gelegenheid eene grootere traagheid, maar was tevens meer juist in deszelfs opvolgende aanwijzingen.

De oostewind werd zoo slap en het bleef aanhoudend zoo mistig, dat wij gedurende den nacht niets doen konden dan al peilende laveren tuschen het ijs en het land, daar wij geene andere middelen hadden om te weten in welke rigting wij zeilden dan de vermindering der diepte des waters aan den eenen kant, en het langs zeilen van het ijs aan den anderen. In den morgen van den 29sten klaarde de mist een weinig op, en wij bespeurden dat het ijs meer open was bij Kaap *Gillman*, dan toen wij beproefden hetzelfde in deze rigting door te dringen. Wij maakten derhalve om vijf ure zeil naar dit punt met een oostenkoeltje; maar om zeven ure, toen wij twee of drie mijlen afgelegd hadden, viel de mist

nog

nog eens zoo dik als te voren; gelukkig hadden wij nogtans verscheiden stukken ijs kunnen opmerken, naar welken wij heen sturende, aan den hoek van een veld kwamen, langs hetwelk wij onzen koers naar het westen vervolgden. Zoo lang wij dezen gids hadden, vorderden wij met groot vertrouwen, maar zoodra als wij aan het einde van het veld kwamen, hetwelk toen eene rigting naar het zuiden nam, kwamen wij in een' toestand, in welken wij mischien nog nooit geweest waren sedert de eerste dagen van onze reis. Ten noorden was het land, het ijs, gelijk wij vooronderstelden, ten zuiden, de kompassen nutteloos, en de zon geheel verdonkerd door eene mist zoo dik, dat de *Griper* slechts nu en dan op eene kabellengte gezien kon worden. Wij hadden derhalve letterlijk geen middel om onzen koers te regelen dan het vertrouwen op de bestendigheid van den wind, en het was niet minder vermakelijk als nieuw den kwartiermeester het schip met het oog naar den wimpel te zien regeren. In deze omstandigheid konden wij nogtans slechts weinig zeil voeren, alzoo de wind allengs uit het oosten opstak. Wij bleven voortzeilen tot elf ure, wanneer het zoo donker werd, dat het niet langer mogelijk was met eenige zekerheid voort te komen: derhalve gebod ik de schepen aan een ijsveld vast te leggen, hebbende wij volgens de scheepsrekening twaalf mijlen afgelegd. De diepte was vier en veertig vademen.

De

I
het
re i
ring
Het
roere
deze
waar
hoog
de op
der k
34' v
hadden
van o
de sche
ten di
waarvan
zee, z
water
ren gro
en de
honingra
wormste
ten zich
pervlakte
glijden,
schrobne
en langs
sch me
zeeinfecte

De mist hield aan tot 's morgens vijf ure, toen het genoegzaam opklaarde om het land en het zware ijs te kunnen zien, hetwelk Kaap *Gillman* omringde, die vijf of zes mijlen ons ten noorden lag. Het ijs en het weder ons niet toelatende ons te verroeren, wilde Kapitein *SABINE* gebruik maken van deze onontkoombare influiting, om eenige magnetische waarnemingen te doen, en de op het land in deze hooge breedte bekomen resultaten te vergelijken met de op het ijs verkregen. Hij vond de inclinatie der kompasnaald $88^{\circ}, 29', 12''$, verschillende slechts $34'$ van de waarneming, die wij den 28sten gedaan hadden, weinig mijlen ten noorden en ten oosten van onze tegenwoordige ligplaats. Het ijs, waaraan de schepen vastlagen, was slechts zes of zeven voeten dik, en bedekt met eene menigte waterkuilen, waarvan de meesten gemeenschap hadden met de zee, zoodat wij met moeite uit sommigen drinkbaar water konden bekomen. Op eenige plaatsen waren groote gaten, door welken de zee zichtbaar was, en de ondervlakte van het ijs was zeer vergaan en honingraatachtig, of hetgeen de Groenlandsvaarders wormstekig noemen. Eenigen der officieren vermaakten zich met schaatsrijden op de poelen, wier oppervlakte hard bevroren was, en de matrozen met glijden, kolven en andere spelen. Toen wij eenige schrobnetten en oesterdreggen over boord geworpen en langs den grond hadden laten slepen, terwijl het schip met ligt ijs voortdreef, bekwamen wij eenige zeeinfecten. 's Avonds kwam eene menigte ijs naar

de schepen drijven, en ten einde niet bezet te raken, maakten wij zeil naar het eiland. Wij waren weldra genoodzaakt nogmaals aan een ijsveld te ankeren, op een' afstand van drie mijlen van het land.

Het weder helderde nu en dan een weinig op, maar niet genoeg om het ijs los te laten, voor den 31sten, 's morgens om negen ure, met eene zachte noorder koelte. Wij zagen somwijlen eene schemering van land door de mist heen, waarmede de horizont was bedekt, hetgeen genoegzaam was om ons te onderrigten welken koers wij moesten houden. Even na den middag werd de mist zwaarder, echter zoo dik niet, dat zulks ons verstaak van onze toevlugt tot een nieuw middel om de schepen te besturen, hetwelk de omstandigheden op dien tijd ons hadden doen uitvinden. Eer het weder begon te misten, en terwijl wij onzen koers vervolgden, dien wij, naar de ligging van het land, voor den regten hielden, bleef de *Griper* stiptelijk achter de *Hecla*, op den afstand van omtrent eene vierde mijl. Bij geluk was de mist op het water zoo zwaar niet, dat zij ons belette haar op dien afstand te zien. De kwartiermeester hield haar op de kampanje in het oog, en de *Griper* volgde van haren kant zijn voorbeeld, en bleef de *Hecla* zoo dicht mogelijk bij; en op deze wijze, hoe belagchelijk zulks ook moge schijnen, is het niettemin waar dat wij het eene schip door middel van het andere stuurden, gedurende tien mijlen van de zestien en eene halve, die wij

wij
wan
oor
gew
het
welk
zuid
om
het d
De
liggen
die de
om v
had,
bij de
met de
alle zei
uitvoer
niet mo
wind bl
de stev
wij kon
de zon
om onze
noorden
Naar
vijf vader
mende,
om te g
den. In

wij afleiden van 's middags een tot 's avonds elf ure, wanneer het zeer donker werd, en ik het raadzaam oordeelde niet verder te gaan voor het licht genoeg geworden was, om van ons af te zien, naardien het waarschijnlijk was dat wij land naderden, hetwelk wij niet kenden: wij hielden derhalve den zuid-zuid-oostenwind aan bakboordszijde, en peilden om middernacht twee en vijftig vademem tusfchen het drijfijf.

Des morgens van den 1ften September ging de wind liggen, en de mist werd gevolgd door sneeuw en hagel, die den dampkring zeer donker maakten. 's Morgens om vier ure berigtte mij de officier, die de wacht had, dat er eene koelte opftak, en zeer weinig ijs bij de fchepen was. Verlangende voordeel te doen met deze gunstige omftandigheden, liet ik dadelijk alle zeilen bijzetten en naar het westen fturen. De uitvoering van het eerste gedeelte van dit bevel was niet moeilijk, maar te bepalen uit welke ftreek de wind blies, en naar welken kant van den horizont de fteven gekeerd was, ging zoo gemakkelijk niet; wij konden dit niet weten voor vijf ure, wanneer de zon door de mist fcheen, en ons in ftaat ftelde om onzen koers te ontdekken; de wind bleek matig noorden te zijn.

Naar het zuiden ftevenende, hadden wij tot honderdvijf vademem gepeild, en onze peilingen allengs afnemende, toen wij westelijk ftuurden, hadden wij reden om te gelooven, dat wij in deze rigting land naderden. In deze vooronderftelling werden wij niet mis-

leid, want ten half negen de mist eensklaps optrek-
kende, bevonden wij ons vier of vijf mijlen van eene
lage landtong, die naar den Heer GRIFFITHS genaamd
werd, en die, liggende op een' afstand van zes of
zeven mijlen van *Byam Martins-eiland*, wij als het
gedeelte beschouwden van een ander eiland van de-
zelfde groep. Het land was bruinachtig van kleur,
en hier en daar meenden wij eenig groen te onder-
scheiden.

Den 2den 's nachts ten een ure zagen wij eene
ster, de eerste, die wij in meer dan twee maanden ge-
zien hadden. Tegen den morgen kwam de mist weder
op; wij hadden slapen wind; doch het ijs was zoo
los en brokkelig, dat wij met een' matigen wind er wel
hadden kunnen doorkomen. Daar geene der masfa's
in onze nabijheid zwaar genoeg was, om de schepen
daaraan op de gewone wijze vast te maken, moes-
ten wij het schip laten drijven tot zich eene gunsti-
ge verandering opdeed. Na een uur in dezen werk-
en hulploozen toestand doorgebracht te hebben,
maakten wij weder zeil, en de lucht opklarende,
ontdekten wij dat het vaste ijs zich omtrent drie
mijlen van het land af uitstrekke, en de tusschen-
ruimte opgevuld was met schotfen, door welken wij
moesten heen zien te komen.

Daar wij niet verder voort konden, zond ik eene
boot van ieder schip, met oogmerk om de gewone
waarnemingen aan land te doen, zoowel als om een
rendier te schieten, en 's middags, om een ure, ver-
liet ik het schip met eenige officieren en matrozen;

de

de
la
la
la
za
do
rig
kol
kig
gen
niet
deze
over
mos
plek
tatie
ren,
lag.
opger
een'
had o
en die
moest
(Tetra
opleve
tein sa
een' g
het za
stand
De bro

de boot van den *Griper* kwam weldra bij ons. Wij landden aan een' zeer vlakken zandigen oever. Het land had hetzelfde voorkomen als *Byam-Martins-eiland*. Deszelfs grondslag is zandsteen, maar wij zagen ook brokken kalksteen verspreid liggen, en door sommigen onzer, die het eiland in verscheiden rigtingen doorkruist hadden, werden stukken steenkolen medegebragt. Onze jagers waren niet gelukkig; offchoon zij twee rendieren in het gezigt kregen, waren zij echter te schuw, en zij konden ze niet onder het schot krijgen. De mest nogtans van deze dieren, zoowel als van den muskusos, was zeer overvloedig, voornamelijk op plaatfen waar veel mosch groeide. Hier en daar kwamen wij aan eene plek van een of twee morgen, met eene rijke vegetatie bedekt, en baarblijkelijk de weiden dezer dieren, van welke hier ook eene menigte haar en wol lag. Verscheiden koppen van muskusosfen werden opgeraapt, en een der matrozen van de *Hecla*, bragt een' narwalhoorn aan de boot, dien hij gevonden had op een' heuvel meer dan eene mijl van de zee, en die door Esquimaux of beeren daarheen gebragt moest zijn. Wij schoten drie of vier prarnigans (*Tetrao lagopus*), en dit was alles wat onze jagt opleverde. De Artillerieergeant MARTIN en Kapitein SABINES jongen bragten verscheiden takken van een' grooten denneboom aan den oever, dien zij in het zand begraven hadden gevonden, op een' afstand van drie- of vierhonderd yards van het water. De breedte der waarnemingsplaats was hier op hon-

derd yards van den oever 74° , $58'$, lengte, volgens de chronometers, 107° , $03'$, $31''$, $7'''$ en de miswijzing van het kompas 151° , $30'$, $03''$ O. Op den top van een' heuvel, omtrent eene mijl van de zee, werd eene fles begraven met het gewone berigt, en een bord aan eene staak daarbij gezet. Om half negen keerden wij weder naar boord. Middelerwijl had de Luitenant BEECHEY verscheiden peilingen en andere hydrographische waarnemingen gedaan, om eene kaart van de kust te ontwerpen.

Den 3den bleef de wind tot 's morgens half negen slap en veranderlijk, doch toen liet eene noorderkoelte ons eenige vorderingen maken. Het land ons ten westen was een laag punt, vijf mijlen ten westen van onze waarnemingsplaats van den vorigen dag; en het ijs was dit punt reeds zoo dicht genaderd, dat ik sterk twijfelde of wij er wel eene passage tuschen door zouden vinden. Toen wij dit punt naderden peilden wij van dertig tot zeven vadem; maar een weinig verder peilende, hetgeen gelukkig het ijs ons toeliet te doen, liepen wij gevaar van op eene ondiepte te geraken, en onmiddelijk na het omzeilen van dit punt, namen onze peilingen toe tot zestien en zeventien vadem. Wij hadden het punt nauwelijks bereikt, toen de wind ons geheel verliet: onmiddelijk werden de booten uitgezet, om ons op het sleeptouw te nemen; doch de wind kort daarna uit het westen opstekende, waren wij genoodzaakt tot een ander middel onze toevlugt te nemen, dat wij tot hiertoe nog niet in het werk gesteld hadden,

den, namelijk gebruik te maken van kleine ankers en walvischlijnen als werpankers, tot wij begunstigd werden met eene stijve koelte, die ons in ten noorden en ten westen open water dreef.

Terwijl wij dus aan boord bezig waren, was de Heer Ross, naar wien ik dit punt noemde, in eene boot gezonden, om langs den oever te peilen, ten einde wij de schepen de voordeeligste positie konden geven, ingeval het ijs onverhoopt aan den oever vast mogt zitten. Ross berigtte, dat hij eene goede diepte, in de nabijheid van den oever, gevonden had. Het ijs zat van vijf tot zeven vademmen aan den grond; een weinig ten westen van *Point-Ross* was een slagboom van deze soort van ijs, bestaande uit verscheiden aan den grond zittende zware masfa's, met regelmatige tusschenruimten van omtrent eene mijl, in eene rigting paralel met den oever: zoodat deze beide ijsmasfa's eene volkomen haven vormden, waarin ik geloof dat de schepen, ingeval van noodzakelijkheid, geplaatst hadden kunnen worden, zonder veel gevaar van drukking door de schotsen. Het was natuurlijk dat wij de mogelijkheid in het oog hielden, dat wij genoodzaakt konden zijn den ophanden winter in zulk eene haven door te brengen; en ik moet bekennen dat de waarschijnlijke mogelijkheid van zulk eene genoegzame veiligheid voor de schepen als deze ijshaven opleverde, ingeval wij geene veiliger en betere ankerplaats vonden, niet weinig toebragt tot het vertrouwen waarmede

onze verrigtingen gedaan werden gedurende het overige van het tegenwoordig seizoen.

Het land, ten noord-westen van *Point-Ros* vormt eene aanmerkelijke baai, die ik naar den Heer SKENE noemde. De zonnenondergang was dezen avond buitengemeen schoon; het weder was helder en vriezende, en de lucht onbewolkt. De kort daarna opgaande maan verschaftte een heerlijk en verheven schouwspel. Het ijs omgezeild hebbende, ten einde naar het westen te komen, waren wij genoodzaakt eenige uren op *Shene-baai* aan te houden, alzoo het mistig werd, en niet licht genoeg was om te onderscheiden of er eene passage was tusschen het ijs en de westpunt der baai. Wij ontdekten aan derzelver oostzijde eene invaart van twee mijlen breed aan den ingang; wij noemden dezelve naar den Heer BEVERLY, en zagen geen land aan het einde van dezelve. 's Namiddags, om half drie ure, rigtten wij den koers naar het westen, en seinden den *Griper* om de ruimte te houden, eene voorzorg, die wij altijd gebruikten, als er ondiep water te vreezen was, ten einde het gevaar te ontwijken, dat beide schepen gelijktijdig aan den grond geraakten. Toen wij de punt naderden, verminderden onze peilingen allengs van dertig tot zeven vadem, in welke diepte ik ankerde, en den Heer PALMER in eene boot afzond, om rondom de punt te peilen, die ik den naam gaf van Kaap *Palmer*. Door een sein van de boot onderdriegt zijnde, dat er niet minder dan zes vadem

wa-

wa
en
op
zar
mij
tot
nood
her
yler
bree
met
zand
naam
de i
BRID
een
scheer
bieder
om d
geene
's A
wij h
lengte
74°, 4
bevel
ponder
genen
poolcin

(*) I

water werd gevonden, vervolgden wij onzen weg, en hadden weldra de kaap in deze diepte omgezeild, op een' afstand van drievierde mijl van een' lagen zandigen oever. Wij zeilden vervolgens verscheiden mijlen langs den oever zonder veel belemmering, tot de wind, naar het noord-westen schietende, ons noodzaakte tusſchen het ijs en het land te laveren; het bevaarbare kanaal was toen tusſchen de drie en vier mijlen breed. 's Middags bevonden wij de breedte $74^{\circ} 54' 49''$, lengte, volgens de chronometers, $108^{\circ} 31' 44''$, en waren toen aan een laag zandig eiland, hetwelk naar den Heer DEALY genaamd werd, en aan den ingang lag van eene breedte invaart, aan welke de naam van wijlen Lord BRIDPORT gegeven werd. Deze invaart liep tot op een' aanmerkelijken afstand naar het noorden, en ſcheen eene goede ligplaats voor de ſchepen aan te bieden; doch daar wij geene gelegenheid hadden, om dezelve in onze booten te onderzoeken, kan ik geene verdere bijzonderheden daarvan opgeven.

's Avonds, kwartier over negen ure, hadden wij het genoege den meridiaan van 110° westelijke lengte van *Greenwich* te paſſeren op de breedte van $74^{\circ} 44' 20''$, waardoor de beide ſchepen onder mijn bevel geregtigd waren tot de premie van vijfduizend ponden, uitgelooft bij eene parlamentsacte aan degenen die zoover naar het westen, binnen den noord-poolcirkel, zouden doordringen (*). Ten einde den

goc

(*) Ik weet niet of er immer van wege ons gouverne-

goeden uitflag, die tot hiertoe onze pogingen be-
kroond had, in geheugen te doen blijven, noemde
ik

ment eene premie op deze stoute onderneming is gesteld;
maar wel dat in de zeventiende eeuw, in het tijdvak dat
er in de wetenschappen over het algemeen eene laakbare
indolentie, en in de dichtkunst eene zoetvloeiende ver-
slapping en beschaafde achteruitgang heerschte, het herha-
len der koene togten van HEEMSKERK EN BAREND in 1596
geheel niet aangemoedigd werd door het volgende *insipide*
gedicht van JAKOB SPEX, die toch den kloekmoedigen
JAQUES SPEX, Gouverneur-generaal van *Neerlands Indië*,
onder zijne voorzaten telde:

AEN DE ZOEKERS VAN EEN' NOORDER OF NOORT-
WESTER DOORTOGT.

ô Gy, wier toelegh strekt, om, door het Noorden heen,
Naer 's aerdryks Zuiderdeel den doortogt eens te vinden!
'k Beken uw stout bedryf is grootsch, is ongemeen,
Dat duizent dooden tergt, en golven schroomt noch winden.
Maer wat's uw oogmerk toch, zeeleeuwen, fors en fier,
Om slechts den rooden godt het Zuiden af te halen?
Of teffens, naar uw' plicht, d'ontrolde kruisbanier
Ook in die wereldstreek met luister te doen pralen?
Ik giffe ligt niet vreemt, dat meest het hoogste goet,
Wacnaer de goutzucht haekt, uw' yver branden doet,

J. SPEX, Gedichten, blz. 263.

Het belang der kruisbanier werd, bij de ontdekking van
Amerika, door de Spanjaarden op eene wijze behartigd,
die nog de menschheid gruwen doet, en toch was het hen
ook hoofdzakelijk om den „rooden god" te doen.

VERT.

Ik een steil voorgebergte, dat wij juist voorbij kwamen, Kaap *Bounty*, onder welken naam ik hetzelfde daarom in de kaart onderscheiden heb.

Toen wij verder naar het westen stevenden, bevonden wij dat het uiterste einde van het land in een laag punt bestond, hetwelk ik naar den bekenden Amerikaanschen reiziger SAMUEL HEARNE noemde. Ten noord-westen van hetzelfde is eene baai van eene aanmerkelijke uitgestrektheid, die geheel vrij van ijs was. Wij vervolgden onzen togt tot middernacht, wanneer het te donker was om langer in veiligheid voort te zeilen; de schepen wendden dus den steven naar het oosten.

Omtreeks drie ure, in den morgen van den 5den wendden wij ons weder naar het westen, met een matigen noordenwind en dikke lucht met sneeuw. Eensklaps verminderde de diepte van vijftientwintig op dertien, en toen op negen vademmen. Wij moesten dus zorgvuldig wacht houden en met het dieplood over boord laveren.

Na het eindigen van den Godsdienst vergaderde ik de officieren en matrozen van de *Hecla*, en maakte hen officieel bekend, dat hunne pogingen zoover met een goeden uitslag bekroond geworden waren, dat zij het regt hadden op de eerste der premien, op 's Konings bevel uitgelooft, gelijk hiervoor gemeld is. Ik nam deze gelegenheid waar om hen tot volharding te vermanen in hunnen ijver, gedurende het overige van dit seizoen, hen verzekerende dat bijaldien wij nog eenige weinige graden verder naar het west-

westen konden voortdringen, alvorens de schepen ter overwintering onttakeld werden, ik weinig twijfelde aan het bereiken van het doel onzer onderneming voor het einde van dit seizoen. Ik schreef insgelijks een' brief aan den Luitenant LIDDON met hetzelfde oogmerk. Overigens deed ik bij deze gelegenheid het gewoon rantsoen van vleesch vermeerderen en bier bij den zondagsmaaltijd uitdeelen.

In den namiddag stak eene frische koelte op uit het noorden, en het ijs ons aanhoudend den weg afluitende, besloot ik naar den noordelijken oever der baai te zeilen, en wanneer aldaar eene tamelijk goede ankerplaats gevonden wierd, het anker te werpen, tot er eenige verandering kwam, hetgeen wij 's namiddags om drie ure deden, in een' bodem van klei en zand, waaruit wij met moeite het dieplood konden ophalen. Wij lagen op een' halven kabel in tien vademen water, op een' afstand van anderhalve mijl van den noordelijken oever. Deze ankerplaats, die ik de *Hecla's- en Gripers-baai* noemde, verschafte ons eene zeer veilige ligplaats, en wij vonden hier veel minder ijs dan op eenig ander gedeelte der zuidelijke kust van het eiland.

Ik had groote reden om voldaan te zijn dat wij de schepen hadden laten ankeren, alzoo kort daarna een hevige storm uit het noorden opstak. 's Avonds, toen dezelve bedaard was, zond ik Kapitein SABINE met de Heeren EDWARDS en NIAS aan den wal, om het land te onderzoeken en natuurvoortbrengselen te verzamelen. Om tien ure kwamen zij terug, heb-

ben-

be
we
te
ger
zag
mu
sect
doc
vu
hetw
land
groe
den
De
waar
Nor/
voor
volbr
scheer
werde
versch
voor
welk
buiten

bende geland aan een laag punt, een weinig ten westen van de schepen, hetwelk zij eene zeer woest en onvruchtbare plek bevonden te zijn. Er lagen eenige eendenveeren; op verscheiden plaatsen zagen zij ook mest en sporen van het rendier en den muskusos. Insgelijks verzamelden zij eenige zeeinsecten. De rotfen bestonden geheel uit zandsteen doch zij bragten ook eenige kleine stukken graniet, vuursteen en steenkolen aan boord. Dit eiland, aan hetwelk onze booten thans voor de tweedemaal geland waren, is het grootste van de onlangs ontdekte groep. Ik noemde hetzelfde *Melville-eiland*, naar den eersten Admiraliteitsheer van dien naam.

De *Hecla-* en *Grippers-baai* was de eerste plaats, waar wij het anker wierpen, sedert wij de kust van *Norfolk* verlaten hadden, eene omstandigheid, die voor ons te meer merkwaardig was, daar zij het volbrengen van een voornaam gedeelte onzer reis scheen aan te duiden. Zoodra wij geankerd waren, werden de vlaggen en wimpels geheeschen, en het verschaft ons geen gering genoegen de Britsche vlag voor het eerst te zien waaijen in dit gewest, hetwelk men tot hiertoe beschouwd had, als gelegen buiten de grenzen der bewoonbare wereld.

VIERDE HOOFDSTUK.

Verder onderzoek van het Melville-eiland. — Voortzetting van onzen togt naar het westen. — Lang oponthoud door het ijs. — Eenige manschappen aan land gezonden, om rendieren en muskusosfen te schieten. — Terugkomst na drie dagen lang verdwaald te zijn geweest. — Ongerustheid aan boord aangaande hun lot. — Togt naar het westen, tot het ijs den verderen weg geheel afstoot. — In het wederkeeren dringt de Griper door het ijs. — Opsporing en ontdekking van eene winterhaven aan het Melville-eiland. — Voorzorgen ter beveiliging der schepen in hun winterkwartier.

Naardien in den morgen van den 6den de noorde-wind sterk aanhield, zonder eenige waarschijnlijkheid van ons een' weg te openen achter Kaap *Hearne*, nam ik de gelegenheid waar om tegen acht ure al de booten van beide schepen aan land te zenden, en eene goede hoeveelheid moschturf aan boord te brengen.

brengen, welke onze Heeren berigten, gevonden te hebben bij een meertje, niet ver van de zee, en welke ik bestemde om gedeeltelijk onze dagelijksche behoefte van steenkolen te vervullen. Kapitein SABINE begaf zich insgelijks aan land om de noodige waarnemingen te doen, en verscheiden officieren der beide schepen gingen mede om te jagen en voorwerpen van natuurlijke historie te verzamelen. De booten roeiden het punt om, aan hetwelk zij den vorigen avond geland waren, en Kapitein SABINE thans verkoos als de geschiktste waarnemingsplaats; men ontdekte ten noorden eene kleine haven, met een' boom aan den ingang, op welken de Heer FIFE, naar wien de haven genaamd werd, tien voeten water vond, bij laag getij. De breedte van dit punt was $74^{\circ}, 46', 5''$, lengte, volgens de chronometers, $110^{\circ}, 33', 39''$; de inclinatie van het kompas werd bevonden $88^{\circ}, 29', 91''$ en de miswijzing $126^{\circ}, 17', 18''$ O. Op de plaats dezer waarnemingen werd, naar gewoonte, eene fles met een papier van den gewonen inhoud begraven en eenige steenen daar over heen gestapeld. Het was dezen dag buitengewoon koud; de thermometer teekende voor de eerste maal 25° .

De wind 's namiddags bedarende, en eenige waarschijnlijkheid zich opdoende van beweging in het ijs bij Kaap *Hearne*, werden de booten van land teruggezonden; zij kwamen om twee ure terug, en bragten eenige turf mede, die redelijk goed brandde, maar niet in zulk eene groote hoeveelheid als ik had ge-

hoort

hoopt te bekomen. Om half drie, zoodra het volk gefchaft had, begonnen wij het anker te ligten, maar de ftevige grond was zoo uitmuntend, dat wij al onze krachten moesten aanwenden om het anker om half vijf boven te krijgen. Wij ftevend en toen naar Kaap *Hearne*, die wij ten zes ure omzeilden, op eene diepte van zeventien tot twintig vademen en den afstand van ruim eene mijl. Er was genoegzame ruimte van open water langs den oever om naar het zuidwesten te fturen; ondertusfchen had de storm het ijs tot op den afstand van drie of vier mijlen naar den oever gedreven. Wij hadden echter opgemerkt dat, in het omzeilen van Kaap *Hearne*, de wind allengs naar het oosten gefchoten was, terwijl wij digt langs den oever hielden, en wij hoopten dat hij uit dezelfde ftreek gewaaid had, terwijl wij in de baai ten anker lagen; in welk geval wij zulk eene zware opftopping in het zuiden niet behoefden te vooronderftellen, waaraan wij eerst genegen waren deze ongunstige verfchijnfelen toe te fchrijven.

Ik begon mij met deze ftreelende hoop te vleijen, die dikwijls herhaalde teleurfellingen ons niet geheel en al kunnen benemen, toen ik uit het kraaijennest eene digte ijsmasfa befpeurde, die zich volkomen tot aan den oever uitftrekte bij het punt van den westelijken uithoek. Wij waren verzekerd dat er voor het tegenwoordige geen doortogt naar het westen bewerkftelligd kon worden, daar de fchotsen letterlijk op den oever lagen, en geen droppel open

wa-

wa
sch
van
of
zak
vast
don
de
fen.
ren
vorig
loover
van
western
overtu
tendee
die w
ze pog
tijdstip
De
oosten
's morg
fen ing
geene
's midda
nig van
ten de
tig koel
aan de
dende,

VIERDE HOOFDSTUK. 115

water daartusschen te zien was. Ik gebod toen de schepen aan een ijsveld vast te maken in eene diepte van vijf vademen water, en op een' afstand van vier of vijf mijlen van het land. Het was volstrekt noodzakelijk de schepen iederen nacht van tien tot twee ure vast te leggen, aangezien het gedurende dien tijd te donker was om voort te zeilen in een' toestand als de onze, verstoken van het gebruik onzer kompassen. Hoe verdrietig de uren van duisternis ook waren in zulke omstandigheden, de ondervinding der vorige reis had ons alle reden gegeven om te gelooven dat de maand September de geschiktste tijd van het jaar was om onze ontdekkingen in deze gewesten voort te zetten. Ik was dus ten sterksten overtuigd dat het bereiken van ons oogmerk grootendeels zou afhangen van de verdere voortgangen, die wij in dit seizoen maakten, en besloot dus onze pogingen voort te zetten tot het uiterst mogelijk tijdstip.

De wind, gedurende den nacht, uit het noordoosten frisch doorgewaaid hebbende, waren wij 's morgens van den 7den door eene menigte schotfen ingesloten, die naar ons toe dreven. Wij zagen geene verandering in den toestand van het ijs voor 's middags ten een ure, wanneer het zich een weinig van de punt af scheen te bewegen. Wij maakten de schepen los, en begaven ons met een gunstig koeltje naar de punt. 's Avonds, om acht ure, aan de punt komende, en geene paslage open vindende, maakten wij de schepen vast, in eene wijde

H

baai

baai aan een ijsveld. Ik zond den Luitenant BEECHY aan land, om van de bergen naar open water in het westen uit te zien; doch hij keerde onverrichter zaken terug. Ik besloot dus de schepen in hunnen werkloozen staat te laten zoolang het ijs stil lag. Dezen dag zagen wij voor het eerst eene troep van acht of negen dieren aan den oever weiden; aan hunne donkere kleur hielden wij ze voor muskusosfen, en de officieren van den *Griper* schoten twee witte hazen (*Lepus variabilis*). Het jong of baai-ij, omtrent het ijsveld en voornamelijk in de bogt, in welke wij lagen, daar het 's nachts drie vierde duim dik vroom, was weldra sterk genoeg, dat de officieren en matrozen zich met het gezonde schaatsrijden konden vermaken.

Den 8ten, 's morgens, was er geen vooruitzicht van spoedige verandering in het ijs. Ik zond de booten van beide schepen aan land, om eenig wild te bekomen en de voortbrengfelen van dit gedeelte des eilands te onderzoeken. Kort nadat de booten vertrokken waren, klom ik in de mast, en vond dat het ijs der bogt, waarin de schepen lagen, niet een veld was, maar twee aan elkander gehechte schotsfen, zoodat onze toestand in lang zoo veilig niet was als ik gedacht had; want wel ver, dat deze bogt ons beschermen zou, ingeval het ijs naar land dreef, zou zij ons waarschijnlijk eer tusschen de beide schotsfen inklemmen, die haar vormden. Ik besloot daarom dadelijk de schepen naar den oever te brengen, en zond eene boot uit om eene plaats

tot

to
an
eer
die
zijn
feer
volk
onde
kuso
dier
als
land
steen
mede
re vla
Ged
toestan
steenko
Den
eersten
afstand
onze
ge man
te haler
DEALY
maar de
De v
van den
andere

tot dit oogmerk op te zoeken. Wij hadden geene andere keus tusſchen dit en het terugkeeren naar eene grootere ruimte van open water in het oosten, die wij achter ons gelaten hadden.

Het weder, 's morgens om vier ure, geheel ſtil zijnde, werden de ſchepen door de booten geboegſeerd en vastgemaakt op de gekozen plaatſen. Ons volk kwam uit het land terug, met een' witten haas, onderſcheiden gevogelte, eenige ſchedels van muskusosſen en rendierhorens; maar hadden het laafte dier niet aangetroffen. Het eiland beſtaat hier, even als de andere gedeelten van hetzelfde waar wij geland waren, voornamelijk uit zandſteen; de brokken ſteenkool waren hier overvloediger en werden ook medegenomen; zij brandden met eene zachte heldere vlam, zonder ſplijten of knappen.

Gedurende eenige dagen bleven wij in denzelfden toestand. De manſchappen hielden zich bezig met ſteenkolen aan boord te halen en op de jagt te gaan. Den 11den had de Heer DEALY het geluk van den eerſten muskusos te ſchieten; maar het was op den afſtand van acht of tien mijlen van de ſchepen, en onze tegenwoordige toestand veroorloofde niet eenige manſchappen te zenden, om hem aan boord te halen. Een ſtuk van het vleesch, dat de Heer DEALY medebragt, was redelijk goed van ſmaak, maar de reuk was in geenene deele aanlokkelijk.

De wind was gedurende den nacht en morgen van den reden uit het noorden opgeſtoken, en veranderde, naar het noord-noord-weſten loopende,

in een' zeer hevigen storm. Kort daarop werd het ijs driftig, en sleepte het veld mede, waaraan de *Hecla* op den gden en ioden had vastgelegen, zoodat wij ons gelukkig rekenden met onze tegenwoordigē ligplaats, die ongelijk veiliger was. De *Griper* lag ook redelijk veilig en beschut tegen het drijvend ijs, hetwelk in den loop des voormiddags eene snelheid verkregen had van meer dan anderhalve mijl in het uur. Een aanhoudende en waakzame uktijk was noodwendig: ingeval de berg, waarin onze dreggen zaten, van den grond mogt losgescheurd worden, dan dreven wij onvermijdelijk verscheiden mijlen terug naar het oosten, en de arbeid der laatste tien dagen ging in weinig uren verloren. De nacht was koud en guur, met dikke sneeuw, die tusfchen de bergen doovliegende, eene groote drift maakte, in de holle wegen, waarmede dit gedeelte van het eiland doorsneden is.

Thans moet ik melding maken van een voorval, hetwelk ons, gedurende de twee laatste dagen, met angst en schrik vervulde. In den vroegen morgen van den iiden ontving ik een briefje van den Luitenant LIDDON, mij meldende dat met den dageraad des vorigen dags de Groenlandsvaarder FIFE met zes man van den *Griper* waren vertrokken, met oogmerk om rendieren en muskusosfen te schieten, wier spoor men in een' hollen weg ten westen de schepen gezien had. Daar zij niet terug gekomen waren, ingevolge de orders aan FIFE, en slechts een' geringen voorraad hadden medegenomen, was het natuurlijk te vreezen dat zij in

VIERDE HOOFDSTUK. 157

In het vervolgen van het wild verdwaald waren geraakt, vooral daar de nacht te guir geweest was om zich vrijwillig aan de koude bloot te stellen. Ik ried dus den Luitenant LIDDON eenige manschappen te zenden, om hen te zoeken, en REID, BEVERLY en WAKEHAM boden daartoe dadelijk hunn' dienst vrijwillig aan. Naauwelijks waren zij vertrokken, of het begon te sneeuwen, hetgeen den dampkring zoo donker maakte, dat zij zelf verdwaalden, in weerwil van alle genomen voorzorg, maar gelukkig kregen zij de vuurpijlen in het gezigt, die wij oplieten, toen het donker geworden was, en vonden alzoo den weg naar de schepen. Om tien ure kwamen zij terug, uitgeput van koude en vermoeidheid, doch zonder eenig bericht van de afwezigene.

Met het aanbreken van den volgenden dag zond ik den Luitenant HOPPNER met de steng der fokkemast van de *Hecla*, ingerigt als eene vlaggestok, dien hij, vier of vijf mijlen landwaarts in, op een' hoogen berg plantte, en aan denzelven een' grooten wimpel heesch, die in alle rigtingen op een' aanmerkelijken afstand kon gezien worden. Dit middel kwam ons geschikter voor, om de verdwaalden op den weg naar het schip te helpen, dan het uitzenden van manschappen, om hen te zoeken, die mij de voorzigtigheid, zoo wel als de menschlijkheid, niet veroorloofde op een' grooten afstand van de schepen te zenden; maar de sneeuw viel, gedurende den geheelen dag van den raden, zoo dik, dat er op dien tijd geen nut van dit middel verwacht

kon worden, en de avond viel zonder dat de afwezigen opdaagden.

Onze bekommring steeg nu op het hoogst: ik zond derhalven den volgenden morgen vier benden af, onder het bevel van zorgvuldige officieren, om hen te zoeken; zij waren voorzien van een aantal staken met vlaggetjes daaraan vastgemaakt, die zij op geregelde afstanden moesten planten, met het dubbel oogmerk om hen zelve bij hunne terugkomst zoowel als de afwezigen tot wegwijzers naar de schepen te dienen. Aan iedere staak werd eene flesch gehangen, met een papier, waarop de noodige aanwijzing en het bericht stond, dat er levensmiddelen bij den grooten vlaggestok op den berg te vinden waren. Deze manschappen verlieten het schip, kort na het aanbreken van den dag, onder hevigen westenwind en aanhoudende sneeuw; de thermometer stond op 28°. Dit weder hield den geheelen dag aan, zonder tuschenpozing, en onze bekommring wegens het lot onzer manschappen steeg tot den hoogsten top, toen de zon voor de derde maal achter de westelijke bergen begon te dalen, sedert zij het schip verlaten hadden. Ik zal derhalve de blijde aandoeningen niet pogen te beschrijven, die wij eensklaps ondervonden, toen de *Griper* ons het overeengekomen sein gaf, om ons te berichten dat zijne manschappen, of een gedeelte derzelven, op den terugweg gezien werden. Kort daarop zagen wij ook zeven personen langs het strand uit het oosten komen, welken de Heer NIAS

en

en zijne lieden bleken te zijn, met vier van de zeven man behoorende tot den *Griper*, namelijk de korporaal en drie matrozen. Zij verhaalden ons dat zij weinig uren na hun vertrek van het schip waren verdwaald geraakt, en zonder eenig waartee-ken gezworven hadden tot den volgenden dag, 's morgens tien ure, wanneer zij den grooten vlaggestok op een' aanmerkelijken afstand zagen. Op dien tijd waren allen nog bij elkander, maar thans ongelukkig gescheiden, door een verschil van gevoelens, aangaande den vlaggestok, dien *FIFE* voor een' kleineren, dien wij, eenige dagen geleden, opgericht hadden, op een' grooten afstand ten oosten van onze tegenwoordige ligplaats, genomen had, en met twee man in eene tegengestelde rigting gegaan was. De andere vier, die thans teruggekomen waren, waarvā twee alreeds merkelyk verzwakt, besloten op den vlaggestok af te gaan. Toen zij een eind wegs hadden gegaan en in staat waren om te onderscheiden wat het was, zocht een hunner *FIFE* in te halen, maar hij was te vermoeid, en keerde terug naar zijne kameraden. Een gedeelte van den nacht rustten zij uit, maakten eene voort van hut van steenen en turf, om zich tegen de koude te beschutten, en staken met buskruid een vuur aan van droog mosch, om hunne voeten te warmen; gebrek aan voedsel hadden zij nog niet geleden; zij hadden van rauuwe korhoenders geleeft, die zij in genoegzame menigte konden bekomen. 's Morgens hervatteden zij hunnen weg naar den vlaggestok, dien zij binnen drie

of vier uren bereikten , nadat de Luitenant BEECHEY eenige mondbehoefden bij denzelven geplaatst had. Nadat zij eenig brood gegeten en een weinig rum met water gedronken hadden, een mengfel, dat zij volkomen finakeloos en kleverig vonden, vervolgden zij hunne wandeling naar de fchepen, en hadden nog niet lang gegaan, toen zij, niettegenftaande het aanhoudend sneeuwde, voetftappen ontdekten, die hen bij NIAS en de zijnen geleidden, door wie zij naar de fchepen gebragt werden.

Het berigt, dat zij ons gaven van FIFE en zijne twee kameraden, deed ons vermoeden, dat wij hen, zoo zij nog leefden, op een' aanmerkelijken afstand in het westen zouden vinden, en eenige manfchappen waren juist op het punt van in deze rigting uitgezonden te worden, toen de ongerustheid en bekommering, die het misloopen ons zou veroorzaakt hebben, voorgekomen werden, door de terugkomst der andere opzoekers, met het berigt dat FIFE en de twee man op weg waren naar de fchepen, zijnde nog omtrent vijf mijlen in het oosten verwijderd. Eenige verfche manfchappen werden dadelijk afgezonden, om hen te halen, en zij kwamen, 's avonds om tien ure aan boord, na eene afwezigheid van eenennegentig uren, en gedurende drie nachten blootgefteld geweest te zijn aan de guurheid van het eerfte winterweder, dat wij ondervonden. Genoegzaam allen waren uitgeput door koude en vermoeidheid, en sommigen waren de vingers en tenen bevroren; doch door de kunde en onafgebroken zorg van

w
da
fe
flo
en
ree
lijk
baa
har
ten
K
tust
fchij
tijdi
gelu
gelle
berg
gron
den.
oever
lijks
kappe
deme
yards
te we
voor
hem,
zachte

VIERDE HOOFDSTUK. 101

Onze scheepsartsen waren zij in weinig dagen weder in staat om hun arbeid te hervatten.

Wij hadden des te grooter reden om God te danken voor het gelukkig wedervinden onzer manschappen; want om half twaalf stak een geweldige storm op, terwijl de thermometer op 15° daalde, en de nacht zoo streng koud was, dat zij in hunnen reeds merkelyk verzwakten toestand, dien onmogelyk hadden kunnen doorstaan. In oetmoedige dankbaarheid jegens God voor deze blyk zijner barmhartigheid, noemden wij het voorgebergte ten westen der schepen Kaap *Voorzienigheid*.

Kort na middernacht scheurde het landijs los, tusschen de *Hecla* en den oever, waaraan het schip vast lag, en dreef weg; gelukkig kapten wij tijdig genoeg onze dreggen, waardoor wij het ongeluk vermeden van door het ijs van de kust weggesleept te worden, daar wij door den kleinen ijsberg voor ons, dié op tien vademmen water aan den grond scheen te zitten, genoegzaam beveiligd werden. Het ankertouw werd achterwaarts aan den oever gelegd, en ik besloot, ingeval de berg insgelijks driftig werd, onze dreggen van denzelven te kappen, en het schip met het ankertouw op vijf vademmen diepte, en een' afstand van veertig of vijftig yards van den oever gebragt hebbende, een tuianker te werpen, tot de wind bedaard was. Ik deelde mijn voornemen den Luitenant LIDON mede, en ried hem, ingeval van nood, liever den *Griper* op het zachte strand te laten loopen, dan te wagen van

naar het oosten terug gedreven worden. Bij geluk nogtans was het niet noodig de toevlugt tot dezen maatregel te nemen, daar het ijs aan den grond bleef zitten, ondanks de hevigheid van den wind en eene tamelijk hooggaande zee in het westen, terwijl de ruimte van open water tusschen het ijs en het land in deze rigting toenam.

Den 14den, 's morgens om drie ure, stond de thermometer op 9° en rees allengs tot 17° eer het middernacht was. Deze plotslinge en onverwachte verandering in de temperatuur des dampkrings op dezen tijd was inderdaad treffend, en van dezen dag moet ook het begin van den winter gerekend worden.

In den morgen van den 15den haalden wij onze vlaggestokken weder aan boord, en om tien ure de wind iets bedaard zijnde, werd het ankertouw van den oever losgemaakt, en wij wilden onder zeil gaan; maar de wind stak weder zoo hevig op, dat wij nogmaals onze dreggen in het ijs moesten werpen. 's Avonds werd ons ankertouw nogmaals aarden oever vastgemaakt, en wij landden om waarnemingen wegens de miswijzing van het kompas te doen, welke $117^{\circ}, 52', 21''$ O werd bevonden.

Den volgenden dag, 's morgens om negen ure, de wind bedaard en het weder helder zijnde, maakten wij zeil naar het westen, op twee of drie mijlen afftands van het land, dat wij langs zeilden. Tegen den middag kwamen wij aan Kaap *Voorzienigheid*, en drie of vier mijlen voorbij hetzelfde werd een ander nog hooger voorgebergte ontdekt, en naar den

Heer

Heer HAY, Secretaris van den eersten Admiraliteitsheer, genaamd. Op de plaats, die wij 's morgens verlaten hadden, was het ijs zes of zeven mijlen van den oever weggedreven; maar wij bevonden, toen wij voortzeilden, dat het kanaal allengs nauwer werd, tot het ijs ten laatste bleek in eene zware en ondoordringbare massa te bestaan, die aan de kust vastzat, een weinig ten oosten van Kaap Hay. Onze breedte was, volgens de scheepsrekening, $74^{\circ}, 23', 25''$, lengte $112^{\circ}, 29', 30''$.

's Namiddags veranderde de wind in een' storm, zoodat wij genoodzaakt waren sterk gereefde marszeilen te voeren, en naar eene veilige ligplaats voor de schepen uit te zien, gedurende den volgende nacht, die zeer onstuimig dreigde te zullen zijn; maar deze was in de nabijheid niet te vinden: ik was derhalve in de onaangename noodzakelijkheid van terug te moeten keeren naar de lagerkust, drie en eene halve mijl ten oosten van Kaap Voorzienigheid, alwaar de schepen in de tegenwoordige omstandigheden tamelijk in veiligheid geplaatst konden worden, gedurende de zes of zeven uren duisternis. Daar het omtrent donker was eer de Griper aankwam, wanneer het moeilijk is een schip aan het ijs vast te maken, oordeelde de Luitenant LIPDON het noodig hetzelfde vier vademmen in te gaan, op honderd yards van de kust, en hier zijn tuianker te werpen. 's Avonds ten half elf geraakte eene zware ijsmassa vlot, die bij ons aan den grond zat, en maakte onder het drijven een geweld als een schip dat langs den

den grond schuift; de *Griper* bekwam verscheiden hevige stoten, en het roer werd twee of drie malen opgeligt, zonder echter eenige schade te bekomen. Ik vernam naderhand van den Luitenant LIDDON dat een groot gedeelte van het landijs in groote stukken naar de plaats gedreven was, waar de *Griper* geankerd had, die zijn volk verscheiden uren bezig hield met het vieren en inhalen van den kabel, om hetzelfde te ontwijken.

Den 17den en de drie volgende dagen worstelden wij aanhoudend met het ijs, zonder iets te vorderen; meermaalen geraakten wij dermate bezet, dat geene menschlijke magt of beleid ons van een' onafwendbaren ondergang had kunnen redden, bijaldien het ijs niet telkens weder driftig geworden ware. Daar ondertuschen de drukking van het baai-ijs rondom de schepen aanhield, en wij naar de kust gedrongen werden, gaf ik bevel het roer te ligten, de zeilen en de stengen gereed te houden om af te slaan. Den 18den, 's morgens om half negen, lag de *Hecla* in drie en een' halven vadem water omtrent vijftien yards van de kust. Het baai-ijs tusfchen de kust en de schepen was zoo sterk geworden, dat het de boot en de manschappen dragen kon; de eerste werd over hetzelfde heengehaald, om ons aan den wal vast te leggen. Het ijs scheen ook tot een nuttig weermiddel te dienen, om het schip van den grond te houden, dien het nergens scheen te raken.

Middelerwijl had de *Griper* in dergelijken toestand

als

als
ber
W
ove
dru
des
Lui
geb
een
voor
zijn
kig
's
weg
men
gevo
den
en n
van
groot
paten
In
fris
ijs b
liet r
dreef
zagen
welke
wij h
was

als de onze geweest aan de andere zijde van den berg, die hem gedeeltelijk voor ons gezigt bedekte. Wij zagen hem, gedurende een' zeer langen tijd, overhellen, maar wetende dat eene zeer geringe drukking zulks te weeg kon brengen, waren wij desaangaande weinig ongerust. Ik vernam van den Luitenant LIDDON dat een ijsveld zijn ankertouw afgebroken en het schip naar de kust gelleept had; een ander tijdig geworpen anker behoevde het schip voor stranden. De *Griper* verloor ook eene van zijne booten bij deze gelegenheid, doch had gelukkig zelf geene schade bekomen.

's Morgens, om negen ure, kwam er eenige beweging in het ijs. De gelegenheid werd waargenomen om de *Hecla* in eene kleine holte te brengen, gevormd door het grondijs, waar wij, gedurende den nacht ongehinderd bleven liggen. De officieren en matrozen waren zeer vermoeid door den arbeid van den dag; ik liet daarom de brasfen van de groote raa splitsen, en eene extra uitdeeling doen van patentvleesch.

In den vroegen morgen van den 20sten stak eene frische koelte op uit het noord-noord-oosten, en het ijs begon zich te openen van het land af. Ik verliet niet dadelijk mijne ligplaats; want een stroom dreef het ijs nog naar het westen. Om half acht zagen wij eene schots zich bewegen naar de bogt in welke de *Griper* lag. Weinig minuten daarna zagen wij hem zoodanig overhellen, dat er geen twijfel was of het ijs had hem naar de kust gedrongen.

Den

Den cadet PALMER aan land gezonden hebbende, om te onderzoeken hoedanig zijn toestand was, kreeg ik berigt dat hij aan den grond zat, hebbende slechts zeven voeten water, en dat het ijs nog met dringen aanhield. Ik raadpleegde mijne officieren wegens de maatregelen, die in deze omstandigheid genomen moesten worden, en zond den Luitenant BEECHEY naar den *Griper*, om mijne voornemens den Luitenant LIDDON mede te deelen. Ik stelde voor, bijaldien de *Griper* merkelijke verligting vereischte, alvorens hij weder vlot worden kon, hetgeen in deszelfs tegenwoordigen toestand eenigen tijd vorderen zou, de *Hecla* zoo spoedig mogelijk op de eerste veilige plaats te brengen, die wij konden vinden, en vervolgens alle handen te werk te stellen om den *Griper* vlot te krijgen.

Kort na ons vertrek uit *Engeland* had de Luitenant LIDDON hevige aanvallen van rheumatismus gehad, die hem de kajuit deden houden gedurende onzen togt door de *Atlantische Zee*, doch waarvan hij kort na onze vaart in het ijs in Junij in zoo ver herstelde, dat hij, gedurende den zomer, zijn post op het dek bestendig waarnemen kon. De vermoeijenissen van de laatste veertien dagen, en de gevoelige verandering in de temperatuur van den dampkring, hadden een nadeeligen invloed op zijn gestel, zoodat hij, toen de *Griper* aan den grond geraakte, zich weder geheel ongesteld bevond. Ik sloeg hem dus voor, om aan boord van de *Hecla* over te gaan, tot de *Griper* weder vlot wierd; doch

hij

hij
rend
zijn
groot
om d
De
zeer
de L
aan o
de vij
de vl
der m
middag
zen v
telegra
gedeel
hem i
wanne
blies d
Om
Het n
westen
Het
zien v
welk d
had,
een w
pligt a
gen w
ke de

hij wilde in geenen deele daartoe verstaan, verzeke-
rende dat hij de laatste in plaats van de eerste man
zijn zou, die den *Griper* verliet, en hij bleef het
grootste gedeelte van den dag op het dek zitten,
om de noodige bevelen te geven.

De noordewind sterk aanhoudende, verliet het ijs
zeer schielijk de kust in den namiddag. Alvorens
de Luitenant BEECHEY den *Griper* verliet, had men
aan de waterzijde van het schip gepeild en tusschen
de vijftien en zestien voeten water gevonden, en toen
de vloed inviel, kregen wij hoop dat hetzelfde zon-
der moeite en schade vlot zou worden. Kort na den
middag bespeurden wij dat hetzelfde merkelijk gere-
zen was, en om twee uren werden wij door den
telegraaf onderzigt dat de *Griper* vlot was. Een
gedeelte van ons volk werd aan boord gezonden om
hem in staat te helpen stellen van zeil te maken,
wanneer het ijs zulks zou toelaten. De noordewind
blies den geheelen nacht door, met veel sneeuw.
Om middernacht teekende de thermometer 10½°.
Het noorderlicht werd flaauwlijk in het zuid-zuid-
westen gezien.

Het vergevorderd jaargetijde, het ongunstig aan-
zien van het ijs in het westen en het gevaar, het-
welk de schepen in de laatst verlopen dagen gedreigd
had, bragt mij natuurlijk tot het besluit om naar
een winterkwartier uit te zien. Ik achtte het mijn
pligt al de oudste officieren der expeditie te raadple-
gen wegens het opzoeken van eene haven, in wel-
ke de schepen, gedurende den winter, veilig ge-
plaatst

plaatst konden worden. Het gevoelen van al'e officieren met het mijne overeenstemmende, besloot ik, wanneer het ijs en het weder zulks zouden toelaten, terug te zeilen naar de *Hecla-en Gripers-baai*, in wier nabijheid alleen wij reden hadden te gelooven dat eene voegzame haven gevonden zou worden.

Den 22sten, 's morgens ten half drie, werd het nachtsfein gegeven om op te breken, en wij begonnen onze ankers te ligten; maar de touwen waren zoo stijf met ijs omvoren, dat zulks zeer moeilijk ging, en het vijf ure was eer de schepen onder zeil waren. Ons roer was ook zoodanig met ijs bezet, dat het niet bewogen kon worden, voor eene boot het ijs er rondom afgehakt had. Wij stевenden naar het oosten zonder eenige belemmering, in een kanaal van omtrent vijf mijlen breedte, tot op vier of vijf mijlen van Kaap *Hearne*, waar het ijs ons den weg begon af te sluiten. Wij bereikten de punt op den middag, en hier was ons vooruitzicht niet aanmoedigend. De ankerplaats in de baai was geheel vrij van alle belemmering, maar eene ruimte van drie of vier mijlen, ten noord-oosten van Kaap *Hearne*, was geheel met baai-ijs bedekt, hetgeen het meer dan waarschijnlijk maakte dat wij de ankerplaats niet zouden kunnen bereiken. Wij gingen het ijs in met kracht van zeilen, hetwelk zulk een' sterken wederstand niet bood als wij gevreesd hadden. Toen ik zag dat de *Griper*, die gedurende den dag verscheiden mijlen was achtergebleven, onmogelijk de ankerplaats voor den donker kon bereiken,

ke
me
ou
vas
onc
te v
per
tijds
onda
sche
of w
noga
's avo
gen
plaats
De
zwarte
er gelu
makkel
den He
men m
verde,
Ik beva
Hecla
keren,
gen. N
ik, bij m
met ijs
dikte,
zoek aa

ken, en vreezende dat hij, gedurende den nacht, mogt invriezen, deed ik den Luitenant LIDDON sein om zijn schip aan het grondijs van Kaap *Hearne* vast te leggen, hetgeen hij deed. Kort na zonnéndergang had ik reden om hetzelfde voor de *Hecla* te vreezen; want het jong ijs begon zich op de oppervlakte des waters te formeren, en bood in een uur tijds zooveel wederstand aan den gang des schips, ondanks deszelfs kracht van zeilen, met eene frische koelte, dat het eenigen tijd twijfelachtig was, of wij de ankerplaats zouden bereiken. Wij peilden nogtans ten laatste negenentwintig vadem, en 's avonds ten acht ure ankerden wij in een' leemigen grond, een weinig ten westen van onze ligplaats van den 5den.

De noordewind hield den geheelen nacht aan met zware sneeuwjagt. 's Morgens ten half zeven was er gelukkig zoo weinig baai-ijs, dat eene boot er gemakkelijk kon doordringen. Ik verliet het schip met den Heer NIAS, om *Fifes-haven* te onderzoeken, die men mij berigt had dat eene goede ligplaats opleverde, maar hebbende een' boom aan den ingang. Ik beval den Luitenant BEECHEY terzelfder tijd de *Hecla* onder zeil te brengen, en op de plaats te ankeren, waar ik tot dat oogmerk eene boei zou leggen. Men verbeelde zich mijne ontsteltenis, toen ik, bij mijne aankomst in *Fifes-haven*, dezelve geheel met ijs bedekt vond, van zes tot twaalf duimen dikte, hetwelk ontstaan was sedert ons laatste bezoek aan deze plaats. Ik landde aan de westzijde

der haven, en werd kort daarna gevolgd door eene boot van den *Griper*, die van Kaap *Hearne* vertrokken was. Ik kreeg door den Heer SKENE bericht dat er door de officieren eene tweede baai of haven bij de vorige gelegenheid was gezien geworden, op een' korten afstand, ten westen van deze. Wij verloren dus geen tijd om derwaarts te roeijen, nadat ik eene boei, bij welke de *Hecla* moest ankeren, gelegd en den Luitenant BEECHEY het noodige seïn gegeven had.

Naar het westen stevenende, pasfeerden wij eene ondiepe en open baai, digt aan de haven, die wij thans zouden onderzoeken, en kort daarop kwamen wij aan een rif van klippen, dat zich omtrent drierivierde mijl ten zuiden naar een laag punt van de zuid-oostzijde der haven uitstreckte. Het rif omzeilende, aan hetwelk eene menigte zwaar ijs vast lag, bevonden wij dat zich een zamenhangend ijsveld, van vier of vijf duimen dikte, over de geheele haven geformeerd had, welke in ieder ander opzigt tot ons oogmerk geschikt scheen, en dat het noodig zijn zou een kanaal van twee mijlen lengte, door het ijs te zagen, ten einde de schepen op eene veilige ligplaats te brengen. Wij peilden het kanaal naar de haven, omtrent drierivierde mijl, door middel van gaten in het ijs, waardoor wij het dieplood lieten zinken en vonden van vijf tot zes vademen diepte.

Tot dus ver gevorderd zijnde, bleef mij nog overig den boom van *Fifes-haven* te peilen, en dan
tus-

tusfchen de beide plaatfen te kiezen. Ik keerde aan boord terug, om het volk uit de booten te laten fchaffen, en ging vervolgens over tot de uitvoering van mijn oogmerk. De ingang van *Fifes-haven* is uitermate smal, hetgeen ons te eer de volflagen onmogelijkheid deed inzien van de fchepen in dezelve te brengen; want wij vonden de diepte van den boom flechts twaalf voeten bij hoog water en springvloed. Ik keerde derhalve weder aan boord, en befloot den volgenden morgen het rif om te zeilen naar den ingang der westelijke haven. Er viel dezen avond nog veel fneeuw, en na zonnenondergang zettede zich het jong ijs.

Den 24ften vertrokken de fchepen; de wind was nog noordelijk en het weder zacht en fchoon. Zoo dra de *Hecla* onder zeil was voer ik haar in eene boot vooruit, om te peilen en eene ankerplaats voor de fchepen te zoeken. Westelijk naar de punt van het rif zeilende, hadden wij niet minder dan drie en drieveerde vademen diepte, en verder van de kust afhoudende, zouden wij nog meer diepte gehad hebben, maar de wind fchraal zijnde, waren wij genoodzaakt noordelijk te houden. Digt aan de zuidwestpunt van deze haven is een merkwaardig blok van zandfteen, eenigzins gelijkende naar het dak van een huis, waarop naderhand door den Heer FISHER de namen der fchepen zijn ingefneden. Deze fteenmafä is zeer bemerkbaar, wanneer men van het oosten komt, en van het zuiden gezien aan het einde van het rif, verftrekt zij tot een

goed waarteeken voor het kanaal naar de haven. Aan het einde van het rif kreeg het water zes vadem diepte, en de *Hecla* wierp haar anker op acht vadem, eene halve mijl achter het rif, en digt aan den rand van het ijs, door hetwelk het kanaal gezaagd zou worden. De *Griper* kwam kort daarna aan, en 's morgens om half negen waren beide schepen in eene veilige positie om het voorgenomen werk te beginnen.

Zoodra het volk ontbeten had, begaf ik mij met een klein gedeelte manschappen weder aan het peilen, en het afbakenen van den naasten weg des kanaals, naar de ankerplaats. Ik had mijne orders gelaten voor iederen officier en matroos aan boord der beide schepen, die gebruikt zou worden, tot het openen van dit kanaal. Zij maakten eerst twee parallel loopende liniën, wier afstand van elkander iets meer dan de breedte van het grootste schip bedroeg; langs deze liniën werd met de ijszaag eene sneer gemaakt, en vervolgens dwarsfeden in tusschenruimten van tien tot twintig voeten, waardoor men het ijs in vierkante stukken verdeelde, die men nogmaals in de schuinte doorsnijden moest, opdat zij ruimte hadden om het kanaal uit te drijven. Toen ik van het bovengedeelte der haven terug kwam, waar ik de plaats had afgebakend, die mij voor ons winterkwartier het geschiktst voorkwam, vond ik dat men aanmerkelijke vorderingen had gemaakt met het zagen van het kanaal en het wegruimen der schotfen. Dit laatste hadden de matrozen, die gaarne

ne de dingen naar hunn' eigen zin verrigten, zich gemakkelijk gemaakt, door eene noorder koelte waar te nemen en eenige bootszeilen op de schotfen te zetten, hetgeen hen veel tijd en arbeid bespaarde. Dit gedeelte der bewerking was nogtans wel het moeilijkste van al, voornamelijk wegens de menigte jong ijs, dat zich aan den ingang van het kanaal formeerde, alwaar hetzelfde voor zonnenondergang zoo dik was geworden, dat er geen doortogt meer voor de losse brokken was, zonder hetzelfde te breken. 's Avonds om half acht ure, ligten wij onze ankers en begonnen het kanaal op te varen, maar de noordewind blies zoo sterk, en het volk was zoo vermoeid, zijnde bijna negentien uren aanhoudend aan den arbeid geweest, dat het middernacht was, eer wij het einde van ons eerste dagwerk bereikten. Terwijl wij dus bezig waren, zagen wij omstreeks negen ure een schitterend licht, hetwelk volkomen een weerlicht geleeke. Op denzelfden tijd, en gedurende een groot gedeelte van den nacht vernamen wij een aanhoudenden glans aan het noordelijk gedeelte des hemels, welke waarschijnlijk door het noorderlicht veroorzaakt werd. Ik liet ieder' man een halfspand versch vleesch tot een extra rantsoen geven, en dit werd dagelijks gedaan, tot het einde van onze tegenwoordige onderneming.

In den morgen van den 25sten werden alle handen op nieuw aan het werk gesteld, wanneer men begreep de schotfen, zoodra zij doorgezaagd waren, onder het ijs te schuiven, in plaats van ze

het kanaal te laten uitdrijven, hetgeen thans ondoenlijk geworden was, naardien het benedengedeelte des kanaals, waardoor de schepen gepasfeerd waren, gedurende den nacht was digt gevrozen. Om het onderschuiven te bewerkstelligen, moest een gedeelte der manschappen zich op het eene einde der schots plaatsen, om hetzelfde te doen zinken, terwijl een ander gedeelte de schots met aan het andere einde vastgemaakte haken en touwen het einde, waarop de matrozen stonden, onder het ijs trok, die er, onder het inschuiven, behendig afsprongen. De officieren van beide schepen bestuurden dezen arbeid. Verscheiden matrozen stonden dikwijls tot aan de kniën in het water, terwijl de thermometer gewoonlijk 20° en nooit hoger dan 16° teekende. 's Avonds om zes uren, bragten wij de schepen in beweging. De *Griper* was achter aan de *Hecla* vast gebonden, en de manschappen van beide schepen, aan wederzijden van het kanaal op het ijs geplaatst, moesten de schepen met touwen voorttrekken. Hiermede was ons tweede dagwerk verrigt.

Den 26sten had ik gaarne de officieren en matrozen rustdag laten houden, daar het toch Zondag was; maar de snelheid, waarmede het ijs in dikte toenam, naarmate de temperatuur des dampkrings verminderde, zou het verzuimen van een' dag van ernstige gevolgen gemaakt hebben. Ik gebood dus dat het werk 's morgens op den gewonen tijd voortgezet zou worden, en dit bevel werd met

zooveel lust en ijver uitgevoerd, zoowel als met de kunde, die de matrozen nu verkregen hadden in het doorzagen en onderschuiven van het ijs, dat zij, offchoon de thermometer 's morgens op 6° stond, en gedurende den dag niet hooger rees dan 9°, zij des middags het kanaal voltooid hadden, hebbende heden in vier uren meer verrigt dan in een' der twee vorige geheele dagen. De geheele lengte van dit kanaal was 4082 yards, of omtrent twee en een derde mijl. De gemiddelde dikte van het ijs was zeven duimen.

's Middags om half twee begonnen wij de schepen voort te trekken op dezelfde wijze als te voren, en kwartier over drie ure bereikten wij onze winterkwartieren, en het volk van beide schepen hief een driemaal herhaald vreugdegeroep aan. De schepen lagen op vijf vadem water, eene kabellengte van den oever aan de noordwestzijde van de haven, waaraan ik den naam gaf van *Winterhaven*, en noemde een eilandengroep, die ik in de Poolzee ontdekt had, *Nieuw-Georgie*; doch mij naderhand herinnerende dat deze naam reeds aan een ander gedeelte van de wereld is gegeven, veranderde ik dezelve in dien van *Noord-Georgiaansche Eilanden*, ter eere van onzen geëerbiedigten Koning GEORGE III, wiens lange regering zich zoo uitstekend onderscheiden heeft door de uitbreiding en vorderingen in de aardrijks- en zeevaartkundige wetenschappen, en de voortzetting van nieuwe en gewigtige ontdekkingen in beiden.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Voorzorgen ter beveiliging van de schepen en den voorraad, zoo wel als ter handhaving van de goede orde, zindelijkheid, gezondheid en welgemoedheid onder het scheepsvolk. — Oprigting van een tooneel en een Noord-Georgiaansch nieuwsblad. — Oprigting van een observatorium aan den oever. — Begin onzer winteruitspanningen. — Staat van de temperatuur en verscheiden meteorologische verschijnselen. — Gemengde voorvallen op het einde van het jaar 1819.

Thans de plaats bereikt hebbende, waar wij naar alle waarschijnlijkheid ten minsten acht of negen maanden zouden moeten blijven, gedurende drie van welken wij de zonnescijf in het geheel niet zouden zien, moest ik mijne opmerkzaamheid dadelijk op verscheiden gewigtige voorwerpen vestigen, waaronder menige van een' geheel vreemden aard, en die een' officier van de koninglijke marine voor de eerste maal voorkwamen, en in de geheele geschie-

schiedenis der scheepvaart zeldzaam zijn. De veiligheid der schepen en het behoud van den onderscheiden voorraad waren voorwerpen van een onmiddellijk belang. Een geregeld stelsel van handhaving der goede orde en zindelijkheid, als meest bevorderlijk voor de gezondheid van het volk, gedurende den langen, donkeren en strengen winter, vorderde evenzeer mijne oplettendheid.

Er werd derhalve geen oogenblik verzuimd in het begin van onze werkzaamheden. De masten werden geheel onttakeld, uitgezonderd de stengen van de groote mast der *Hecla*, waaraan de electrometerketting werd vastgemaakt, om de uitwerkingen der atmosferische electriciteit waar te nemen. De onderste raas werden met touwen op eene genoegzame hoogte zoodanig vast gemaakt; dat zij de planken konden dragen, waarmede het gehele schip bedekt zou worden, en waarover een kleed gelegd werd, op dezelfde wijze als de vrachtwagens gewoonlijk bedekt worden: op deze wijze waren de schepen tegen sneeuw en wind genoegzaam gedekt. De booten, handspaken, loopend want en zeilen, werden aan land gebragt, ten einde zooveel mogelijk plaats op het dek te winnen, opdat het volk aldaar de noodige lichaamsbeweging zou kunnen hebben, wanneer het weder niet toeliet aan land te gaan. Het was ook volstrekt noodig tot behoud van onze zeilen en touwwerk, die stijf bevroren waren, dat zij in dien staat bleven tot de wederkomst der lente; want daar het onmogelijk was de-

zelveu te droogen, wegens de aanhoudende koude, zouden zij, in het schip zelf bewaard wordende, waar de warmte ligt het ontdooijen bewerken kon, waarschijnlijk verrotten; zij werden daarom met de booten aan land gebragt en met zeildoek bedekt. Naderhand bevonden wij nogtans dat deze bedekking beter ware nagelaten geweest; want daar wij geene genoegzaam digte loots over dezelveu, konden bouwen, om het indringen der sijne sneeuw te beletten, diende zulks alleen om den wind aan het dwarlen te brengen en des te meer sneeuw op te hopen, en ik twijfel thans niet dat het beter is zoodanige voorwerpen in den staat, gelijk ik beschreven heb, eenvoudig op eenige rigchels te leggen, om hen van den grond te houden, en de sneeuw er op te laten vallen gelijk zij valt. Bij gebrek aan ondervinding in dit opzigt gaven wij ons ook veel onnoodige moeite met de ankers over het het ijs aan land te sleepen, met oogmerk om de schepen aan de kust vast te leggen, bij het losgaan van het ijs in de lente; eene voorzorg waartoe niet de geringste aanleiding was, en waardoor de kabels den geheelen winter onnoodig aan beschadiging werden blootgesteld.

Zoodra de schepen beveiligd en gedekt waren, was in de eerste plaats mijne aandacht gevestigd op het welzijn der officieren en matrozen en het behoud van den buitengemeen graad van gezondheid, die tot hiertoe op beide schepen had geheerscht. Bij onze aankomst in ons winterkwartier,

de,
de,
n,
de
ekt.
king
eene
ou-
elet-
het
p te
er is
be-
leg-
n de
ge-
ons
het
n de
gaan
niet
abels
wer-

ren,
d op
t be-
ond-
ge-
war-
tier,

tier ,
veet ve
naam o
zij doe
de *At*
otpasfe
heid er
dat zij
komst
maande
hulp
Hiervan
worden
die ko
rheuma
feld w
ren wi
makken
kruid ,
flechts
minste
ziekte
geen de
heid de
boveng
fche'it
naam o
geest n
redighei
ne de

tér, na een seizoen dat de officieren en matrozen veel vermoelenissen hadden uitgestaan, was het aangenaam de uitmuntende gezondheid op te merken, die zij doorgaans genoten hadden. Op onzen togt door de *Atlantische Zee* hadden zich zeker eenige kleine onpasfelijkheden vertoond, ontstaande uit vochtigheid en koude; maar dezen waren zoo onbeduidend dat zij geene melding verdienden; en sedert onze aankomst in den Poolcirkel, een' tijd van twee of drie maanden, is er geen enkel geval van geneeskundige hulp op de ziekenlijst aangeteekend geworden. Hiervan moet nogtans eene uitzondering gemaakt worden ten aanzien van den Luitenant LIDDON, die kort na ons vertrek uit *Engeland* hevig aan rheumatieke pijnen leed, waarvan hij nog niet hersteld was. Wat de ligchaamstoevallen betreft, waren wij niet minder gelukkig. Eenige kleine ongemakken door de vorst en eene kwetsuur door buskruid, die nog niet hersteld waren, veroorzaakten slechts eene kortstondige ongesteldheid. Niet het minste voortteeken van scorbut, de meest te vrezen ziekte in deze omstandigheden, had zich nog op geen der schepen vertoond. Kortom, de gezondheid der officieren en matrozen, met de weinige bovengemelde uitzonderingen, was in den wenschelijken toestand; en het was niet minder aangenaam op te merken, dat de gezondheid van hunnen geest met die van hun ligchaam in volmaakte evenredigheid stond, en sedert het begin der reis geene de minste verandering had ondergaan. Deze za-

mentreffende omstandigheden, en de vermogende voorbehoedmiddelen, waarvan wij voorzien waren, deden ons de stellige hoop opvatten, dat wij bij den aanvang des volgenden seizoen ons getal en onze gezondheid onverminderd zouden vinden.

Ten einde dezen gezondheidstoestand onder het scheepsvolk te onderhouden, en het welzijn van allen te bevorderen, werden er zoodanige schikkingen gemaakt, aangaande de warmte en droogte der slaappleatsen, als de omstandigheden vereischten, en in dit opzigt moesten eenige zwarigheden te boven gekomen worden, waarop men mogelijk niet bedacht geweest was. Kort na onze aankomst in *Winterhaven*, toen de thermometer merkkelijk onder nul gedaald was, vonden wij dat de damp van de ketels, zoowel als van de ademhaling en andere uitwaasfelingen van de bewoonde gedeelten der schepen, zich in droppels aan de balken en wanden zettende; zoodat dezen bestendig vochtig waren. Om dit lastig ongemak te verdrijven, moest er genoegzame warmte en doortogt van versehe lucht onderhouden worden, om het aanzetten des damp in eenig gedeelte van het schip te beletten. Te dien einde werd een groote steenen oven met gegoten ijzer bekleed, waarin gedurende den winter ons brood gebakken werd, aan het groote luik geplaatst, de pijp in de lengte door het schip geleid en de rook door het voorste luik uitgelaten. Aan de andere zijde van het ruim werd tegen de kombuis een toefstel geplaatst, om een stroom verwarmde lucht tusschendeaks door te leiden.

den.
ren
waare
dellij
buiten
bus;
vastg
te va
ijzere
lucht
welke
de ko
behoor
een' l
ten af
pijp,
die h
nog v
del ge
de pla
toen l
mak in
der d
zeildo
buis,
belette
ons b
me bie
te bro
welk

den. Deze toestel bestond in eene eenvoudige ijzeren kast van omtrent vijftien vierkante duimen, waardoor drie pijpen liepen van twee duimen middellijns, hebbende van onder gemeenschap met de buitenlucht, en loopende boven in eene metalen bus; aan deze bus was eene koperen kagchelpijp vastgemaakt en geleid naar het middelste gedeelte van het ruim tusschendecks. Wanneer nu in de ijzeren kast vuur gestookt werd, verwarmde zij de lucht in derzelver doortogt door de drie pijpen, uit welken zij geleid werd door eene kagchelpijp naar de kooijen van het volk. Wanneer deze toestel in behoorlijke orde was, bewerkte een matig vuur een' luchtstroom van 87° warmte op zeventien voeten afstands van de stookplaats; en met eene houten pijp, of eenigen anderen onvolkomen warmteleider, die haar niet ontsnappen liet, kon zij ongetwijfeld nog veel verder voortgeleid worden. Door dit middel gelukte het ons de vochtigheid te verdrijven uit de plaatsen, waar het volk sliep en schafte; doch toen het zeer streng koud werd, keerde dit ongemak in een' zeer verontrustenden graad weder. Onder de aangewende middelen was een scherm van zeildoek, hangende aan de balken rondom de kombuis, hetwelk de dampen van de ketels opving en belette de zich elders aan te zetten. Dit scherm was ons bij uitstek nuttig bij het aftappen van het warme bier, dat wij sedert eenigen tijd gewoon waren te brouwen uit de mout- en hopesentie, en hetwelk gedurende eenige weken het gewoon rantsoen van

van sterken drank vervangen moest. Wij vonden nogtans den damp van dit brouwen gedurende de koude zoo lastig, dat, hoe veel waarde het bier, als een anti-scorbutiek middel, ook had, wij het brouwen liever nalieten; ik moet hier ook bijvoegen, dat wij, als het streng koud was, het bier niet genoegzaam aan het gisten konden krijgen, om het smakelijk te maken.

Tot behoud der gezondheid, en als een noodwendige maatregel van spaarzaamheid, werden er eenige veranderingen gemaakt in de hoeveelheid en hoedanigheid der mondbehoeften. Ik verminderde het rantzoen brood op twee derden, een maatregel, die mischien van het begin der reis af had kunnen genomen worden. Een pond van DUNKINS patentvleesch en een pint geconcentreerde soep vervang een pond gezouten vleesch wekelijks; een gedeelte bier en wijn werd in plaats van geestrijken drank gegeven, en een klein gedeelte zuurkool en pekervleesch met zooveel azijn als noodig was, werd op geregelde tijden gebruikt. Het dagelijksch rantzoen citroensap en suiker, met eene genoegzame hoeveelheid water, werd door ieder matroos in de tegenwoordigheid van een daartoe bestemden officier gedronken. Het laatste zal mischien diegeenen onnoodig voorkomen, die niet weten hoezeer de matrozen kinderen gelijken, in hetgeen voor hunne gezondheid nuttig en heilzaam is. Wanneer er eenig wild geschoten was, werd hetzelfde telkens in plaats van het gewone vleesch, en niet als een toegift

bo-

bove
in e
deele
in h
geme
Te
artike
uiter
flecht
kend
fchep
naar
van
zonde
uit
geleg
steenk
naar
flecht
de or
Gr
het v
afged
een'
foonk
vel
hunne
morg
zocht
heele

boven het bepaald rantzoen, verdeeld, uitgezonderd in eenige buitengewone gevallen; doch in geen deele hadden de officieren noch in hoeveelheid noch in hoedanigheid iets hoegenaamd vooruit boven de gemeenen.

Ten aanzien der brandstoffen, die zulk een gewigtig artikel zijn in zoodanig een streng klimaat, werd de uiterste spaarzaamheid in acht genomen. Er werden slechts zooveel steenkolen verftookt als even toereikend was tot behoud der gezondheid aan boord der fchepen. Onmiddellijk na onze aankomst liet ik naar turf of mosch zoeken, en een klein gedeelte van het laatste werd als brandstof gebruikt; maar zonder hetzelfde vooraf te droogen, waartoe wij, uit hoofde van het vergesd faizoen, geene gelegenheid hadden, was het te vochtig om eenige steenkolen te besparen. Wij zochten zorgvuldig naar eene steenkolenader aan land, maar konden slechts eenige weinige stukken verzamelen, gedurende ons verblijf in *Winterhaven*.

Groote acht werd er gegeven op de kleeding van het volk, hetwelk, volgens scheepsgebruik, in bakken afgedeeld was; ieder bak stond onder het bevel van een' officier, die verantwoordelijk was voor de persoonlijke zindelijkheid der geenen die onder zijn bevel stonden, zoowel als voor het in orde houden hunner kleederen. Het volk werd geregeld iederen morgen en avond geïnspecteerd; in dien tijd onderzocht ik met den Luitenant BEECHEY en den wondheeler EDWARDS de kooijen en plunje, en een dag in

in de week was bestemd om de keel en het tandvleesch van het volk door onze artsen te laten onderzoeken, opdat het geringste kenteeken van scorbut dadelijk ontlekt en in tijds gepaste middelen daartegen aangewend konden worden.

Het was mijn oogmerk het beddegoed der matrozen ten minsten eens in de week op het dek te laten brengen, om te luchten; maar hier deed zich eene zwarigheid op, die zonder voorafgaande onderzinking niet gemakkelijk voor te komen was. Zoo dikwijls een laken op het dek gebragt werd en een korten tijd in de lucht hing, nam hetzelfde de temperatuur van den dampkring aan: was deze nu, bijvoorbeeld, onder nul, dan was het onvermijdelijk gevolg, dat de uitwaseming zich aan de weder in het schip gebragte lakens zettende, zich verdikte, en dezelve dadelijk zoo nat maakte, dat het onmogelijk was daaronder te slapen, en zij eerst bij het vuur gedroogd moesten worden. Wij waren derhalve genoodzaakt dezelve aan lijnen tusschendeaks op te hangen, als het eenig middel om ze te luchten; en nog lastiger was het, dat wij tot hetzelfde middel ook onze toevlugt moesten nemen om het gewasfchen linnen te drogen.

In den toestand van werkeloosheid, waarin wij thans voor een groot gedeelte van het jaar geplaatst waren, zocht ik eenige uitspanningen te bedenken voor het volk, gedurende dit lang en vervelend tijdvak. Ik stelde daarom aan de officieren voor, om aan boord van de *Hecla* een tooneel op te rigten,

als

als
welt
die
droe
sche
neel
werd
geno
ik ze
geest
wat
te m
wij o
Te
bewa
zighe
duiste
tot st
giaan
Kapit
voorv
dragen
eenige
een
wust
munt
onaan
deel
bijdra

als een geschikt middel om die welgemoedheid en weltevredenheid bij onze lieden te onderhouden, die zij tot hiertoe betoond hadden. Deze voorslag droeg de goedkeuring weg der officieren van beide schepen, en de Luitenant BEECHEY werd tot tooneeldirecteur verkozen. Onze eerste voorstelling werd bepaald tegen den 5den November, tot groot genoegen van het volk. In deze uitspanningen nam ik zelf deel, begrijpende dat een voorbeeld van blijgeestigheid, door onmiddellijk deel te nemen in alles wat dezelve bevorderen kon, een wezenlijk gedeelte mijner pligten was, in de omstandigheden, waarin wij ons bevonden.

Ten einde verder de welgemoedheid onder ons te bewaren, zoowel als om ons eene vermakelijke bezigheid te verschaffen, gedurende de bestendige duisternis, bragten wij een wekelijksch nieuwspapier tot stand, hetwelk genaamd werd: *De Noord-Georgiaansche Courant en Winterchronijk*, en waarvan Kapitein SABINE de redactie op zich nam, onder voorwaarde dat de officieren van beide schepen bijdragen daartoe zouden leveren; en hoewel mischien eenige bedenkingen mogten ontstaan tegen zoodanig een papier op oorlogschepen, was ik te wel bewust van de bescheidenheid, zoowel als van de uitmuntende denkwijze mijner officieren, om eenige onaangename gevolgen daarvan te vreezen; integendeel kan ik gerustelijk zeggen, dat de wekelijkse bijdragen het gelukkig gevolg hadden van de ledige

uren bezig te houden der geenen die ze leverden, en hen te vermaken die ze lazen.

Onmiddellijk na onze aankomst in *Winterhaven* hield Kapitein SABINE zich bezig met het uitkiezen van eene geschikte plaats voor het observatorium, hetwelk omtrent zevenhonderd yards ten westen van de schepen werd opgericht. Wij vonden ook goed om eene loots aan land op te slaan, waarin de horologiën en instrumenten geplaatst werden; te dien einde maakten wij gebruik van de greene planken, die wij aan boord hadden, om noodboorten daarvan te maken, en die daardoor hare bestemming niet verloren. De grond was zoo hard bevroren, dat het veel moeite kostte om gaten te maken, waarin de stijlen moesten staan. De wanden van deze loots dubbel zijnde, met mosch tussehenbeiden, kon, zelfs in de strengste koude die wij nog ondervonden hadden, door een' enkelen kagchel zonder veel moeite een' genoegzamen warmtegraad onderhouden worden.

Onder de menigvuldige gelukkige omstandigheden, die ons gedurende het eerste tijdvak van onze reis begunstigd hadden, was geene van meer gewigt dan het tijdig plaatfen der schepen in deze haven, want in den eersten nacht na onze aankomst, den 26sten September, viel de thermometer op -1° , en den volgenden dag was de zee volkomen digtgevroren, zoover het oog van de bergen reikte, en na dien tijd nergens meer open water te zien. Rechter

ter
tob
wij
dat
waa
was
ijs b
N
den
was
niet
dieren
dieren
einde
de vos
te hou
herfst
den vle
Den
gen, o
schepen
vervolg
hij me
wederom
die wij
ven, w
gen gez
over he
met de
lijkt.

ter bemerkten wij, in de eerste drie weken van October, dat het jong ijs aan den mond der haven somwijlen door de groote schorfen verbroken werd, zoodat de laatste nog eenige ruimte moesten hebben; waarin zij zich konden bewegen; maar na dien tijd was de zee geheel en al met vast en bewegingloos ijs bedekt.

Na onze aankomst in de haven zagen wij verscheiden rendieren en eenige korhoenders; maar het land was zoo ontbloot van schuilplaatsen, dat onze jagers niet veel opdeden, en wij schoten slechts drie rendieren, voor het vertrek van dezer en de andere dieren, van het eiland, hetwelk plaats had voor het einde van October, blijvende alleen de wolven en de vossen, om ons, gedurende ons verblijf, gezelschap te houden. De volwasen rendieren, die wij in den herfst schoten, leverden ons van 120 tot 170 ponden vleesch ieder, en een jong woog 84 ponden.

Den 1sten October werd Kapitein SABINES jongen, die een' vossenval op eenigen afstand van de schepen had wezen nazien, door een' grooten ijsbeer vervolgd, die hem tot aan de schepen naliep, alwaar hij met eenige kogels ontvangen werd, waarop hij wederom keerde. Deze beer, een der grootsten, die wij zagen, gedurende ons verblijf in *Winterhaven*, was zuiverder wit dan wij er te voren eenigen gezien hadden, zijnde de kleur dezer dieren over het algemeen vuilgeel, wanneer men dezelve met de witheid van de sneeuw en het ijs vergelijkt.

In den nacht van den 4den hadden wij een' zwaren storm uit het zuiden, die ons een voldoende bewijs gaf van de veiligheid der haven, die wij gekozen hadden; want het oude ijs werd in den morgen bevonden sterk gedrukt te hebben opdat, hetwelk zich onlangs aan den ingang had aangezet, terwijl dat binnen de twee punten der haven volkomen vast en onbewogen bleef.

Inden eenige rendieren bij de schepen gezien wordende, werden eenige manschappen afgezonden, die, een rendierhert gekwetst hebbende, door de drift in het vervolgen van hetzelfde mijn bevel vergaaten, dat ieder man voor zonnenondergang weder aan boord moest zijn, en kwamen eerst zeer laat terug, nadat wij ons wegens hen zeer ongerust hadden gemaakt. Ik bepaalde daarom dat de kosten der vuurpijlen en andere seinen, in zoodanige gevallen gemaakt, voortaan van hunne gaadje zouden afgetrokken worden. JOHN PEARSON, een matroos van den *Griper*, was de laatste, die aan boord terug kwam; zijne handen waren bevroren, daar hij onvoorzigtig zonder wanten was uitgegaan, met een geweer in zijne hand. Een gedeelte onzer manschappen vond hem bij geluk nog, ofschoon het reeds zeer donker was, toen hij van een' sneeuwhoop was afgevallen, en dien graad van verdooving en slaperigheid reeds begon te gevoelen, die, wanneer men zich daaraan overgeeft, onvermijdelijk dodelijk is. Toen hij aan boord kwam, waren zijne vingers geheel stijf en gebogen naar het geweer, dat hij daarmede gedragen had; drie moesten hem

hem kort daarna afgezet worden, niettegenstaande alle aangewende zorg van onze artsen om ze te behouden.

Hoezeer de strenge koude even zoo sterk op de geestvermogens werkt als op die van het lichaam, bleek aan dezen man, zoowel als aan twee jonge cadets, die nog voor hem terug kwamen, en die wij wegens PEARSON wilden ondervragen. Toen ik hen in de kajuit ontbood, zagen zij wild, spraken verward en onduidelijk, en het was onmogelijk om op onze vragen een verstandig antwoord uit hen te krijgen. Toen zij eenigen tijd aan boord geweest waren, keerden hunne verstandelijke vermogens al eens met den verfhelden omloop des bloeds terug; en toen eerst kon men zich overtuigen dat zij niet te veel gedronken hadden. Voor de geenen die koude landen meermalen bezocht hebben zal dit geene nieuwe aanmerking zijn; maar ik kan niet nalaten te denken, en het is daarom dat ik dezelve maak, dat menig matroos als een dronkaard gestraft zal zijn, die enkel door de uitwerkingen der koude bevangen was; want ik heb meer dan eens sommigen van ons volk in een' staat gezien, zoo volkomen gelijk aan dronkenschap, dat ik hen zekerlijk daarvan beschuldigd zou hebben, bijaldien ik niet volmaakt zeker geweest ware, dat zij met geene mogelijkheid op het *Melville-eiland* een' anderen sterken drank konden bekomen dan sneeuwwater. Ten einde het gevaar van te verdwalen voor te komen, hetwelk hoe langer hoe meer te vreczen was, naarmate de dagen korter werden en de grond met meer sneeuw

bedekt geraakte, plaatsten wij op alle bergen, binnen de twee of drie mijlen van de haven, lange staken met armen, die naar de schepen heenwezen.

Ik heb bereids gezegd dat al het water, dat wij binnen den Poolcirkel gebruikten, sneeuwwater was, hetwelk door de zon of op het vuur gesmolten werd. Zoodra de schepen in hun winterkwartier waren, moesten wij enkel onze toeylucht tot het laatste middel nemen, hetgeen ons veel brandstoffen kostte gedurende de wintermaanden. Wij namen daartoe de sneeuw die de wind rondom de schepen had opgehoopt. Dikwijls moesten wij het daaruit bekomen water doorzigen, wegens het zand, hetwelk van het eiland met de sneeuw overwoei, waarna het water helder en gezond was.

Den 15den zagen wij de laatste troep korhoenders in dit seizoen. Denzelfden dag ontmoette ons volk eene kudde van vijftien rendieren in het zuiden; zij hadden in het eerst allen op den grond gelegen, behalve een, waarschijnlijk een hert, hetwelk de anderen scheen te bewaken, loopende aanhoudend om hen heen, en stootende hen somtijds met zijn gewei, om hen tot de vlucht aan te sporen, waartoe zij niet zeer geneigd schenen.

Den volgenden dag stak een geweldige storm op uit het noorden, verzeld van zulk eene dikke sneeuwjagt, dat, offchoon het zeer helder weder was, de loots op den afstand van drie- of vierhonderd yards naauwelijks van de schepen gezien kon worden. Bij zoodanig eene gelegenheid was het niemand geborlooff

lo
lat
een
the
een
het
sch
hal
met
van
het
vlok
na
tall
hoog
ik t
dat v
vier
De
rendi
waar
meld
rika
flecht
trekk
van
gen v
mome
rees
schad

loofd, onder eenig voorwendfel, de schepen te verlaten; trouwens, ik geloof ook niet, dat bij zulk eene sneeuwjagt met een' harden storm, wanneer de thermometer zeer laag stond, een menschlijk wezen een uur daaraan blo tgesteld kon worden zonder het te beſterven. Om derhalve de gemeenſchap tuſſchen beide ſchepen te onderhouden, die nog geen halve kabellengte van elkander lagen, zoowel als met de loots aan land, werd als wegwijzer eene lijn van het eene tot het andere geſpannen. Omſtreeks het midden van October begon de ſneeuw in kleiner vlokken te vallen dan in den zomer, en kort daarna viel zij in zeer kleine veertjes, die allerlei kristalliſatiën aannamen. Op dezen dag werd de middag-hoogte met een' artiſcielen horizon waargenomen; ik teekende dit aan, omdat het de laaſte dag was, dat wij daartoe gelegenheid hadden, die zich nu in vier maanden niet weder opdeed.

Den 17den en 18den berigten onze jagers dat de rendieren zich talrijker vertoonden dan te voren, waaruit wij beſloten, dat zij zich bij elkander verzamelden, om over het ijs naar het vaſte land van *Amerika* te vertrekken; na dien dag zagen wij er ook ſlechts een of twee op het eiland. Sedert het betrekken van ons winterkwartier werden zij in kudden van acht tot twintig ontmoet, en op een' dag zagen wij er tuſſchen de veertig en vijftig. Een thermometer, den 18den 's middags in de zon geplaatſt, rees ſlechts tot -9° ; de temperatuur was in de ſchaduwe -16° .

Ik had reeds voor eenigen tijd in ernstige overweging genomen, of het ook noodig ware het ijs rondom de schepen open te maken. Wij hadden slechts twee of drie personen aan boord, die gedurende den geheelen winter ingevroren geweest waren, in een koud gewest: dezen raadpleegde ik, en zij oordeelden inderdaad deze voorzorg noodwendig, uit hoofde van de mogelijkheid, dat, bij laag water, het schip in het ijs aan het hangen zou komen, en dus niet met de ebbe en vloed dalen en rijzen kon, waarvan het gevolg kon zijn, dat, door de zwaarte van het hangend schip, ligt eene plank op de waterlinie kon losscheuren. In dit opzigt kon ik nogtans gerust zijn, alzoo ik wist hoe gering ebbe en vloed op deze kust waren, en ook opgemerkt had dat een springvloed de geheele ijsmasse in de haven van den oever losmaakte, zoodat het ijs en de daarin vastzittende schepen daalden en rezen met ebbe en vloed. De eenige zwaarigheid dus, die nog overbleef, was dat de zijdelingsche perfsing van het ijs op de waterlinie van de schepen dezelve zoodanig beknellen mogt, dat zij daardoor beschadigd wierden. Deze bekommring werd nog vergroot, toen de Luitenant LIDDON mij berigte dat zijne officieren, een paar nachten geleden, een sterk gekraak in den buik van het schip gehoord hadden hetgeen hen op het denkbeeld gebragt had, dat er iets losweek. Dit geluid nogtans, hetwelk naderhand zeer dikwijls gehoord werd, bleek niets anders te zijn dan het kraken, hetwelk ook dikwijls in de huizen in koude

de
het
gen
bui
het
late
sche
ijs
wer
gult
D
die,
in
was
gen
hou
kou
gend
gehe
rug
offic
door
hadd
kom
zaam
merk
klom
morg
den
denk

de landen gehoord wordt, en het gevolg is van het bevrozen en uitzetten der vochtigheid in het niet genoegzaam gedroogd hout. Ondertusſchen, om buiten alle verantwoording te blijven, oordeelde ik het voorzigtig het ijs rondom de ſchepen open te laten hakken, een arbeid, die het volk der beide ſchepen twee geheele dagen bezig hield, zijnde het ijs thans drieëntwintig duimen dik; en ik beſloot dit werk dagelijks te laten verrigten, zoolang het weder zulks toeliet.

Den 20ſten October was een der ſchoonſte dagen, die, gelijk de ondervinding ons geleerd heeft, ooit in deze gewesten kunnen voorkomen. De lucht was helder, met weinig of geen wind; en niettegenſtaande de thermometer den geheelen dag aanhoudend tuſſchen -15° en -16° bleef, was de koude, voor ons gevoel eer aangenaam dan het tegendeel. Onze jagers van beide ſchepen waren den geheelen dag uit, en keerden voor de eerſtemaal terug, zonder eenig levend dier gezien te hebben, offchoon zij eene aanmerkelyke uitgetrektheid gronds doorkruist hadden, zoodat de hoop, die wij opgevat hadden, van nu en dan een ſtuk wildbraad te bekommen, voor het overige van den winter genoegzaam moest opgegeven worden. Van de bergen bemerkten wij dat het ijs in de zee zich in hooger klompen had opgeſtaped dan te voren, en in den morgen zagen wij eenige verticale ſtrooken damp bij den mond der haven uit de zee oprijzen, heetteen denkelyk dat verſchijnfel was, hetwelk in *Noord-*

Amerika gemeenlijk de barbier (*the barber*) genaamd wordt, en naar mijn gevoelen veroorzaakt wordt door uit het water opgestegen damp, dien de koude in eene zichtbare gedaante verdikt heeft. Het is derhalve waarschijnlijk dat er eene beweging onder de schotfen had plaats gehad, die eerst eene drukking te weeg bragt, waardoor het ijs op elkander geschoven werd, en vervolgens eene gedeeltelijke afscheiding, die een' tijd lang eene kleine ruimte onbevoren liet. 's Avonds tusschen zeven en acht ure zagen wij het noorderlicht, in de gedaante van een' breeden boog van een onregelmatig wit licht, strekkende van het noord-noord-westen naar het zuid-zuid-oosten; het middelpunt van den boog was 10° ten oosten van het zenith. Het was het schitterendst aan den zuidelijken horizon, en menigvuldige, doch niet zeer levendige slikkeringen schoten van de bovenzijde naar het zenith. De kompasnaald werd door dit verschijnsel niet gevoelig aangedaan.

Den 21sten, 's namiddags tusschen twee en drie ure, bij helder en stil weder, toen de zon nabij den horizon was, vertoonde zich ter wederzijden van dezelve, op den afstand van 23° , eene bijzon, die de schenkels van een' regenboog geleken.

Den 26sten gaf de zon ons nog licht genoeg, om van half tien tot half drie te lezen en te schrijven in de kajuit, wier vensters vlak op het zuiden waren; het overige van de vier en twintig uren bragten wij bij kaarslicht door. Niets overtreft de schoon-

schoonheid des hemels in het zuid-oosten en het zuid-westen bij zonnenop- en ondergang gedurende deze dagen. Gewoonlijk was de horizon met een rijk blaauwachtig purper gekleurd, en daarboven een schitterende hoogroode boog, welke kleuren ongevoelig in elkander versmolten. Het weder was in dien tijd buitengemeen zacht; de thermometer stond langer dan acht en veertig uren op of boven nul. Volgens een door Kapitein AABINE op het observatorium gehouden register der temperatuur des dampkrings blijkt, dat de thermometer onveranderlijk van 2° tot 5° stond, en zelfs eens of twee malen aan de buitenzijde der schepen 7° hooger dan aan land, waarschijnlijk dewijl de dampkring warmer was door het vuur, dat op de schepen onderhouden werd.

Den 29sten was het stil en helder weder, en wij bemerkten voor de eerstemaal dat de rook uit de pijpen niet meer optrok, maar zich horizontaal langs de bedekking der schepen heen drukte. De thermometer daalde op — 24°, en de barometer stond op 29. 70 d. Het werd thans pijnlijk eenig metaal in de open lucht met de bloote hand aan te raken; het gevoel geleek volkomen dat van het tegenovergestelde eener groote hitte, en nam het vel van het aangedane deel weg; wij moesten daarom zeer voorzigtig zijn bij het behandelen van onze sextanten en andere instrumenten, inzonderheid met de oogstukken der telescopen, die, als zij het gezicht aanraakten, eene hevig brandende pijn veroorzaakten.

zaakten; doch dit werd gemakkelijk verholpen, door dezelfen met zacht leder te overtrekken. Om dezen tijd begonnen wij een ander ongemak aan de instrumenten te bespeuren; wanneer, namelijk, een instrument eenigen tijd in de open lucht was geweest en de temperatuur des dampkrings had aangenomen, zettede dadelijk, wanneer hetzelfde weder in de kajuit was gebragt, de waasem zich zoo verdikt er aan, dat het instrument scheen te rooken, en de glazen oogenblikkelijk met eene dunne ijskorst overtrokken werden, met welke weg te nemen wij zeer voorzigtig moesten zijn, om ze niet te beschadigen, en wachten tot zij allengs outdooden door de warmte der kajuit.

De maand November begon met zacht weder, hetwelk de eerste tien dagen aanhield. Den 4den, de laatste dag zijnde, dat de zon boven den horizon gezien werd, en niet voor den 8sten Februarij weder verschijnen zou, en alzoo gedurende zesennegentig dagen ons verlaten had, speet het ons dat het weder op dien tijd niet helder genoeg was om eenige waarnemingen te doen, wegens het verdwijnen van dit hemellicht, ten einde eenige resultaten te bekomen, aangaande de atmosferische straalbreking. Maar ofschoon het ons niet vergund was, om voor ten minsten drie maanden afscheid te nemen van dezen weldadigen bol, „het oog en de ziel beiden dezer wereld,” gevoelden wij niet te min dat deze dag een belangrijken en gedankwaardigen tijdstip in onze reis uitmaakte.

Wij hadden eenigen tijd te voren de toebereids-

len
toon
eene
well
de
weg
genv
de,
tijde
en
welk
ning
ring
lang
gebr
ons
D
zee
bevo
28°

(
strek
de
of d
is h
hetv
jarig
gels

len gemaakt tot onze winteruitspanningen, en ons tooneel gereed zijnde, openden wij hetzelfde met eene vertooning van *The Miss in her Teens* (*), welke de matrozen zoo zeer behaagde, dat zij aan de verwachting, die wij ons hadden voorgesteld wegens het nut van tooneelvertooningen in onze tegenwoordige omstandigheden, volkomen beantwoordde, en mij deed besluiten om dezelve op bepaalde tijden te herhalen. Ik vond zelfs dat het opflaan en weder uit elkander nemen van het tooneel, hetwelk een of twee dagen voor en na iedere vertooning het volk bezig hield, ook geene zaak van gering belang was, aangezien het scheepswerk daartoe lang niet toereikend was; want ik schroomde het gebrek aan bezigheid als een der ergste kwaden, die ons konde overkomen.

Den 6den onderzochten wij de temperatuur der zee op den bodem, ter diepte van vijf vademen, en bevonden dezelve 30°, terwijl die der oppervlakte 28° bedroeg, en die der lucht — 16°. Des avonds

ZA-

(*) Letterlijk „Het Meisje in haar tienens;” dit is volstrekt onvertaankbaar voor de geenen die niet weten dat de Engelschen daardoor den ouderdom der huwbaarheid, of dien van twaalf tot twintig jaren aanduiden. Denkelijk is het hier genoemde stukje het oorspronkelijk van dat, hetwelk aan ons tooneel onder den titel van *Het Zestienjarig Meisje* bekend, en door W. BINGLEY uit het Engelsch vertaald is.

VERT.

zagen wij het noorderlicht omtrent twee uren lang, strekkende in een' langen, lagen en onregelmatigen lichtboog van het noorden naar het zuiden in het westelijk gedeelte van den hemel. De electrometerketting werd aan de groote mast gehefchen en derzelver einde beneden op het ijs gelegd, ten einde de masten en het want te verlichten, hetgeen wij den winter door deden; maar zulks deed geene gevoelige uitwerking op het bladgoud. Wij beproefden zulks nogmaals, toen de lucht met dunne wolken betrok, maar met weinig gevolg.

In den voormiddag van den 11den, toen de thermometer weder op $-26\frac{1}{2}^{\circ}$ gedaald was, wilde de rook uit de pijpen nauwelijks boven de tent optrekken. De Heer ROSS 's middags in de mast geklommen zijnde, berigtte dat hij de zon zag. Er was geen tijd om de hoogte te meten; maar de Luitenant BEECHY, die naar boven ging, om zulks waar te nemen, bevond dat omtrent 24' van de zonneshijf boven den horizon verscheen, en dienvolgens scheen het bedrage der straalbreking te zijn $2^{\circ}, 09', 05''$. De temperatuur des campkrings was op dien tijd -27° , en de barometer stond op 30.07 d.

De thermometer den volgenden dag op -31° gedaald zijnde, verwachtten wij de zon nogmaals te zien, en bestegen te dien einde den top der mast; maar zij verscheen niet. 's Avonds om zes ure werd het noorderlicht in een' onregelmatig gebroken boog gezien, omtrent 6° hoog in het middelpunt, en strek-

strekk
het z
nu e
13der
hetzel
zuid-v
gedeel
Den
hij in
doorf
kolom
licht
zeer
Dit v
nomen
Om
uen d
akelig
fomtij
kwame
alles
tans n
den d
waren
zij ze
iemand
insgelij
werd i
gevang
dier,

strekken van het noord-westen ten noorden tot het zuiden ten westen, vanwaar eenige slikkeringen nu en dan slaauwlijk naar het zenith rukten. Den 13den, van 's avonds acht ure tot middernacht, werd hetzelfde nogmaals gezien, op dezelfde wijze van het zuid-westen naar het zuid-oosten; het schitterendst gedeelte was in het middelpunt of het ware zuiden. Den 15den berigte de Luitenant BEECHEY mij dat hij in het noord-noord-westen en zuid-oosten eenige doorschijnende wolken gezien had, uit welken lichtkolommen naar boven trokken, naar het noorderlicht gelijkende; die ten zuidoosten tegenover een' zeer helderen hemel hadden eene lichtbruine kleur. Dit verschijnsel werd den 16den op nieuw waargenomen.

Omstreeks den tijd dat de zon ons verliet, begonnen de wolven de schepen stoutmoedig te naderen, akelig huilende aan den oever in onze nabijheid, somtijds vier uren achtereen, en een of tweemalen kwamen zij geheel digt aan de schepen, toen 's nachts alles stil op dezelve was. Zelden zagen wij nogtans meer dan een' of twee bij elkander, en konden daarom hun getal niet weten. Deze dieren waren altijd zeer schuw voor ons volk; ofschoon zij zeer door den honger leden, vielen zij nooit iemand van ons aan. De witte wosfen bezochten insgelijks de schepen bij nacht, en een hunner werd in een' val onder den boeg van den *Griper* gevangen. De onrustigheid van dit schoone kleine dier, gedurende zijne gevangenschap, wanneer hetzel-

zelve een' wolf nabij de schepen hoorde huilen, deed ons besluiten dat de laatste jagt op hetzelfde maakt.

De snelheid, waarmede het ijs rondom de schepen geformeerd werd, was thans zoo groot geworden, dat ons volk dagelijks verscheiden uren noodig had om hetzelfde los te hakken, en in de laatste drie dagen met de uiterste moeite de schepen loshouden kon. Daar het dus baarblijkelijk was dat, wanneer de vorst toenam, wij dit niet konden bewerkstelligen, en de matrozen daarbij natte voeten bekwamen, hetgeen zeer nadeelig voor hunne gezondheid was, gaf ik bevel het loshakken, gedurende de strengste koude, na te laten. Het vroor gewoonlijk van drie tot vijf duimen in vierentwintig uren, en eens acht duimen in zesentwintig uren, de gemiddelde temperatuur -12° zijnde. Op den middag zagen wij voor de eerstemaal op dien tijd eene ster van de eerste grootte (*Capella*) en om half een waren die van de tweede grootte in de groote Beerin zichtbaar. Deze omstandigheid kan misfchien het beste denkbeeld geven van de zwakheid van het zonlicht in dezen tijd. 's Namiddags om drie ure werd door verscheiden officieren eene merkwaardige verscheidenheid van het noorderlicht waargenomen. Uit hoofde van eene onpasfelijkheid eenige dagen in de kajuit moettende blijven, ben ik aan den Luitenant BEECHEY de volgende beschrijving van hetzelfde verschuldigd:

Lichtbruine wolken hingen langs den horizon

VOR

van
en
een
ren
dan
herh
nu
en d
aan
de e
hetze
zen
ling
5° be
De
zijnde
ger en
of tw
werd
denzel
De
eene z
schip,
mingen
en tege
ren; z
te werk
opdat h
jen, w
noodig

van het zuidwesten naar het zuid-westen ten zuiden, en schoten stralen naar boven, die met den horizont een' hoek maakten van omtrent 45° ; de stralen waren nogtans niet bestendig, maar nu uitgebreid en dan samengetrokken. Achter dezen zagen wij bij herhaling flukkeringen van een bleek licht, hetwelk nu naar den tegenovergestelden horizont stroomde en dan naar het zenith schoot, met andere schijnsels aan wederzijden van hetzelfde. Dit verschijnsel duurde een half uur, en werd toen allengs slaauwer tot hetzelfde omstreeks vier ure verdween. De zon was ten tijde van de eerste verschijning dezer verheveling ten naasten bij op dezelfde hoogte en omtrent 5° beneden den horizont.

De koude, omstreeks dezen tijd zeer toegenomen zijnde, werd het kraken van het hout menigvuldiger en sterker gehoord, maar hield altijd een uur of twee op, als de thermometer gedaald was, en werd dan, gedurende den winter, niet weder bij denzelfden graad vernomen.

De wind sterk uit het noorden waaijende, met eene zware sneeuwjagt, werd het zeer koud in het schip, zoodat de ademing en andere uitwaasemingen, gedurende den nacht zich in de slaapplaatsen en tegen de balken aanzetteden en dan dadelijk bevroren; zoodat wij alle handen twee of drie uur daags te werk moesten stellen om het ijs af te krabben, opdat het beddegoed niet nat werd door het ontdooien, wanneer er getloot werd. Het werd dus noodig gecordeeld 's nachts eenig vuur tuschen

deks te onderhouden, wanneer de thermometer onder -15° of -20° stond, in de open lucht.

De sterren van de tweede grootte in de groote Beerin waren op dezen dag kort na den middag zichtbaar voor het bloote oog, en 's nachts verscheen het noorderlicht flauwelijk in het zuid-westen. Onze artsen bemerkten om dezen tijd dat zweeren van allerlei aard uiterst moeilijk genazen, weshalve wij zeer omzigtig moesten zijn om de matrozen niet aan bevriezingen bloot te stellen, aangezien de lange werkeloosheid en het gemis aan lichaams oefening gedurende de genezing van in andere opzichten onbeduidende wonden, een' nadeeligen invloed hebben kon op den geheelen gezondheidstoestand der lijden.

De verschijnselen van noorderlicht maancirkels en bijmanen waren nu menigvuldig en wij hielden ons bezig met waarnemingen deswege te doen. Onder anderen bemerkte Kapitein SABINE in den namiddag van den 20sten eene kleine luchtverheveling, die op de aarde viel in het westen ten noorden, schijnbaar op niet meer dan eene mijl afstands. Hetzelve viel langzaam met een flauw wit licht, hetwelk aanmerkelijk vermeerderde toen het de aarde naderde. Bij het eerste gezigt was deszelfs hoogte omtrent 8° of 10° , en de nederdaling scheen ten naastenbij perpendiculair. De dampkring was op dien tijd ongemeen helder. De maan, die kort daarna opkwam, had een zonderling voorkomen, door de uitwerkingen der straalbreking; de benedenrand van hare schijf had ver-

verscheiden diepe intandingen, en somwijlen scheen zij dwars doorgesneden. Een enkele straat, of liever eene colom van licht, van denzelfden diameter als de maan, daalde uit dezelve tot op den top van den berg, en scheen haar als eene pilaar te ondersteunen. In dezen en de twee volgende nachten hielden wij ons, van vijf tot zeven ure, bezig met maatschappanden te nemen in de open lucht. De thermometer teekende van -34° tot -36° . Wij deden dit zonder eenig merkelyk ongemak zoolang het stil weder was; maar bij een' matigen wind werd het pijnlyk de schroeven van den sextant te behandelen. De moeilijkheid om waarnemingen in dit klimaat te doen bepaalt zich echter niet slechts tot het gevoel van koude bij het behandelen der instrumenten of het stilstaan gedurende eenige uren in zulk eene strenge koude; maar men moet ook, gedurende de waarneming zorgvuldig den adem inhouden; want de minste waasem, die aan het instrument raakt, wordt dadelijk in eene ijskorst veranderd, die de glazen dof en het instrument onbruikbaar maakt, tot zoolang het ijs ontdooid en het instrument weder volkomen droog is. De kwik van den artificiellen horizon bevroor tot eene harde zelfstandigheid, toen wij de maanshoogte met denzelfden waarnamen, niettegenstaande de thermometer aan land slechts -36° teekende. Dit kwam waarschijnlijk van het lood der bakken, waarmede de kwik zich vermengde, hetgeen haar reeds op een' hooger graad deed stremmen dan het vriespunt der zuivere kwik.

Gedurende de eerste dagen, van December namen wij verscheiden meteorologische verschijnselen waar, van bijmanen, kringen, noorderlicht en andere merkwaardige uitwerkingen der atmosferische straalbreking, waarvan Kapitein SABINE naauwkeurige aantekening heeft gehouden.

Om dezen tijd geraakte het water in de pomp der *Hecla* volkomen bevroren, zoodat de pomp niet langer werken kon. Op welk eene wijze de pomp in zoodanige omstandigheden ware vrij te houden, is mij onbekend, aangezien wij gevaar liepen van haar onderste gedeelte te beschadigen met het losmaken van het ijs, om er de proef van te nemen. Langer dan zes maanden bleef zij bevroren en onbruikbaar; het eenig ongemak was dat onze steenkolen vastvroren en moeilijk los te krijgen waren.

Een ongemak van een' ernstiger aard was, dat onze citroensap bevroor en de flesfen daardoor sprongen. In het midden bevond zich een klein gedeelte hoogst geconcentreerd zuur, hetwelk meest altijd wegliep; zoodat het ontdooide ijs weinig beter dan water was. Van sommige kelders was meer dan twee derden op deze wijze bedorven, en het overige genoegzaam krachteloos. Met den azijn ging het ons even zoo; hij verloor insgelijks een groot gedeelte van zijn zuur. Deze omstandigheid verhoogde de waarde van eenige gallons zeer sterk geconcentreerden azijn, dien wij op deze en de vorige reis als eene proef hadden medegenomen, en die, met zes of zevenmaal zooveel water gemengd, tot ieder oogmerk vol-

voldoende was. Deze azijn, blootgesteld aan eene koude van 25° onder nul, nam de lijvigheid aan van den diksten honig, maar werd nooit zoo hard dat de flesfen daardoor sprongen, waarin hij zich bevond. Van deze soort van azijn, die ook weinig plaats beslaat, moest derhalve in deze gewesten bij uitsluiting gebruik gemaakt en het citroensap insgelijks sterk geconcentreerd worden.

Het noorderlicht was tot den 20sten verscheiden malen in verschillende rigtingen gezien geworden; doch het speet ons dat dit heerlijk verschijnsel in schoonheid niet vergeleken kon worden bij dat, hetwelk op *Shetland* of in de *Atlantische Zee* op dezelfde breedte als deze eilanden plaats heeft.

Den 22sten hadden wij den kortsten dag bereikt en de eerste helft van onzen langen en somberen winter doorgebracht, in welken wij geene de minste yvereling ondervonden hadden, en ieder zich verwonderde dat de tijd zoo snel was omgegaan. Wij hadden zoo weinig gebrek aan bezigheid, waarvoor ik zoozeer vreesde, voornamelijk onder het volk, dat de matrozen klaagden geen tijd te hebben om hunne kleederen te verstellen. Deze klagt was ik zoo verheugd te vernemen als bereidwillig te verhooren, en beval dat iedere week een namiddag daartoe afgezonderd zou worden.

Geen Engelsch schip zich ooit te voren in zoodanig een' toestand bevonden hebbende als de onze, zal het welligt voor den lezer niet onbelangrijk zijn te vernemen op welk eene wijze wij den tijd door-

bragten in dezen langen en strengen winter, en voornamelijk waarmede wij ons bezig hielden, gedurende de drie maanden van genoegzaam vollagen duisternis.

De officieren en kwartiermeesters waren in vier wachten verdeeld, die regelmatig gehouden werden, even als op zee, terwijl het overige scheepsvolk ongestoord zijne nachtrust genoot. Kwartier voor zes uren werden de manschappen gewekt, en beide deks werden, voor acht ure, met steenen en warm zand geschrobt, waarna, even als op zee, de officieren en matrozen ontbeten. Drie kwartieruurs werden den matrozen toegestaan om zich tot de inspectie gereed te maken, die stiptelijk kwartier over negen ure gehouden werd, wanneer allen zich op het dek moesten bevinden, waar de matrozen, zoowel ten aanzien van hunne ligchaamlijke zindelijkheid en gezondheid als de genoegzame warmte hunner kleeding geïnspecteerd werden. De officieren mij verslag gedaan hebbende, kreeg het volk verlof om uit te gaan, of rondom het dek te loopen, terwijl ik het ruim onderzocht, verzeld, gelijk bevorens gemeld is, door de heeren BEECHY en EDWARDS. De toestand van het ruim was inderdaad het voornaamste voorwerp van onze zorg en grootste oplettendheid. Wanneer er eenige vochtigheid werd bespeurd, of, hetgeen meer gebeurde, eenig ijs zich gedurende den voorgaanden nacht had aangezet, werden dadelijk de noodige middelen aangewend om hetzelfde weg te nemen; in het eerste geval door het hout af te dwijlen

ten en de kagchelpijp daarheen te rigten, en in het laatste, door het ijs af te krabben, eer hetzelfde door het ontdooijen vochtigheid in het ruim veroorzaakte. In dit opzigt hadden wij veel moeite met de kooijen, die altijd meer of min met vochtigheid of ijs bedekt waren, naarmate van de temperatuur des vorigen nachts. Dit ongemak had zeker wel vermijd kunnen worden door nacht en dag tusschendecks te stoken; maar onze voorraad van steenkolen liet zulks niet toe, aangezien wij de mogelijkheid gevoelden van nog een' tweeden winter binnen den Poolcirkel te kunnen doorbrengen: dus kon dit stoken slechts bij weinig gelegenheden, gedurende de strengste koude, plaats hebben.

Bij mijn onderzoek van het ruim had ik altijd gelegenheid om de weinige manschappen te zien, die op de ziekenlijst stonden, en van den Heer EDWARDS berigt te ontvangen aangaande hunnen toestand, gelijk mede om dezen Heer te raadplegen wegens de middelen ter vermeerdering van de warmte, den doortogt der lucht en het algemeen welzijn van de bewoonde gedeelten des schips. Dit verrigt hebbende, keerden wij naar het dek terug, waar ik de manschappen zelf inspecteerde, waarna zij aan land gezonden werden, om te wandelen, als het weder zulks toeliet, tot den middag, wanneer zij aan boord terug kwamen om te schaffen. Wanneer de dag te guur was voor deze lichaams oefening, kregen zij order om het dek rond te marscheeren en de pas te houden naar eene fluit of naar de wijs van een lied-

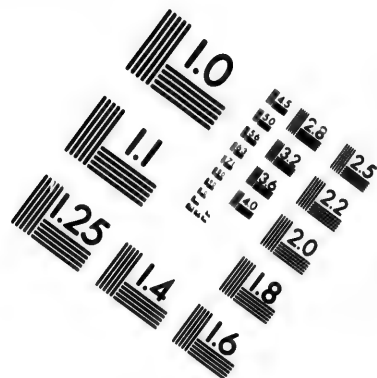
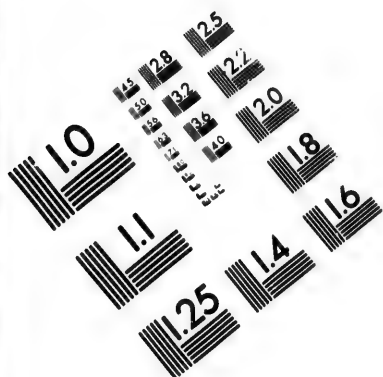
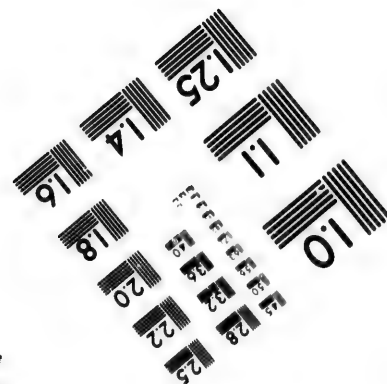
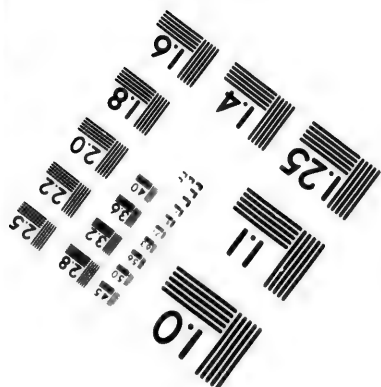
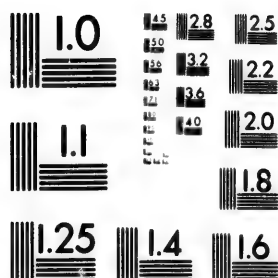

IMAGE EVALUATION TEST TARGET (MT-3)

Photographic
Sciences
Corporation

23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503

15
26
25
22
20
8

10

je, dat zij zelf zongen. Er waren eenige weinigen onder het volk, die in het eerst in deze stelselmatige ligchaamsoefeningen niet veel zin hadden; maar toen zij zagen dat geene verschooning, uitgezonderd ongesteldheid, bij mij gold, schikten zij zich niet alleen gewillig naar deze inrigting, maar maakten van dezelve eene gelegenheid tot vrolijkheid en boert.

De officieren, die om twee uren aten, waren insgelijks gewoon een paar uren op het midden van den dag aan land te gaan, zelfs in het donkerste tijdvak, wanneer harde wind of sneeuw hen daarin niet verhinderden. Men kan wel denken dat zich weinig bij onze wandelingen opdeed, dat ons vermaken of intereseren kon. De noodwendigheid, om binnen den afstand van eene of twee mijlen te blijven, ten einde door geene sneeuwjagt overvallen te worden, die somtijds plotseling viel, vermeederde niet weinig de vadzige en verdrietige centoonigheid, die dag aan dag toenam. Ten zuiden was de zee met eene onafgebroken eenvormig witte ijsvlakte bedekt, uitgezonderd dat hier en daar eenige klompen op elkander waren geschoven; ook het land leverde geene grooter verscheidenheid op, zijnde bijkans geheel met sneeuw bedekt, uitgezonderd hier en daar eene bruine plek van den hooger en naakten grond, waar de wind de sneeuw wegblies. Overzagen wij van den top der naburige bergen op een' van die heldere en kalme dagen, die gedurende den winter niet zeldzaam waren, het akelig tooneel om ons heen, dan was zoodanig eene beschouwing meer geschikt

schikt om ons in nog grooter droefgeestigheid te dompelen dan om ons op te vrolijken; er was nergens een voorwerp te zien, op hetwelk het oog met genoegen vertoeven kon, behalve op de plaats waar de schepen lagen, en onze kleine volkplanting gevestigd was. De rook, die aldaar van de onderscheiden stookplaatsen opsteeg, gaf eene aanduiding van de aanwezigheid van menschen, en verschaft eene zekere blijmoedigheid aan dit gedeelte van het landschap; en het geluid der stemmen, die, gedurende de koude, op een' veel grooter' afstand dan anders, gehoord konden worden, diende nu en dan om de stilte af te breken, die rondom ons heerschte, en zeer veel verschilde van die vreedzame stilte, welke het landschap in een bewoond land kenschetst, want het was de doodstilte van de ake- ligste woestijn, waarin zich geen levend wezen bevond. Het gebrek aan voorwerpen, die tot een rustpunt voor het oog of tot aandacht voor den geest konden strekken, was zoo groot, dat een boven de sneeuw uitstekende steen van meer dan gewone grootte, in de rigting die wij gingen, dadelijk een merkteeken voor ons werd, waarop ons oog zich onwillekeurig hechte, en naar hetwelk wij werktuiglijk onze schreden rigtten.

Hoeveel akeligs zulk een tooneel noodwendig hebben moest, kan men toch niet zeggen dat hetzelfde geheel en al onbelangrijk was; voornamelijk wanneer men de bijzonderheid van onzen toestand in verband brengt met het oogmerk, hetwelk ons

had hier gevoerd, en de hoop, die zelfs de minst driftigen onder ons voedden, van een gedeelte des volgenden winters in het aangenamer klimaat der *Zuid-zee Eilanden* door te brengen. Misschien, doch niemand van ons waagde zulks te bekenen, gingen de gedachten somtijds onwillekeurig huiswaarts, en maakten eene vergelijking tusschen het woest ge-
laat der natuur in dit treurig gewest en het bevalliger aanzien van het gelukkig land, dat wij achter ons gelaten hadden.

Wij hadden meermaals gelegenheid bij onze wandelingen aan land om het bedrog op te merken, in het gissen van den afstand en de grootheid der voorwerpen, die over eene onafgewisfelde sneeuwvlakte gezien werden. Het was niets ongemeens voor ons onze schreden naar datgeen te rigten, wat wij op den afstand van eene mijl van ons voor een' grooten steenhoop hielden, doch na eene minuut met onze handen konden oprapen; dit was inzonderheid het geval, wanneer wij den top van een' berg afkwamen.

In den namiddag werd het volk gewoonlijk bezig gehouden met het spinnen en twijnen van garen, en het maken van seifingen en beslagseifingen, en er was nooit gebrek aan arbeid, die alleen in het ruim verrigt verrigt kon worden, alzoo het garen, wanneer hetzelfde aan de dampkringslucht werd blootgesteld, zoo hard en bros als stijf om te behandelen werd en ligt brak. Ik moet hier aanmerken dat ons ~~anderste~~ want gedurende de strenge koude buitengemeen
los

los werd . en allengs weder inkromp , toen de lente terug keerde . Dit was juist het tegendeel van hetgeen wij ons hadden voorgesteld , en ik kan zulks alleen verklaren uit de buitengewone droogte van den winter , en dat vervolgens de vochtigheid weder toenam .

's Avonds om half zes ure werden de deks schoon gemaakt , en om zes ure had dezelfde inspectie plaats van de manschappen en slaapplaatsen als des voormiddags . Dan hield het volk den avondmaaltijd en de officieren dronken thee . Vervolgens mogten de matrozen zich vermaken , gelijk zij wilden , en nu hadden er allerlei spelen plaats , zoowel als zang en dans , tot negen uren , wanneer zij naar de kooi gingen en hun licht werd uitgedaan . Om tegen het gevaar van brand te waken , moesten de kwartiermeesters ieder halfuur gedurende den nacht in het ruim te ronde doen en den wachthebbenden officier berigt brengen ; en om , in geval van brand , spoedig water bij de hand te hebben , werd op zijde van ieder schip eene bijt dagelijks tweemaal open gemaakt . Het behoeft naauwelijks gezegd te worden dat de avonduitspanningen der officieren van een' anderen aard waren dan die der matrozen . Zij hielden zich voornamelijk bezig met lezen en schrijven , en vermaakten zich tuschenbeiden met het schakelspel of de viool en fluit , tot half elf , wanneer zij zich insgelijks ter rust begaven .

Zoo verliepen gewoonlijk de zes dagen der week , met zoodanige uitzonderingen als de omstandigheden me-

medebragten. Des Zondags werd de godsdienstoeffening stipt gehouden, en eene predikatie aan boord der beide schepen gelezen. Het dagelijks gebed op zee gebruikelijk werd veranderd, en op onzen toestand toepasselijk gemaakt. De aandacht der manschappen bij de godsdienstoeffening was lofwaardig, en werkte niet weinig mede tot het instandhouden van hun geregeld en goed gedrag, waardoor zij, met eenige zeer weinige uitzonderingen, zich aanhoudend onderscheiden hebben.

Onze tooneelvertooningen hadden geregeld om de veertien dagen plaats, en bleven eene bron van onuitputbaar vermaak voor het volk. Onze verzameling van tooneelfstukken was zoo schraal, bestaande slechts in een of twee banden, die toevallig aan boord waren geraakt, dat het moeilijk was onze vertooningen genoegzaam af te wisselen. Onze getletterden gingen derhalve zelf aan het werk, en maakten tegen Kerstijd een muzikstuk gereed, hetwelk geheel op onze omstandigheid toepasselijk was, en ten doel had om door het schilderen der vorderingen, die wij tot hiertoe gemaakt hadden, de hoop zooveel mogelijk bij allen aan boord levendig te houden dat onze onderneming volkomen zou gelukken. Wij vreesden dat de strenge koude het voortzetten van deze uitspanning beletten zou, maar de volharding der officieren overwon alle zwarigheden, en mischien werden voor de eerstemaal sedert de uitvinding der tooneelvertooningen, aan boord van de

He-

He-
ther
C
maa
maa
talen
van
min
feren
die
gen
deld
over
Weg
hier
redac
hunne
ver,
hebbe
verko
De
tijd a
ring,
zoodat
konde
(*)
parelle
boord
lijk kon

Heela 'een paar malen stukken uitgevoerd met een thermometer op het tooneel, die onder nul stond.

Ons nieuwspapier verschaftte ons ook veel vermaak, niet alleen degeenen, die bijdragen leverden, maar ook zij, die, uit wantrouwen wegens hunne talenten of om andere redenen, zich verschoonden van wekelijks daaraan mede te schrijven, waren ten minsten begeerig om te lezen en gereeder tot recenseren dan zij die de pen voerden; maar het was die luimige soort van critick, die niemand beledigen kan. De onderwerpen, die in dit blad verhandeld werden, waren van onderscheiden aard, maar over het algemeen toepasselijk op onzen toestand. Wegens deszelfs verdiensten of gebreken behoef ik hier niets te zeggen, aangezien de officieren, die de redactie van hetzelfde hadden, het tot vermaak van hunne vrienden hebben laten drukken, en de uitgever, na hen van eenige exemplaren voorzien te hebben, vrijheid heeft om de overigen openlijk te verkoopen.

De wederkomst van ieder' volgenden dag werd altijd aangekondigd door eene aanmerkelijke schemering, gedurende eenigen tijd omstreeks den middag, zoodat wij zelfs op den kortsten dag een paar uren konden wandelen (*). Bij helder weder vertoonde zich

(*) In het oorspronlijk is in eene met de allerkleinste parallelletter gedrukte noot aangereekend, dat men aan boord in die dagen deze letters op den middag gemakkelijik kon lezen, als men het boek naar het zuiden hield.

zich gewoonlijk een schoone boog van schitterend rood licht aan den zuiderhorizont, gedurende een paar uren voor en na den middag; het licht nam toe, wanneer de zon den meridiaan naderde. Hoe kort de dag thans ook was, bijaldien aan eenig gedeelte der vierentwintig uren die naam kan gegeven worden, was het door de sneeuw wedergekaatste licht, somtijds door de maan geholpen, altijd genoegzaam om ons te overtuigen dat de nachten hierin lang na zoo donker niet waren als somwijlen in meer gematigde luchtstreken. Gedurende den tijd dat de zon beneden den horizont was, namen wij de stiptste orde in acht in het houden van onze maaltijden en het verrigten van onzen dagelijkschen arbeid, en dit, met de allengsche en onbemerkbare wijze, waarop de dagen gekort waren, belette de dat wij in deze inderdaad voor ons nieuwe levenswijze iets lastigs vonden. Ik moet echter bekenen dat wij niet droevig waren, dat wij den kortsten dag bereikt hadden, en dat wij met geen gering genoegen de langzame wederkomst der zon te gemoet zagen.

Gemeenlijk kraakte en scheurde het ijs aan de kust den tweeden dag na nieuwe en volle maan, uithoofde van het hoog water om dezen tijd; maar dit was het geval niet in de tegenwoordige lunatie: de loscheuring van het ijs had eerst plaats den 22sten, of vijf dagen en acht uren na de nieuwe maan. Deze vertraging van den vloed ontstond misschien daaruit, dat de maan en de zon beide hare groot-

grootste zuiderdeclinatie op den gewonen tijd van den hoogsten springvloed gehad hadden; ook kan zulks mogelijk door den sterken oostenwind veroorzaakt zijn, die den 17den en 18den woei.

Den eersten Kersdag was het guur en koud weder, met eene zware sneeuwjagt, offchoon de wind slechts matig uit het noordwesten woei. De dag werd welvoegelijk gevierd met eene godsdienstoefening aan boord van beide schepen, en ik vermeerde het rantzoen van het volk met eene portie versch vleesch en *grog* (rum met water), om op de gezondheid hunner vrienden in *Engeland* te drinken. De officieren gebruikten ook een gezellig en vriendschappelijk middagmaal, en de dag werd nageuoeg op dezelfde wijze als in *Engeland* doorgebracht; en, het moet tot lof van het volk gezegd worden, zonder eenige van die ongerègheden, die maar al te dikwijls onder zeelieden plaats hebben.

Den 26sten, 's morgens tusschen acht en negen ure, brak eensklaps een hevige storm op uit het noorden en westen, inmiddels rees de thermometer van -20° tot -6° . 's Namiddags werd de wind bedaard en verandelijk, de thermometer daalde, om middernacht, weder op -17° , en daalde allengs, gedurende de vier volgende dagen, tot hij den 30sten op -43° stond, zijnde de laagste stand dien wij waargenomen hadden. Gedurende al dien tijd was het stil en helder weder, en de barometer stond op

30. 755d. het hoogst dat wij hem , gedurende deze geheele reis hadden gezien.

Om dezen tijd bekwamen de matrozen dikwijls bevroren teenen, zelfs zij, die dikwijls aan land gingen om lichaamsbeweging te hebben. De Heer EDWARDS onderzocht hunne laarzen, en bevond dat de stijfheid van het dikke leder de voeten zoodanig knelde, dat de bloedomloop daardoor gestremd werd, en dat zulks het bevroren bevorderde. Om deze ongevallen voor te komen, die, uithoofde dat de wonden immer langzamer genezen, en met eene lange bedlegering verzeld waren, een' nadeeligen invloed konden hebben op de gezondheid van den lijder, liet ik voor ieder' man een paar zeildoekscbe laarzen maken, gevoerd met beddeteik of eenige andere wollen stof, met zoolen van ongelooïd leder. Dezen beantwoordden volkomen aan het oogmerk, en zelden kreeg iemand meer bevroren teenen, ten ware hij zich onvoorzigtig te lang aan de strenge koude blootstelde.

De laatste dag van het jaar 1819 eindigde met zachter weder dan wij de acht voorgaande weken gehad hadden. 's Morgens, om twee uren stond de thermometer op -28° ; maar eene frische koelte opstekkende uit het noorden en oosten, en vervolgens uit het zuid-zuid-oosten, rees de thermometer in den loop van den dag, en stond om middernacht op $+5^{\circ}$.

ZES.

ZESDE HOOFDSTUK.

Beginfel van scorbut. — Het noorderlicht en andere meteorologische verschijnselen. — Bezoek van de wolyen. — Wederverfchijning van de zon. — Ongemeen strenge koude. — Brand in onze loots aan land. — Fingerbevroezingen bij dit ongeluk.

Het zachte weder, waarmede het jaar begon, was van geen langen duur; want toen de wind allengs bedaarde, viel de thermometer weder langzaam tot op zijn' gewonen stand. Den 1sten Januarij, 's morgens om tien ure, zagen wij een' maankring met drie bijmanen, die zeer helder waren, doch de prismatische kleuren niet hadden als die, welken wij den 1sten December zagen. Den volgende dag had hetzelfde verschijnsel plaats, met bijvoeging van eene verticale streep wit licht onder en boven de maan.

Dezen morgen ontving ik voor de eerstemaal het

M

on-

onaangenaam berigt, dat de scorbut zich onder ons vertoonde. De Heer SCALLON, konstapel van de *Hecla*, had sedert eenige dagen geklaagd over pijn in de beenen, die de Heer EDWARDS in het eerst voor rheumatismus nam, maar die, met den toestand van zijn tandvleesch, een verschijnsel van scorbut bleek te zijn. Daar de ziekte zich zelden het eerst onder de officieren vertoont, was de Heer EDWARDS begeerig om de oorzaak te ontdekken, en het bleek weldra dat de slaappleats van den Heer SCALLON zoo vochtig was, dat men niet twijfelen kon dat dit de oorzaak ware zijner ongesteldheid. De moeilijkheid om de vochtigheid en het aanzetten van ijs te beletten was bij de slaappleats der officieren grooter dan bij die der matrozen, aangezien die der eersten, dicht aan de wanden des schips geplaatst zijnde, onmiddellijk in aanraking waren met de buitenlucht, waartegen bij die der laatste nog eene tusschenruimte van achttien duimen bleef. Ik beval dus dat de bedden der officieren, zoowel als die der matrozen, van tijd tot tijd gelucht en bij het vuur gewarmd zouden worden. Onze artsen droegen de grootste zorg voor den Heer SCALLON en al onze anti-scorbutieke middelen werden aangewend; dezen bestonden voornamelijk in gedroogde soepesfentiën, citroensap met suiker, besensap, kruisbesen en jopenbier. Ik begon ook om dezen tijd eenig mosterd- en kerszaad in kleine bakken met aarde te zaaijen, die ik in de kajuit langs de kagchelpijp plaatste, die mij zelfs in het strengst van den

den winter om den zesden of zeven den dag, wanneer eenige bakken achterevolgens bezaaid werden, voor twee of drie scorbutieke lijders dagelijks eene once salade leverden, offchoon wij wegens de noodige bezuiniging onzer brandstoffen bij nacht niet konden stoken. Hadden wij dit kunnen doen, en een' geschikten toestel tot dit oogmerk gehad, dan ware de aangroei nog veel sterker geweest, en zij, die weten hoe heilzaam versche groente tegen den scorbut is, zullen toestemmen, dat zoodanig een toestel in de kajuit van veel nut kan zijn. De op deze wijze geteelde mosterd- en kersplanten waren zeker ongekleurd, bij gemis van licht; maar zij hadden toch denzelfden prikkelenden smaak alsof zij onder de gewone omstandigheden gekweekt waren. Deze middelen waren, in het geval van den Heer SCALLON zoo krachtdadig, dat hij reeds den negenden avond eenigen tijd in het ruim rondwandelen kon.

In den morgen van den 4den vertoonde zich een kruis bij de maan, bestaande in regtlijnige en dwarsche stralen wit licht. De thermometer stond op -44° .

Den 7den, was een der koudste dagen, die wij den geheelen winter nog gehad hadden. De wind blies snijdend uit het noorden, en de thermometer bleef tuschen 38° en 40° . Men kan zich niets strenger voorstellen dan zulk een' dag; met moeite konden wij slechts van het eene schip naar het an-

dere komen, en ieder was blijde als hij maar aan boord blijven mogt.

Het noorderlicht was thans een bijna dagelijks verschijnsel; maar in den avond van den 15den was hetzelfde zoo schitterend en prachtig als wij het den geheelen winter nog niet gezien hadden. Ik geloof niet dat er woorden zijn om de schoonheid en pracht van dit verschijnsel te beschrijven; ten minsten ik vertrouwde mij zulks niet toe, en laat derhalve hier met genoegen de beschrijving volgen, die Kapitein SABINE, op mijn verzoek, van hetzelfde voor mijn journaal heeft opgesteld.

„ De Heer EDWARDS, van wien wij het eerst
„ hoorden dat het noorderlicht zichtbaar was, be-
„ schreef hetzelfde als een' boog, wiens schenkels
„ naar het noorden en zuiden gekeerd waren, en
„ gaande een' eind naar het oosten van het ze-
„ nith. Toen ik op het ijs ging, was de boog ver-
„ dwenen. Aan den zuiderhorizont blonk het ge-
„ wone noorderlicht, dat wij onlangs nog gezien
„ hadden, bij heldere nachten, doch had een bleek
„ schijnsel, waarschijnlijk voortkomende van achter
„ eene donkere wolk, en van zes tot twaalf graden
„ hoogte, strekkende meer of min naar het oosten
„ of westen in onderscheiden nachten, en op on-
„ derscheiden tijd in denzelfden nacht, hebbende geen
„ bepaald middelpunt, en zelfs was het geheele
„ lichte verschijnsel nu in het oosten, en dan in het
„ westen of zuiden, maar zelden aan den noorderho-

„ ri-

„ rizont te zien, of buiten de oost- en westpunten
 „ van den hemel. Dit komt overeen met het noor-
 „ derlicht, dat meestal in *Engeland* waargenomen
 „ wordt, uitgezonderd dat hetzelfde alzoo gemeen
 „ in het noorden als hier in het zuiden is, fom-
 „ tijds in stralen en strooken van licht opschie-
 „ tende.

„ De lichtboog was in onregelmatige masfa's ge-
 „ broken, stromende met veel snelheid in onder-
 „ scheiden rigtingen, en zich van het noorden ten
 „ oosten naar het zuiden verspreidende. Wanneer
 „ men den hemel vooronderstelt verdeeld te zijn in
 „ een vlak, gaande door den meridiaan, dan was
 „ het noorderlicht bepaald, zoolang ik hetzelfde waar-
 „ nam, tot de oostelijke zijde van dit vlak, en was
 „ levendiger en sterker in het oost-zuid-oosten dan
 „ ergens anders. De Heer PARRY en ik maakten
 „ elkander opmerkzaam dat waar het noorderlicht
 „ het schitterendst was, de sterren er door heen ge-
 „ zien eenigzins donker waren, offchoon deze op-
 „ merking met vroegere waarnemingen streed.

„ De verspreiding van het licht was onregelmatig
 „ en in bestendige verandering; de onderscheiden
 „ masfa's schenen echter eene neiging te hebben om
 „ zich in twee boogen te verdeelen, de eene strek-
 „ kende naar het zenith en de andere naar het mid-
 „ den, tusschen het zenith en den horizont, heb-
 „ bende beiden eene algemeene noordelijke en zui-
 „ delijke rigting, maar buigende tot elkander, zoo-
 „ dat hunne schenkels een' volkomen ellips gemaakt

„ zouden hebben ; deze boogen waren zoo snel verdwenen als ontstaan. Soms was een gedeelte van den boog bij het zenith in kronkelingen gebogen en schoot slangswijze schielijk voort, een verschijnsel, dat wij nog niet hadden waargenomen. Het is moeilijk het noorderlicht met het maanlicht te vergelijken, alzoo de schaduwen flauw en onduidelijk zijn, uit hoofde van de algemeene verspreiding des noorderlichts; maar ik zou denken dat hetzelfde nagenoeg gelijk is met het licht der maan, wanneer deze eene week oud is. Het gewone bleekte schijnsel des noorderlichts gelijkt sterk dat van brandenden phosphorus. Hetzelfde had eene zeer flauwe roode tint, waar het noorderlicht zeer sterk was, maar er waren geene andere kleuren te zien. Kort nadat wij aan boord terug gekeerd waren was het schitterendste gedeelte verdwenen, blijvende alleen het gewone licht aan den horizon.”

Dit noorderlicht scheen zeer dicht bij ons te zijn, en wij luisterden opmerkzaam naar het geluid, hetwelk men zegt dat soms dit schitterend verschijnsel verzelt, maar noch bij deze noch bij eenige andere gelegenheid konden wij hetzelfde vernemen. Den volgenden dag werd het noorderlicht nogmaals een paar uren gezien, in de gedaante van een’ langen boog van 3° tot 12° in het middenpunt, strekkende van het zuiden naar het noordwesten.

Om dezen tijd bemerkten wij dat een groote witte hond, den Heer BEVERLY, op den *Griper*, behooren-

rende, verscheiden avonden na elkander wegliep, en na eenige uren afzijns geregeld terug kwam. Toen wij meer daglicht bekwamen, zagen wij hem dikwijls in gezelschap van eene wolvin, die hij, gedurende eenige weken een dagelijks bezoek gaf, tot hij eindelijk geheel wegbleef, zijnde hij mogelijk te ver geloopen en verdwaald, of, hetgeen waarschijnlijker is, door de andere wolven verscheurd. Eenigen tijd daarna kwam een mij toebehoorende groote dog, die ook gewoon was eenigen tijd uit te blijven, zeer gehavend en met bloed bedekt aan boord terug, hebbende zonder twijfel hevig gevochten met een' wolf, wiens spoor wij tot op een' aanmerkelijken afstand in de sneeuw vervolgden. Een oude hond van het Newfoundlandfche ras, dien wij aan boord van den *Hecla* hadden, was ook gewoon met de wolven een paar dagen rond te loopen, en wij zagen hem regt vriendschappelijk met hen omgaan. Den 25sten zagen wij een' wolf digt bij de schepen over de haven loopen; hij was geheel wit, zijn lijf lang en buitengemeen mager, hooger op de poten dan een Esquimaux hond, maar anders veel overeenkomst daarmede hebbende; zijn staart was lang en ruig, en hing hem altijd tusfchen de beenen; onder het loopen hield hij den kop zeer laag. Het is zonderling dat het ons nooit gelukken wilde een dezer dieren te fchieten of te vangen, niettegenstaande wij maanden lang daartoe bestendig ons best deden.

Dewijl thans de tijd ophanden was dat de zon

weder boven den horizon verschijnen zou, begonnen wij op dezen dag uit de mast naar haar uit te zien, ten einde eenige waarnemingen te kunnen doen aangaande de atmosferische straalbreking, die haar vroeger zichtbaar voor ons maken mogt dan bij andere gewone omstandigheden. Met dit oogmerk, en om tevens bevroezingen te verhoeden, die door een te lang vertoeven in de mast konden plaats hebben, werd ieder op zijne beurt, gedurende tien minuten voor en na het middagsuur, in de mast gezonden, en hiermede werd voortgegaan tot de zon boven den horizon van het dek verscheen, hetgeen eerst negen dagen daarna plaats had.

Den 28sten was het weder volkomen helder en de lucht schoon rood in het zuiden, maar wij zagen vruchteloos naar de zon uit. Kapitein SABINE bemerkte op den middag dat geen der vaste sterren, zelfs van de eerste grootte, met het bloote oog gezien kon worden; Mars was echter volkomen zichtbaar, waaruit men eenigzins de kracht van het zonlicht op dat tijdstip beoordeelen kon. Tegen het einde van Januarij begonnen wij eenigen onzer stukpoorten te openen, om genoegzaam licht in te laten voor de timmerlieden en smits om te arbeiden, en dezen waren bezig met het herstellen van de mars, opdat wij ten minsten eene vertooning maakten van op ons vertrek bedacht te zijn.

De beide eerste dagen van Februarij waren donker, en de zon had niet gezien kunnen worden alware zij boven den horizon geweest; maar den

zden was het een schoone, kalme en heldere dag. Twintig minuten voor den waarschijnlijksten middag werd de zon uit de mast van de *Hecla*; op de hoogte van eenenvijftig voeten boven de zee, voor de eerste maal gezien, sedert den 11den November, een tijdvak van vierentachtig dagen, zijnde twaalf dagen minder dan den tijd van derzelver werkelijk vertoeven beneden den horizon, onafhankelijk van de atmosferische straalbreking.

Kapitein SABINE had eenigen tijd geleden eene magneetnaald aan een' zijden draad in het observatorium opgehangen, met het oogmerk om beter waar te nemen dan zulks aan boord kon geschieden, of het noorderlicht eenige uitwerking op dezelve zou doen; doch hij kon niet het geringste desaangaande bespeuren.

Op den middag van den 7den hadden wij het eerste volkomen gezigt van de zon sedert hare wederverschijning boven den horizon, en eene onduidelijke bijzon vertoonde zich aan hare oostzijde op den afstand van 22°.

Thans was het van 's morgens acht tot 's namiddags vier ure licht genoeg om eenigen arbeid buiten de schepen te verrigten. Ik was dus blijde eenige verrigtingen te kunnen beginnen, die meer onmiddelijk betrekking hadden tot het weder in staat stellen der schepen om te vertrekken, dan die tot hiertoe enkel tot vermaak gestrekt hadden. Wij begonnen derhalve met steenen te verzamelen voor ballast, waarvan, naar onze berekening, de *Hecla* in de lente bij

de zeventig tonnen last zou noodig hebben, behalve nog twintig tonnen last aan water, om de zwaarte weder aan te vullen, die het schip verloren had, door den verteerden voorraad en brandstoffen. Deze steenen werden op sleden eene halve mijl ver naar den oever gebragt, waar men ze in bekwame stukken floeg en op eene schaal afvoog, te dien einde aan den oever geplaatst. Dit verschafte het volk eene goede lichaamsbeweging, zoo dikwijls het weder zulks toeliet.

Daar wij thans het koudste gedeelte van het seizoen naderden, werd het meer dan ooit noodzakelijk de uiterste voorzorg te gebruiken bij het verlof aan de matrozen om eenigen tijd in de open lucht te vertoeven, wegens het nadeel voor hunne gezondheid, hetwelk voorspruiten kon uit de werkloosheid die de genezing der geringste bevroezing vorderde. De Heer EDWARDS had het volgende deswegens aangeteekend:

„ De meeste matrozen, die op de ziekenlijst
„ kwamen, wegens bevroren ledematen, leden meest
„ aan hunne voeten, en voornamelijk aan hunne
„ groote teenen; en ofschoon geen hunner het on-
„ geluk had van een' teen te verliezen, werden nog-
„ tans weinig genezingen volbragt zonder het ver-
„ lies van den nagel en de opperhuid, waarin de
„ levenskracht geheel vernield was. Het afvallen
„ van deze verstorven deelen ging altijd langzaam,
„ en was dikwijls verzeld van verzweringen aan het
„ einde van den teen. De in vergelijking met die
„ der

„der andere ledematen flappe beweging van den
 „voet, uithoofde van zijn' afhankelijk toestand en
 „verafgelegenheid van het middelpunt des bloedom-
 „loops, wordt niet weinig vermeerderd door den
 „invloed van zulk een streng klimaat, zoowel als
 „den toestand van werkeloosheid, waarin men den
 „lijder houden moet; zoodat deze geringe zweren
 „met de uiterste moeite te genezen waren. Toe-
 „vallig verzuim en ongeregelde heden bij den lijder
 „vertraagden ook somwijlen de genezing. Ik moet
 „wijders aanmerken dat de verzwerings zelden
 „plaats zouden hebben, zelfs in sommigen der erg-
 „ste gevallen, bijaldien de omstandigheden toelieten
 „om tijdig zorg daarvoor te dragen.”

Tusschen den 8sten en den 11den werd het noor-
 derlicht bij aanhoudendheid waargenomen, doch het-
 zelve oefende geen den minsten invloed op de mag-
 neetnaald in het observatorium of op het bladgoud
 van den electrometer.

Het was ons zeer aangenaam te bevinden dat de
 zon reeds eenige kracht had op de kwik in den ther-
 mometer, die van -40° tot -35° rees, wanneer
 men hem in den zonnescijns plaatste, en, wanneer
 de zon allengs week, in een uur of twee weder op
 -40° daalde.

De afstand, op welken het geluid in de open
 lucht gehoord kon worden, gedurende de strenge
 koude, verschaft ons, bij aanhoudendheid, stof
 tot verwondering; wij hoorden, bij voorbeeld, de
 matrozen duidelijk op den gewonen toon zamen
 pra-

praten, op den afstand van eene mijl, en den 11den hoorde ik op een' nog grooter' afstand een' matroos aan den oever zingen. Eene andere bijzonderheid, die zich dezen dag opdeed, is insgelijks vermeldingwaardig. De Luitenant BEECHEY en de Heeren BEVERLY en FISHER kwamen op eene wandeling, omtrent twee mijlen van de schepen, op eene plaats, waar zij eensklaps een' rooklucht vernamen, die sterk genoeg was hen in de ademhaling te hinderen; een weinig verder bespeurden zij er niets meer van. Deze omstandigheid bewijst hoe ver de rook van de schepen horizontaal voortgedreven werd, uithoofde dat hij, wegens de koude, niet kon optrekken.

Het moet misfchien toegeschreven worden aan de lange afwezigheid van de zon, dat de oranjekeurige tinten aan den hemel twee uren voor en na den middag, ons voorkwamen als het rijkste en schoonste dat wij ooit bij zonnenop- en ondergang gezien hadden. Het weder werd helderer en zachter; een thermometer, op den middag in de zon geplaatst, rees schielijk van -42° tot $-31\frac{1}{2}^{\circ}$ aan boord; de temperatuur des dampkrings, bij de loots, was -45° en het weder stil en helder.

Den 14den stond de thermometer aan land op -52° , en die aan boord op -48° , wanneer de rook regtstandig optrok, bij een' barometerstand van 29. 53. d. Bij deze gelegenheid werd het kraken in de schepen op nieuw vernomen, hetwelk eenigen tijd geleden had opgehouden. 's Middags

rees

rees de thermometer een' graad in de schaduw, en viel om twee uren weder op -52° .

Twee matrozen van de *Hecla*, zich den vorigen avond aan dronkenschap schuldig gemaakt hebbende, eene misdaad die ik volstrekt verplicht was tegen te gaan, want bijaldien ik dezelve ongemerkt liet doorgaan, had zulks ernstige gevolgen kunnen hebben ten aanzien van onze gezondheid zoo wel als van de goede orde, was ik derhalve in de noodzakelijkheid ieder met zes en dertig slagen te laten straffen, zijnde dit de eerste maal dat ik tot eene lijfstraf genoodzaakt was, gedurende de dertien maanden dat de *Hecla* op reis was geweest.

Gedurende de strengste koude leed niemand, die wel gekleed was, eenig ongemak in de open lucht, zoo lang het stil weder was, maar tegen den minsten wind inlopende, ondervond hij eene pijnlijke gewaarwording, in het aangezicht, verzeld van hoofdpijn, die kort daarna erger werd. Wij vermaakten ons met eenige kwik te laten bevriezen, die wij dan op een aambeeld uitfloegen; doch zij bleek niet hamerbaar te zijn, en brak gemeenlijk met den tweeden of derden hamerslag.

De toenemende lengte der dagen en de aangename tegenwoordigheid van de zon boven den horizon, gedurende eenige uren, noopte mij, niettegenstaande de strenge koude, de luiken mijner kajuitvensters te openen, om het daglicht in te laten, waarvan wij meer dan vier maanden geheel verstoken waren geweest. Het bleek echter weldra dat ik daar-

daarmede wat te voorbarig was geweest, en de lengte van den winter op het eiland *Melville* niet naauwkeurig berekend had. De *Hecla* had dubbele vensters in den spiegel; de tusschenruimte was twee voeten. In het begin van den winter waren de glazen van binnen met baai bespijkend geworden: toen wij nu deze bekleeding wilden wegnemen, vonden wij de baai door den waasem zoo vast tegen de glazen gevoren, dat wij haar moesten losnijden, om de vensters te kunnen openen, en uit de tusschenruimte werden meer dan twaalf groote putten vol ijs weggedragen, ontstaan uit den bevroren waasem, dat zich aldaar even zoo had opgehoopt.

Op den middag van den 16den vertoonde zich aan wederzijden van de zon, gedurende een halfuur, eene bijzon met een zwak prismatisch schijnsel. In weerwil van de koude lieten de officieren zich toch niet afschrikken om het tegen heden aangekondigde stuk uit te voeren; ik moet nogtans bekennen, dat het veel te koud, was zoowel voor de acteurs als voor de aanschouwers, om veel genoeg daarvan te hebben, vooral die geenen onder de eersten, die vrouwenrollen vervulden, en dus in luchtige vrouwenkleederen (*) op het tooneel kwamen. Gelukkig hadden

(*) *Quaritur*: Hoe kwam men aan dit costume, daar men geene dames aan boord had? Deze vraag had de Heer PARRY moeten voorzien, die anders tot in de beuzelachtigste details treedt, waarvan wij verscheiden hebben overgelezen.

den wij, gedurende de vertooning niet veel wind; maar kort daarna stak een gure noordwestewind op, die den ganschen volgenden dag aanhield. De thermometer rees niet hooger dan — 36°, eene verandering, die de *Hecla* van binnen in elk gedeelte kouder maakte dan zij nog geweest was.

Deze ontzettende koude op de *Hecla* scheen ik zelf veroorzaakt te hebben, door het voorbarig openen van de kajuitvensters, waartoe ik niet minder bewogen was geworden door mijn ongeduld, om het aangename zonlicht acht uren daags te genieten, dan door het verlangen om kaarden te besparen, waarvan wij tot hiertoe eene ontzaglijke menigte verbrand hadden. In de bestendige hoop dat ieder volgende dag eenige veranderingen in het weder zou brengen, boden wij de koude moedig het hoofd, die nogtans eenige weken achtereen bleef aanhouden; in de kajuit was zij zoo hevig, dat het onmogelijk was daarin te zitten, zonder warm toegestopt te zijn; en het was op dien tijd niets ongemeens voor ons, dat wij de gewone orde der dingen omkeerden, met het uittrekken van onze dikke pyakers, wanneer wij op het dek gingen, om ons door lichaamsbeweging te verwarmen (de eenige wijze waarop wij dit konden doen), en ze aantrokken, wanneer wij weder beneden kwamen. Meer dan eens stond een thermometer, aan onze voeten geplaatst, den geheelen dag onder + 19°, en somtijds lager, terwijl een ander, hangende in het oppergedeelte der kajuit, 32° of 34° teekende; maar zelden hooger. Wij hadden om dezen tijd twee lijd-

ders

ders, een' aan lendenpijn (*Lumbago*) en een' aan den loop (*Diarrhœa*), op de ziekenlijst, die de Heer EDWARDS oordeelde door de koude veroorzaakt te zijn; er deden zich ook eenige scorbutieke verschijnselen op, doch dezen verdwenen zonder veel moeite door het gebruik der gewone middelen. De Heer SCALLON was reeds voor dien tijd volkomen hersteld.

De thermometer bleef den 22sten tusschen -34° en -36° in de schaduw, en rees 's namiddags om twee ure in de zon tot $-23\frac{1}{2}^{\circ}$. Evenwel veroorzaakte het wandelen ons geen onaangenaam gevoel. De adem van iemand geelk, op een' kleinen afstand, den rook van een pas afgeschoten geweer; eenige op het ijs arbeidende matrozen schenen in eene dikke witte wolk gewikkeld.

Het weder bleef stil en helder tot den 24sten; doch toen een matige noordewind opstak met een weinig sneeuw, bij een' thermometer van -43° tot -44° , was het den geheelen dag streng koud in de open lucht. Even na tien ure, toen het volk op het schip rond liep, en bij geluk om die reden goed gekleed was, bemerkte men dat de loots aan land in den brand stond. Alle officieren en matrozen van beide schepen schoten dadelijk toe om te blusschen; en nadat zij met groote moeite, door middel van touwen het dak er afgehaald en de zijwanden omvergeworpen hadden, zoodat er thans sneeuw op de vlammen kon geworpen worden, gelukte het ons, na drie kwartieruurs, het vuur gelukkig te vermeesteren, al-

alvorens hetzelfde nog het einde bereikt had, waar de beide astronomische klokken, het transitinstrument en andere kostbare voorwerpen in hunne kassen stonden. Toen wij dezen weggehaald en de smeulende stukken hout met sneeuw bedekt hadden, om het wederuitbarsten der vlam te beletten, keerden wij aan boord terug, tot zachter weder ons zou toelaten het overige weder uit te graven; toen dit geschiedde werd niets van eenig belang beschadigd gevonden. De matrozen geïnspecteerd hebbende, om te zien of ieder drooge kleederen had aangetrokken, eer men ging schaffen, hielden zij het overige van den dag zich bezig met het droogen der kleederen die nat waren geworden.

Onze aangezigten leverden een zonderling verschijnsel op bij dezen brand; bijna ieders neus en wangen werden in den tijd van vijf minuten spierwit, zoodat onze artsen noodig oordeelden met eenige manschappen onder het blusschen aanhoudend rond te gaan, en de aangezigten met sneeuw te wrijven. In weerwil van deze voorzorg, die nogtans vele bevrozingen voorkwam, hadden wij, ten gevolge van dit toeval, niet minder dan eene vermeerdering van zestien man van beide schepen op de ziekenlijst; onder dezen waren vier of vijf, die eerst na verloop van verscheiden weken hersteld werden; maar de konstapel JOHN SMITH, die met den fergeant MARTIN in de loots was, toen de brand uitbarstte, moest ongelukkig meer lijden. In hunne bezorgdheid om het kompas te redden, dat dicht bij den kagchel stond

en welks waarde hen bekend was, droegen zij hetzelfde dadelijk naar buiten; en SMITH, geen tijd hebbende om zijne handschoenen aan te trekken, kreeg in een half uur zulke verstijfde vingers, dat alle gevoel daaruit verdwenen was, toen hij aan boord kwam; en toen de Heer EDWARDS ze hem in eene kom met koud water liet steken, kwam er dadelijk eene ijskorst op de oppervlakte des waters. Niettegenstaande alle mogelijke zorg die onze artsen voor hem droegen, werd het echter noodzakelijk geoordeeld om hem een gedeelte van vier vingers van de eene en drie van de andere hand weg te nemen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Gematigder weder. — De loots wordt herbouwd. — Menigte ijs in het ruim. — Meteorologische verschijnselen. — Besluit der tooneelvertooningen. — Toenemende ziekte aan boord van den Griper. — De kleederen worden voor het eerst weder in de open lucht gedroogd. — Merkwaardige kringen en bijzonnen. — Sneeuwblindheid. — Loshakking van het ijs rondom de schepen en andere verrigtingen tot aan het einde van Mei.

Voor zonnenopgang, in den morgen van den 1sten Maart bespeurde de Luitenant BEECHEY zulk een schitterend rood licht aan den zuid-oosterhorizont, dat hij dacht dat de zon opging, een half uur voor zij thans moest opkomen. De dag helder en stil zijnde, werden eenige manschappen gezonden om de voorwerpen uit de verbrande loots te halen, en toebereidselen gemaakt om dezelve weder op te bouwen.

Wij hielden zacht weder tot den 7den, en begonnen ons in ernst te vleijen dat het faizoen eene gunstige verandering had ondergaan, naar welke wij met zooveel verlangen en ongeduld hadden uitgezien. Deze hoop werd niet weinig versterkt door eene omstandigheid, die, hoe onbeduidend, in een' anderen toestand dan de onze, voor ons eene zaak was van geen gering belang en voldoening. Dit was namelijk het smelten van een gering gedeelte sneeuw op het zwart geschilderde achtergedeelte van het schip, hetwelk vlak naar het zuiden gekeerd was, zijnde dit de eerstemaal dat zoo iets had plaats gehad in vijf maanden. De thermometer stond op dien tijd in de zon op $+ 35^{\circ}$; maar het dooide nergens dan op deze plaats; ja zelfs op het geel geschilderd gedeelte bleef de sneeuw even hard als te voren.

Wij namen dit zacht en aangenaam weder waar om de loots aan land weder op te bouwen, die in weinig dagen voltooid was, wanneer de astronomische klokken weder in dezelve werden overgebracht, opdat Kapitein SABINE zijne proefneming met den slingor beginnen kon, zoodra het weder zulks toeliet. De waarnemingen, die wij gedurende den winter hadden kunnen doen, bepaalden zich voornamelijk tot maansaffanden en hoogten der sterren, om de aftrekkingen van den schijnbaren tijd te vinden. Wij verlangden eene reeks van waarnemingen te bekomen wegens de zenithaffanden van zekere sterren, ten einde het bedrage te kunnen bepalen van de atmosferische straalbreking op deze breedten,

gedurende den winter. Het eenigste daartoe geschikt instrument, dat wij bezaten, was de repe-teercirkel, van wiens gebruik wij ongelukkig verstoken waren, door een' zamenloop van ongelukkige toevallen, die trouwens niet ligt konden opkomen bij degeenen die alleen gewoon waren in gematigder luchtstreken waarnemingen te doen. De grootste moeilijkheid ontstond door de ongelijke zamentrekking van het koper en het ijzer, en het bevrozen der olie, waardoor het instrument zoo onhandelbaar werd, dat men hetzelfde niet naar het azimuth wend kon, gelijk mede uit de buitengemeene verdikking der spiritusfen, die geen druppel vloeibaar liet, waaraan het waterpas gezien kon worden. Aangaande de waarnemingen met den slinger werd goedgevonden liever daarmede te wachten tot de wederkomst der lente, dan waarnemingen te beproeven, die eene bestendige luchtgesteldheid vereischten, op een' tijd, dat iedere aanraking der instrumenten pijnlijk was, en er geene waarneming in de open lucht gedaan kon worden zonder den adem zorgvuldig in te houden.

De strenge koude, die wij tot twee of drie dagen geleden, sedert langen tijd hadden ondervonden, had weder eene menigte ijs in het ruim aangezet. Zoo lang hetzelfde in dezen staat bleef, veroorzaakte het geene vochtigheid, voornamelijk waar hetzelfde geene gemeenschap had met de slaapplaatsen. Integendeel had ik mij verbeeld, met grond of niet, dat deze ijskorst meer goed dan kwaad deed, door te belet-

ten dat een zeker gedeelte warmte uit het schip ontsnapte. Het zachte weder thans een' dooi veroorzaakt hebbende, werd het noodig de ijskorst af te krabben, en het zal mischien ongelooflijk schijnen, als ik zeg dat wij dezen dag over de honderd putfen vol ijs wegruimden, dat zich in den tijd van vier weken had aangezet. Deze bevroren uitwaafingen ontfonden uit de ademhaling van het volk en den damp van het warme eten onder het schafsen; die uit de ketels werd genoegzaam weggenomen door het scherm, dat ik hiervoor vermeld heb.

JAMES RICHARDSON een matroos van de *Hecla*, die onlangs aan lendenpijn leed, kreeg thans aanvallen van scorbut, en werd dadelijk op het anti-scorbutiek diëet gesteld. Om dezen tijd werden JOHN LUDLOW, bootsmansmaat van den *Griper*, en WILLIAM WRIGHT, matroos van de *Hecla*, op dezelfde wijze aangetast, en deze twee laatste zelfs in een' kwaadaardigen graad, waarom zij dadelijk van het overige volk afgezonderd en in het ziekenruim geplaatst werden, waar de slaapplaatsen ruimer en gemakkelijker waren, en een afzonderlijke kagchel geplaatst was.

Den 9ten Maart werd er een kring om de zon en drie bijzonnen gezien, die in alle opzigten met de reeds beschrevenen overeenkwamen; zij waren kleiner, meer gedrongen en cirkelvormig; zij hadden scherper randen dan de vorigen en overigens alle

mo.

ZEVENDE HOOFDSTUK. 199

mogelijke overeenkomst met de wezenlijke zonneschijf (*).

Den 16den was er weinig wind en het weder schoon en aangenaam; maar de thermometer bleef zeer laag. Dewijl het zeer stil bleef namen wij de volgende verschillen waar in de temperatuur der lucht, in de schaduw en in de zon; het laatste is nogthans aangeteekend naar een' thermometer, geplaatst onder den spiegel van het schip, alwaar het warm was, om redenen boven reeds gemeld.

Voormiddag	9 u	schad.	-24°	zon	+ 24°
—	10 „	—	-23°	—	+ 27°
—	11 „	—	-22°	—	+ 28½°
Middag	12 „	—	-21°	—	+ 29°
Namiddag	3 „	—	-13°	—	+ 19°

Dezen avond werden weder door de officieren twee blijfpelen vertoond, *The Citizen* (de Burger), en *The Mayor of Garatt* (de Magistraat van Garatt). Dit was de laatste van onze tooneelvertooningen voor dezen winter; de tijd was thans gekomen dat

(*) De lezer zal het ons wellicht dank weten dat wij de langdradige beschrijving van dit verschijnsel, zoowel als de houtsnce figuur van deszelfs dimensien, hier overlaan, daar hij uit het voorgaande deswegens aangeteekende zich toch reeds een genoegzaam duidelijk begrip van hetzelfde heeft kunnen vormen.

VERT.

dat er niet meer gebrek was aan bezigheid voor het volk, en ook een gedeelte der bedekking over de schepen moest weggenomen worden, om meer licht in de kajuit te bekomen. Onze dichters hadden bij deze gelegenheid een vers vervaandigd tot sluiting van ons Noord-Georgiaansch tooneel, van hetwelk zonder verwaandheid gezegd mag worden dat nimmer eenig tooneel beter aan het oogmerk van deszelfs instelling heeft beantwoord.

Den 20sten berigten twee matrozen van de *Hecla*, die aan land steenen groeven voor ballast, dat zij een' meeuw gezien hadden, dien de zeelieden burgemeester noemen. Deswegens nader ondervraagd zijnde, hielden zij staande dat zij zich niet bedrogen hadden, daar de vogel slechts twintig yards van hen af was. Daar nogtans deze meeuwen niet zonder open water kunnen leven, hetgeen op dien tijd niet in de nabijheid was, vermoedden wij dat het een uil was geweest, die mischien den geheelen winter op het eiland gebleven was, alwaar eene menigte muizen, wier spoor wij overal op de lineeuw zagen, hem overvloed van voedsel verschafte. Het was nogtans iets nieuws voor ons een levend schepfel in dit eenzaam oord te zien; want zelfs de wolven en vossen, onze gewone bezoekers gedurende den winter, hadden ons sedert eenige weken geheel verlaten.

Aan boord van den *Griper* waren thans tien zieken, waaronder vier aan de scorbut, terwijl op de *Hecla* het getal der zieken, of liever der beteren

den

den, naauwelijks half zooveel was. Bij onderzoek naar de oorzaak bleek dat het ruim en de slaappleatsen op den *Griper* zoo vochtig waren, in weerwit van alle daartegen aangewende middelen, dat de ongesteldheid van het volk hoofdzakelijk daaraan moest worden toegeschreven. Ik raadpleegde onze drie artsen, die van oordeel waren dat deze vochtigheid veroorzaakt werd door de nabijheid der slaappleatsen aan de wanden van het schip en de bekrompenheid van het ruim, waardoor de uitwaaseming zich zoo sterk aanzettede, inzonderheid gedurende het schafsen van het volk, dat de hitte van het vuur het kwaad niet kon wegnemen, waarvan de oorzaak zich telkens vernieuwde. Zij bevalen uit dien hoofde de slaappleatsen weg te nemen, om zoowel de lucht een' vrijen doortogt als der warmte meer verspreiding te verschaffen, en hangmatten in de plaats te stellen, welke schikking dadelijk werd ingevolg. In de kajuit werd voor de officieren dezelfde maatregel genomen. Het voordeel van het verwijderen der slaappleatsen van de wanden des schips bleek ten sterksten ten aanzien van den Luitenant LIDDON, wiens gezondheidstoestand gedurende den winter zoo slecht was, dat wij in ernst vreesden hem te verliezen. Er werd derhalve tegen het einde van Februarij voorgesteld hem te doen slapen in een *cot* (*), op

(*) Eene soort van vierkante hangmat.

op eenigen afstand van den wand; en van dat tijdstip af volgde zijne herstelling zoo spoedig, dat hij in weinig weken in staat was om iederen schoonen dag in de open lucht te wandelen met een' thermometer van 20°, zonder het geringste nadeel daarvan te ondervinden.

Den 20sten vonden wij bij het hakken van een gat in het ijs in het midden der haven dat de diepte des waters vier en een vierde vadem was, de dikte van het ijs zes en een' halven voet, en de sneeuw op hetzelfde lag acht duimen hoog.

Op den middag van den 25sten stonden twee thermometers

in de schaduwe op	—25°	in de zon op	+ 30°
om een ure	—22°	— — —	+ 17°
— twee ure	—22°	— — —	+ 25°
— drie ure	—22°	— — —	+ 21°

De thermometer in de zon was op eenigen afstand van het schip geplaatst, en het weder stil en schoon. De lengte der dagen was nu dermate toegenomen, dat er den 26sten om middernacht er eene zeer zichtbare schemering was in het noordelijk gedeelte van den hemel.

Op een' der schoonste dagen in het begin van Maart, op eene verdere wandeling dan gewoonlijk, aan de noordzijde der haven, vonden wij een' kleinen platten steen, waarin de letter P gesneden was. Naardien, sedert onze aankomst in *Winterhaven* het weder te koud geweest was, dat iemand van ons volk

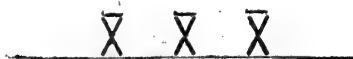
volk op den grond zou hebben gaan zitten om zich op deze wijze te vermaken, maakten wij allerlei gisfingen, hoe deze steen hier gekomen mogt zijn. Sedert dien tijd had het weder niet toegelaten voor den 1sten April om dezen steen aan boord te laten halen, en bij ondervraging van het volk bleek het dat PETER FISHER, een matroos van den *Gripser*, en een van FIFE's medgezellen, om wie wij in September zooveel ongerustheid hadden uitgestaan, bij die gelegenheid zich vermaakt had met de eerste letter van zijn naam (*) in dezen steen te snijden. Deze bijzonderheid vermeld ik om te toonen op welk een afstand deze lieden gegaan waren, en in welk eene geheel verkeerde rigting zij gezworven hadden; zijnde de afstand tusfchen beide plaatsen vijfentwintig mijlen. Ik had hoop de ligging te vinden van een groot meer, hetwelk FIFE berigtte gezien te hebben, en uit hetwelk hij een' kleinen visch medebragt van de forellenfoort; maar hoe meer ik hem ik en de zijnen ondervroeg, hoe meer ik mij overtuigde dat ik geen staat maken kon op het berigt van lieden, die in zulk

(*) Toen FIFE en de anderen van hunnen dwaaltogt terug kwamen, was het merkwaardig te zien hoe frisch en gezond FISHER er uitzag, en hoe weinig acht hij op het gebeurde scheen te staan. Toen wij bij zijne terugkomst aan boord hem vroegen waarvan zij geleefd hadden, zeide hij droog weg: „De Hertog van WELLINGTON heeft nooit „zoo goed geleefd. Wij hadden korhoenders tot ontbijt, middag- en avondmaal, moet ge weten!”

zulk eene omstandigheid geweest waren, zoowel als van hunne volslagen onkunde in welk gedeelte van het eiland het meer te vinden was.

Tegen den avond zagen wij eene bijzon aan weerszijden van de zon en eene derde er boven, naar gewoonte, op den afstand in een' hoek van 22° , $20'$; de beiden eersten waren sterk geteekend door de prismatische kleuren, en de andere zeer onduidelijk.

Vroeg in den morgen van den 3den namen wij eene uitwerking der straalbreking waar, die zeer gemeen is in zeeën met veel ijs; het zijn de figuren van ijsklompen, teruggekaatst en omgekeerd, nageoeg op deze wijze:

In welk geval, naar het schijnbaar voorkomen van deze figuren, het ijs gezegd wordt te dansen. Dit verschijnsel wordt bij de Groenlandsvaarders aangemerkt als eene aanwijzing van open water, in de rigting, in welke het gezien wordt, hetgeen zeker dezen morgen het geval niet was.

Begeerig zijnde zoo spoedig mogelijk onze gewasfchen kleederen weder in de open lucht te drogen, had ik een' zijden zakdoek gewasfchen en uit een kajuitvenster opgehangen, om de uitwerking van den zonneschijn waar te nemen: in vier uren was hij volkomen droog; de thermometer stond op dien tijd

tijd
het
vui
maa
dro
I
om
den
zon
niet
duu
's av
D
tham
ons
vern
te la
vord
De
waan
dit t
entw
tijds
van
krijg
wat
wel
Onde
geno
der l

tijd in de schaduw van -18° tot -6° . Dit was het eerste stuk in zes maanden, dat niet bij het vuur gedroogd was, en het duurde nog wel eene maand, eer wolle en baai in de open lucht gedroogd konden worden.

Den 7den was het om middernacht licht genoeg, om den thermometer waar te nemen. Den volgenden dag vertoonde de zon zich weder met twee bijzonnen aan wederzijden en eene schitterende, doch niet prismatische bijzon onder zich. Dit verchijnsel duurde een groot gedeelte van den achtermiddag tot 's avonds zes ure.

De verlengde during van den winter begon ons thans ongeduldiger dan anders te maken, en deed ons vreezen dat ons vertrek van *Winterhaven* onvermijdelijk tot een tijdstip vertraagd zou worden, te laat, om onze vurigste hoop te vervullen, die de vordering van het vorige jaar ons had ingeboezemd. De ongemeene koude, die dag bij dag aanhield, en waarop wij zeker niet gerekend hadden, dewijl op dit tijdstip, met de zon zeventien uren van de vierentwintig boven den horizon, de thermometer somtijds tot -31° daalde, maakte dat ons vooruitzicht van vordering een zeer ongunstig aanzien begon te krijgen. Men kan zich derhalve voorstellen met wat verlangen wij den dooi te gemoet zagen, zoo wel op het land als op het ijs rondom de schepen. Ondertuschen verstrekten het mij tot een ongemeen genoeg, dat de gezondheidstoestand van het volk der beide schepen dagelijks verbeterde, naarmate het

209 ZEVENDE HOOFDSTUK.

faizoen vorderde, zoodat in het midden van April de *Griper* slechts vier zieken aan boord had, die allen aan de beterhand waren. Wij hadden slechts een' zieken, den bootsmansmaat WILLIAM SCOTT, die aan de tering lag, en wiens toestand bedenkelijk begon te worden.

De morgen van den 27sten zeer schoon zijnde, en de thermometer op $+ 6^{\circ}$ staande, werd het beddegoed van het volk op het dek gebragt, zijnde dit de eerste maal in omtrent acht maanden, dat wij het waagden hetzelfde uit het ruim te halen. Terwijl hetzelfde gelucht werd, liet ik de kooijen en slaapplaatsen berooken met een mengsel van buskruid en azijn, bekend onder den scheepsnaam van duivelskost. Dit hadden wij den geheelen winter geregeld alle weken eens gedaan. Des avonds en gedurende den geheelen nacht hadden wij voor het eerst in dit seizoen eene mist, die de zon des morgens verdreef. Den volgenden dag had hetzelfde nogmaals plaats.

De laatste drie of vier dagen van April begon de sneeuw op het zwarte schilderwerk van de hut een weinig te smelten op het midden van den dag, en den goften had er zulk eene snelle verandering plaats in de temperatuur van den dampkring, dat de thermometer op het vries-, of gelijk men in dit klimaat eigenlijk zeggen moest, op het dooipunt stond. Deze temperatuur was voor ons gevoel gelijk die van den zomer, en ik moest al mijn gezag gebruiken, om te beletten dat de matrozen eene veran-

de-

dering in hunne kleeding maakten, die gevaarlijke gevolgen had kunnen hebben. Men kan oordeelen hoe snel deze verandering van temperatuur in deze maand toeging, daar de thermometer in twintig dagen van -32° tot $+32^{\circ}$ rees. Deze snelle verandering verlevendigde onze hoop op een spoedig vertrek van het eiland *Melville*.

Het schoone en gematigde weder, waarmede de maand April geëindigd was, noopte Kapitein SABINE om zijne waarnemingen wegens den Slinger te beginnen, en hij nam te dien einde zijn verblijf aan land. Den 1sten Mei woei het nogtans zulk een zware storm uit het noorden, dat het niet mogelijk was de noodige warmte in de loots te onderhouden; ook viel er zoo veel sneeuw, dat de loots in weinig uren geheel daarmede bedekt was, zoodat wij met Kapitein SABINE en zijn gezelschap slechts door een klein venster gemeenschap konden hebben, waaruit eerst met veel moeite de sneeuw weggeruimd moest worden, zijnde de deur geheel ongenaakbaar. Wij zagen voor de eerste maal in dit seizoen de zon om middernacht.

De storm en sneeuwjagt hielden den volgende dag nog aan, zoodat wij de lieden, die op het vuur pasten in de loots, letterlijk moesten uitgraven. Ik vermeld deze bijzonderheden, om te doen zien, met welke zwarigheden Kapitein SABINE te worstelen had, om waarnemingen te doen, die, zelfs bij iedere gunstige omstandigheid van weder

en

en klimaat, eene buitengemeene kunde en oplettendheid vereischen.

Den 5den berigte de Heer EDWARDS dat bij den Heer CRAWFORD, de Groenlandsvaarder, die, eenige dagen geleden, geklaagd had over pijn in de leden, die een rheumatismus scheen, eenige verschijnselen van scorbut zich vertoonden, waarom hij op het anti-scorbutiek diët werd gesteld. Dit is te merkwaardiger, daar de Heer CRAWFORD de zindelijkste, matigste en vrolijkste man onder ons was, en derhalve het minste gevaar liep van daardoor aangetast te worden. De gewasfchen kleederen van het volk werden dezen dag geheel in de open lucht gedroogd.

Den 6den rees de thermometer niet hooger dan $+ 8\frac{1}{2}^{\circ}$; doch alzoo de wind gematigd en het hoog tijd was om te beproeven of wij de schepen konden vlot krijgen, begonnen wij het ijs rondom dezelve weg te hakken. Om voor te komen dat het volk geen hinder had van ratte en koude voeten, werd ieder een paar sterke laarzen en laarzenkousen gegeven, een gedeelte uitmakende van het volkomen winterpak, waarvan ik voor ieder man voorzien was, om, bij gelegenheid, gratis uit te deelen.

Den 10den, 'smorgens om half tien, nam de Luitenant BEECHEY een' kring om de zon waar, zijnde een volmaakte cirkel, met den boog van een' anderen, rakende aan den eersten in het gedeelte onmiddelijk boven de zon; buiten den cirkel stonden twee bijzonnen, even flauw prismatisch als anders.

De

ZEVENDE HOOFDSTUK. 207

De schepen bij hun vertrek uit *Engeland* slechts voor twee jaren van levensmiddelen voorzien zijnde, waarvan het eene thans om was, oordeelde ik het raadzaam het dagelijks rantsoen van al den voorraad op twee derden van de gewone portie te stellen, en daarmede reeds dezen dag te beginnen. De blijmoedigheid, waarmede de matrozen zoowel als de officieren zich deze vermindering lieten welgevalen, was mij weder een hoogst aangenaam bewijs van dit ijverig pligtbezef, waardoor hun gedrag altijd geregeld werd.

Den 12den berigtte een matroos, die aan land turf gegraven had, dat hij een' ptarmigan had gezien. Dit nieuws, hoe onbeduidend ook, was niettemin voor ons zeer belangrijk, die in geen zes maanden versch vleesch geproefd hadden; ook werd dit als een zeker voorteeken aangemerkt van de wederkomst des zomers. Den volgenden dag werd zulks bevestigd door den Heer BEVERLY, die een' mannelijken ptarmigan schoot. Ook vonden wij de versche sporen van rendieren zoowel als van muskusosfen. De tijd der wederkomst van deze dieren op het eiland *Melville* van het vaste land is dus genoegzaam zeker, en Kapitein SABINE had opgemerkt dat juist hunne reis begon met het eerste schoone weder na het begin van het aanhoudend daglicht. In den maag van den geschoten vogel werden zaden en kleine knoppen van planten gevonden, die op het eiland groeiden, voornamelijk van

O

de

De

den dwergwilg, zoodat de vogel misfchien een' dag twee of voor dien tijd aangekomen was.

Den 15den werden er twee of drie zwermen van korhoenders gezien, waarna zij hoe langer hoe talrijker werden, en een paar koppels werden bijkans dagelijks voor de zieken gereed gemaakt, voor wie zij bij uitfluiting bestemd bleven. Daar het in onze tegenwoordige omftandigheden van het grootfte belang was, dat ieder fluk wild, dat wij bekwamen, dienen zou in plaats van ander vleesch, vernieuwde ik de vroeger gegevene bevelen, die naderhand onder ons den naam kregen van jagtwetten, dat ieder gefchoten dier als algemeen eigendom aangemerkt, en als zoodanig geregeld verdeeld moest worden, even als alle andere foort van voorraad, zonder de geringfte uitzondering, tusschen de bakken der officieren en gemeenen.

Sommigen van ons volk op de jagt eenige uren achtereen blootgefteld geweest zijnde aan de fchittering der zon op de sneeuw, kwamen 's avonds terug met eene pijnlijke ontfleking in de oogen, die in *Amerika* sneeuwblindheid genaamd wordt. Dit ongemak, welks gewaarwording eveneens is alsof er zand of stof in de oogen geworpen ware, wordt bij sommigen Amerikaanfche Indianen genezen door de oogen over den damp van warm water te houden; maar wij vonden dat eene kleine hoeveelheid lood- zijn in koud water gedaan, waarmede men de oogen uitwiesch, beter was; dit werd om de drie of vier da-

dagen gedaan, waardoor de oogen beveiligd bleven voor den nadeeligen invloed van het te sterke licht. Als een voorbehoedmiddel, werd ieder man een stuk zwart krip gegeven, om als eene *voile* aan den hoed vast te maken, hetwelk wij zeer dienstig bevonden. Een nog beter middel vonden eenige officieren daarin, dat zij de glazen uit brillen namen en zwart of groen krip in de plaats zetteden, alzoo de glazen de oogen verhitteden en de prikkeling vermeerderden.

De uitwaafeming van den bodem bevonden wij om dezen tijd zeer overvloedig, en deze veroorzaakte over dag het verschijnsel van die trillende beweging der afgelegen voorwerpen, die de Franschen *mirage* noemen, en gewoonlijk 's nachts door eene mist gevolgd werd, zoodra de dampkring kouder geworden was.

Den 17den volbragten wij de losmaking van het ijs rondom de schepen, hetgeen op de volgende wijze bewerkstelligd werd: Het ijs langs de schepen werd zes voeten dik bevonden, zijnde omtrent achtien duimen minder dan de middelbare dikte van hetzelfde in *Winterhaven*, uithoofde dat wij in het begin van den winter eenigen tijd hadden aangehouden, met hetzelfde rondom de schepen los te hakken. Wij begonnen met een groot gat te maken onder den spiegel, om de zaag daarin te steken, hetgeen ons omtrent twee dagen bezig hield. Inmiddels werd alle sneeuw en vuilnis naast de schepen weggeruimd, opdat men slechts het vaste ijs behoefde

312 ZEVENDE HOOFDSTUK.

de door te zagen. Er werd eene snede van twee voeten wijde gemaakt langs de geheele stuurboordzijde, van den steven tot aan het roer, en het ijs verder met handspaken en bijlen in stukken geslagen. Dit was een koude en langwijlige arbeid, die negen dagen duurde. Toen het volk het ijs op tien of twaalf voeten doorgezaagd had, ging het schip eensklaps van zelf los uit het ijs, waarin hetzelve aan bakboordzijde nog vast zat, en rees omtrent tien duimen in het water, aangezien hetzelve door het verteeren van den mondkost en het verbranden van steenkolen gedurende verscheiden maanden, natuurlijk rijzen moest, zoodra hetzelve loskwam.

Toen de schepen nu geheel vlot waren, liet ik den scheepsvoorraad aan boord van ieder schip nauwkeurig opnemen, en op den *Griper* overbrengen wat de *Hecla* voor dezen geladen had. Middelerwijl waren eenige matozen bezig met het behouden en wegen der steenen voor ballast, terwijl anderen de zeilen en booten in gereedheid bragten, en onze timmerlieden, smits, kuipers en zeilenmakers waren bezig, ieder met zijn handwerk, en onze kleine kolonie leverde een tooneel op van de grootste drokte en werkzaamheid, die men zich voorstellen kan. Het werd noodig geoordeeld al het buitenwerk zoowel als het dek te breeuwen: de reeten waren door de vorst zoodanig geopend, dat er ten minsten een, en op sommige plaatsen twee draden werk noodig was om dezelve te stoppen.

Ik leide ook om dezen tijd een tuintje aan, dat ik

ik met radijs, ajuin, mosterd- en kerszaad beplante; en de Luitenant LIDDON deed hetzelfde; maar niettegenstaande alle zorg en oplettendheid, slaagden wij geenszins in deze onderneming; in het laatst van Julij had het radijsloof nog geen duim lengte, en de andere zaden waren geheel niet opgekomen: onze tuinbouw bleef dus tot de kajuit bepaald, alwaar bij het tegewoordige zachte weder deze twee planten, zonder moeite en in overvloed geteeld konden worden. Ik moet nogtans melden dat eenige erwten, die het volk uit de grap gezaaid had, zoo goed voortkwamen, dat, wanneer ik daar op ware bedacht geweest, de bladen ten minsten eene goede salade hadden opgeleverd voor menschen, die in tien maanden geene versehe groente geproefd hadden. Het is ook niet onwaarschijnlijk dat wij met hulp van broeiramen gelukkiger in onze warmoesierderij geslaagd zouden zijn, niettegenstaande het gure klimaat, waarmede wij te worstelen hadden.

Den 21sten begonnen wij eene dagelijksche vermindering van sneeuw op het land te bespeuren, en den 22sten hadden wij, op eene wandeling, die wij deden naar den tafelberg, ten westen van de schepen, het genoegene eene pints bottel met water te kunnen vullen uit een' kuil met gesmolten sneeuw en eenig zand daaronder vermengd, eene omstandigheid, die den dooi scheen te begunstigen. Er kan mischien geen sterker bewijs aangevoerd worden van het uiterst streng klimaat van het eiland *Melville*

214 ZEVENDE HOOFDSTUK.

dan dat dit het eerste water was, dat wij aldaar in de open lucht in een' vloeibaren staat aantreffen.

De tafelberg, die op een' grooten afstand van de kust gezien wordt, als men van het oosten komt, ligt op een' afstand van vijf of zes mijlen ten westen van de ligplaats der schepen in *Winterhaven*. Hij verheft zich omtrent honderd voeten boven het waterpas van den grond, waarop hij staat; hij heeft naauwlijks den omtrek van het vierde gedeelte van een morgen lands; deszelfs oppervlakte bestaat geheel uit zand, waarop eene menigte kalksteen ligt, wiens kleur van het wit in het donkerbruin speelt, en die bij het breken een' stinkenden reuk van zich geeft; sommige stukken bevatteden madreporen. Wij vonden hier ook eene menigte kleijzersteen, die in dit gedeelte van het eiland *Melville* gemeen is, gelijk ook stukken vuursteen, graniet en andere steensoorten.

Op deze wandeling bespeurden wij met genoegen dat de zuring (*Rumex digynus*, L.) ongemeen overvloedig was in de nabijheid der schepen, daar wij in bijkans ieder plekje mosch een' wortel of twee aantreffen van deze uitmuntende anti-scorbutieke plant; wij konden echter nog niet bemerken dat zij bladen begon te schieten, naar welken wij zeer verlangend waren. Omtrent tweehonderd yards ten westen van dezen berg ligt een andere veel kleinere, maar in alles gelijkvormig en uit dezelfde delfstoffen bestaande als de straksgemelde. Van het oosten

ko-

komende, kan men den tweeden berg niet zien, al-
zoo hij achter den eersten ligt.

Overweggende dat een onderzoek van de uitgestrekt-
heid en voortbrengfelen van dit eiland nuttig kon
zijn voor de aardrijkskunde en natuurlijke historie
van deze gewesten, en onze gezondheidstoestand toe-
latende dat een zeker getal manschappen van ieder
schip kon gemist worden, besloot ik eene reis te
doen door het binnenland, in gezelschap van eenige
officieren en matrozen, die hunnen dienst daartoe
vrijwillig aanboden, en de 1ste Junij werd tot ons
vertrek bepaald. De *Griper* had slechts nog een'
zieken, die alleen wat zwak was van een' aanval
van scorbout, en WILLIAM SCOTT, van wien ik
hiervoor reeds gesproken heb, was de eenige zieke
aan boord van de *Hecla*, doch hij scheen meer
krank naar de ziel dan naar het ligchaam, en dus
kon men weinig baat van de geneesmiddelen ver-
wachten.

Voor mijn bepaald vertrek hield ik mij bezig met
een' baslin te meten op het ijs aan den mond van
de haven, en de noodige hoeken op te nemen voor
het plan, voornamelijk met het oogmerk om onze
waarnemingen hier te verbinden met die van Kapi-
tein SABINE op den 6den September, van welken
de correctiën gedeeltelijk afhingen der lengte, waar-
genomen op de navigatie van 1819.

Vroeg in den morgen meldde de Heer ALLISON
dat hem eenige regendroppels op het aangezicht ge-
vallen waren, hetgeen wij met genoegen vernamen,

daar niets zoo krachtdadig medewerkt dan regen tot de ontbinding van het ijs. De wolken hadden den geheelen dag door een waterig voorkomen, en 's avonds om half negen werden wij aangenaam ver-
rast door eene digte regenbui, die kort daarop door verscheiden anderen werd gevolgd. Wij waren het gezigt van water in een' vloeibaren staat zoodanig afgewend, en zoo ongewoon hetzelfde van den hemel te zien vallen, dat hetzelfde een voorwerp van buitengewone nieuwsgierigheid werd, en iedereen zich naar het dek spoedde, om getuige van dit nieuwe verschijnsel te zijn. De regen, die in den avond viel, maakte verscheiden kleine kuilen in het ijs, die thans twaalf of veertien uren daags onbevoren bleven, zoowel als het zeewater rondom de schepen. Dezen dag waren er twee ivormeeuwen (*Larus eburneus*) gezien geworden.

Thans moet ik melding maken van een voorval dat om dezen tijd plaats had, en dat ik liever verzwijgen wilde, maar hetwelk in een onmiddelijk verband staat met den gezondheidstoestand der matrozen in dit en ieder ander klimaat. Ik kreeg door een paar onderofficieren berigt dat een onzer matrozen, wiens naam ik ongaarne meld, en die nog onlangs met de grootste zorg van een' hevigen aanval van scorbut was genezen geworden, de gewoonte had het schuim op zijn brood te eten van het water, waarin het gezouten vleesch gekookt was. Deze soort van vet of smout, hetwelk men weet dat zeer scorbutverwekkend is, was altijd een voorwerp
van

van bekommering voor mij, gedurende de reis. Kort na ons vertrek van *Engeland*, toen de uitdeeling van gezouten vleesch begon, ontbood ik den kok van den *Hecla*, en verbood hem toe te laten dat het volk dit schuim nuttigde, en onder voorwaarde van pligtmatige naarkoming van dit verbod stond ik hem onder zekere bepalingen toe hetzelfde in vaten, tot zijn eigen voordeel, te bewaren. Dit bevel had de kok stipt vervuld tot in het midden van den winter, wanneer hij allengs het volk nu en dan een weinig vet gegeven had om in de lampen te branden: hiermede had deze matroos zijn voordeel gedaan, om hetzelfde op de voorzeide wijze als een eetbaar voorwerp te gebruiken. Besloten hebbende zulk een schadelijk gebruik dadelijk tegen te gaan, verweet ik hem zijn wangedrag in de tegenwoordigheid der officieren en van het volk, en hield hem tevens zijne ondankbaarheid voor, waarmede hij de zorg vergold, die wij voor hem gedragen hadden in zijne laatste ziekte. Het was eene groote voldoening voor mij, te ondervinden dat het volk deze daad met geene mindere verontwaardiging beschouwde dan die, waarmede ik mij verplicht oordeelde mij omtrent dezelve uit te drukken. Naderhand vernam ik dat sommigen hem reeds herhaalde malen gewaar-schuwd hadden. Ik beval dat de schuldige gestraft zou worden door het dragen van een schandteeken bij zijne bak, dat hem aan de belfotting van zijne kameraden prijs gaf, en was verzekerd dat zulk eene

218 ZEVENDE HOOFDSTUK.

gevaarlijke onvoorzigtigheid voortaan niet weder zou plaats hebben.

In den vroegeu morgen van den 29sten hadden wij een' hevigen storm uit het noorden en het westen en zulk eene digte sneeuwjagt, dat wij geene twintig yards van het schip konden afzien. Den volgenden dag het weder bedaard zijnde, ging ik met mijne reisgenooten naar den top van den noord-oostelijken berg, om de kar te beproeven, die wij gemaakt hadden tot het vervoeren van onze tenten en bagaadjē, en die goed aan het oogmerk beantwoordde. Het uitzigt van dezen berg was niet zeer aanmoedigend voor onze hoop om naar het westen voert te dringen. De zee vertoonde nog eene onafgebroken oppervlakte van vast en ondoordringbaar ijs, en dit ijs kon niet minder dan zes of zeven voeten dik zijn, gelijk bleek aan dat rondom de schepen. Wanneer wij bij deze omstandigheid bedachten dat zich nog maar de geringste verschijnselen van dooi hadden opgedaan, en dat in drie weken de zon reeds weder naar het zuiden zou beginnen te hellen, moest ik bekennen dat de stoutmoedigste en ijverigste onder ons reden had om te wankelen in de hoop van het oogmerk onzer onderneming te bereiken.

ACHT-

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Reis door het eiland Melville naar den noordelijken oever, en terugkomst langs een' anderen weg.

Het weder, in den morgen van den 1sten Junij gunstig zijnde, maakte ik de noodige schikkingen tot mijn voorgenomen vertrek. Ik droeg de Luitenanten LIDDON en BEECHEY de zorg op om de schepen verder in staat te stellen van te kunnen vertrekken, opdat wij tegen het einde van Junij gereed konden zijn om zee te kiezen, ten ware eene gunstige verandering in den staat van het ijs ons dit vroeger veroorlooven mogt.

De personen, die ik uit degenen, die zich vrijwillig aanboden om mij te verzellen, daartoe had uitgekozen, waren Kapitein SABINE, de Heeren FISHER, NIAS en REID, de Sergeanten M'MAHON en MARTIN benevens vijf matrozen van de beide schepen, in alles twaalf personen, ik zelf daaronder begre-

220 ACHTSTE HOOFDSTUK.

grepen. Wij waren voor drie weken van voorraad voorzien, en hadden twee tenten bij ons, van die soort welke men bij de armée kavallerietenten noemt. Deze tenten en al de voorraad, benevens het keukengereedschap en eene kleine hoeveelheid brandhout, wegende in het geheel achthonderd ponden, werden geladen op eene sterke, doch ligte kar, tot dit oogmerk gemaakt.

Ieder officier werd ook voorzien van een bedlaken, een paar schoenen en kousen, een flanellenhemd en eene slaapmuts. De kleedingstukken en lakens werden in rantzels op den rug gedragen, wegende die van ieder' officier van zeventien tot vierentwintig ponden, en elk paar matrozen had een' last van vierentwintig ponden te dragen, ieder beurtelings een' halven dag. De Heer DEALY moest den eersten dag van de reis ons met drie man helpen in het vervoeren van onze bagaadje, en dan naar schepen terugkeeren. Ik was voornemens zoovogelijk noordelijk regtuit te gaan, en wanneer wij in deze rigting aan de zee kwamen, naar het westen terug te keeren, zoodat zulk een togt, naarmate van de omstandigheden, van eene tot drie weken zou vereischen. Wij befloten enkel bij nacht te reizen, indien eenig gedeelte van de vierentwintig uren dus genoemd kon worden, daar de zon bestendig boven den horizon was. Wij hadden hierbij het voordeel van gedurende de hitte van den dag, te kunnen slapen, en zooveel vogelijk de schittering

VAN

van de zon op de sneeuw onder het reizen te vermijden.

's Namiddags om vijf ure verlieten wij de schepen, verzeld van een groot aantal officieren van beiden, die een paar uren onze rantzels droegen. Wij namen onzen weg naar den noordelijken berg, dien wij beklommen. Hier verlieten ons om acht ure onze geleiders, en wij gingen over eene bijkans geheel met sneeuw bedekte vlakte, die nogtans zoo hard was, dat de reis zeer goed ging, en de kar zonder moeite werd voortgetrokken. Om elf ure kwamen wij aan drie ronde bergen, geheel uit zand en zandsteen bestaande, en legerden ons achter dezen. Die gedeelten van het land, waar de sneeuw reeds verdwenen was, schenen vruchtbaarder te zijn dan die in de nabijheid der haven: de dwergwilg, zuring en papaver waren hier overvloediger en het mosch weelderiger. Wij konden nogtans geene genoegzame hoeveelheid droog hout van de dunne wilgen verzamelen voor het vuur om sneeuw te smelten, en moesten dus van den voorraad gebruik maken dien wij bij ons hadden. Om middernacht stond de thermometer op 31°.

Toen wij kort na middernacht weder opgebroken waren, kwamen wij aan een bevroren meer, van eene halve mijl lengte en tweehonderd yards breedte, gelegen op de zuidzijde van eene bergketen, die ons het gezigt op de haven benam. Het ijs op de oppervlakte van dit meer was op sommige plaatsen gesmolten en zoo wrak, dat wij het niet durfden wagen

gen er over te gaan. Hier zagen wij een paar eenden, van de soort *Anas spectabiles* genaamd. Kort daarna hadden wij eene uitgestrekte vlakte voor ons, nog zoodanig met sneeuw bedekt, dat er zelfs met een' verrukijker geene donkere plek te ontdekken was. Zij eindigde tegen eene hooge bergketen; die wij den naam gaven van *Blaauwe bergen*. 's Morgens om half zeven hielden wij weder halt, en sloegen de tenten op; de grond, die in het eerst hard was, werd tegen den middag moerasfig. Wij schoten zeven korhoenders, en zagen twee plevieren (*Charadrius plumialis*) en twee rendieren, de eersten, die wij in dit seizoen ontmoet hadden, met een jong, nog zoo klein, dat wij niet twijfelden of het wijfje had hetzelfde eerst onlangs geworpen; zij waren zoo wild, dat zij ons op geen vierde mijl lieten naderen. Het was een schoone dag; de thermometer teekende 34° in de schaduw 's avonds om zeven ure, wanneer hij ongelukkig brak.

Om vijf uren braken wij weder op, en ik zond een' der schepelingen, die ons tot hiertoe verzeld had, naar de schepen terug; wij vervolgden toen onze reis naar het noorden, na eerst de noodige waarnemingen gedaan te hebben, om onze positie te bepalen. Deze en de overige waarnemingen, wegens breedte en lengte op onze reis werden gedaan met een' sextant en een' artificielen horizon, en de lengte bepaald door een' chronometer van ARNOLD, dien ik in den zak droeg.

Den 3den, drie uren uitgerust hebbende, vervolgden wij

wij onzen weg. Kapitein SABINE en ik de overigen een goed eind vooruitgegaan zijnde, gingen wij zittende, om hen in te wachten, toen een schoon rendier naar ons toe kwam loopen, en op den afstand van omtrent dertig yards wel een kwartieruurs om ons heen speelde. Wij hadden geen geweer, maar ik geloof ook niet dat wij hem geschoten zouden hebben, al hadden wij er een gehad; er was zoo veel vracht op de kar als het volk trekken kon, behalve dat zou zulks eene slechte belooning geweest zijn voor het vertrouwen, dat het dier in ons scheen te stellen. Toen hetzelfde de stammen der lieden, die naar ons toekwamen, hoorde aan de andere zijde van de kloof, sprong hetzelfde er over en liep hen dadelijk zorgeloos te gemoet; doch zij, minder schroomvallig dan wij, deden dadelijk een paar schoten op hetzelfde, maar misten het dier, hetwelk nu weder tot ons oversprong en ons naderbij kwam dan straks. Toen wij opstonden en heen gingen volgde het ons als een hond, loopende somtijds veertig of vijftig yards vooruit, en keerde dan terug. Toen wij, 's morgens om zes ure, stil hielden, om de gewone waarnemingen te doen, bleef het bij ons, tot de overigen van ons gezelschap aankwamen, en liep toen weg.

De hier waargenomen breedte was $75^{\circ}, 06', 58''$, lengte $110^{\circ}, 30', 32''$ en de variatie van de kompasnaald $128^{\circ}, 30', 14''$ O. Wij waren op onze laatste wandeling ten deele over een' vruchtbaeren bodem gegaan, voornamelijk bestaande uit vergaen mosch

en andere met zand vermengde planten; de zuring en de steenbreke (*Saxifraga oppositifolia*) waren overvloediger dan te voren.

Eene mist, die ons den geheelen voormiddag omringd had, trok 's namiddags op, en wij namen om vijf ure de reis weder aan. Na omtrent eene mijl gegaan te zijn, kwamen wij aan eene bergkloof, bijna honderd voeten diep, en op de meeste plaatsen zeer steil. Wij vonden eindelijk eene plaats, waar wij de kar konden overbrengen, hetgeen ons, door zeer diepe sneeuw, na een uur arbeids, gelukte. Op de noordzijde van deze kloof lagen groote zandsteen en op den grond, over welken wij met veel moeite de kar konden krijgen. Wij bemerkten bij deze en verscheiden andere gelegenheden dat de steenen, die door de raderen vergruisd werden, een' sterken reuk van zich gaven, gelijk dien van den stikkenden kalksteen, ofschoon wij dien hier nergens konden ontdekken. In sommige stukken zandsteen vonden wij steenkool, en eenige groote brokken van deze brandbare delfstof namen wij op in de kloof.

Tot hiertoe hadden wij, sedert ons vertrek van den noord-oostelijken berg van *Winterhaven*, aanhoudend over een' rijzenden grond gegaan, en de hoogte van dit gedeelte des eilands kan gerekend worden op drie- of vierhonderd voeten boven het waterpas der zee. Nadat wij, naar onze rekening, slechts vijf mijlen met moeite hadden afgelegd, dewijl de weeke sneeuw het gaan bezwaarlijk maakte, hiel-

hielden wij stil, en vonden twee kuilen met drabbig water, doch daar wij zuinig moesten zijn met ons brandhout, gebruikten wij liever ieder een pint van dit water dan dat wij sneeuw verkozen te smelten.

Den 4den, 's morgens om twee ure, braken wij weder op, en vervolgden onze reis naar het noorden over dezelfde sneeuwvlakte. Men kan zich niets treuriger en vervelender voorstellen; wij zagen somtijds in geen uur een plekje, waarop geen sneeuw lag; de weinigen nogtans, die wij aantroffen, herinnerden ons levendig de *oases* in de woestijnen van *Afrika*, niet alleen omdat zij ons voor een tijd van het schitteren der zon op de sneeuw ontfloegen, hetwelk zeer hinderlijk voor onze oogen was, maar ook omdat wij alleen daar onze tenten konden opslaan, of hoop hadden water aan te treffen. Eene frische koelte uit het zuid-zuid-oosten opstekende, en onze matrozen, niet vergetende dat zij zeelieden waren, kregen den inval om een deken als een zeil op de kar te zetten, hergeen op dezen effen grond inderdaad hen veel hielp in het voorttrekken. De sneeuw lag hoog en was week, en toen de wind dezelve opjoeg, werden de bloote plaatsen daarmede overdekt, zoodat wij op den tijd van althouden nergens eene plaats zagen om onze tenten op te slaan. Kapitein SABINE en ik zelf waren, na lang zoeken, zoo gelukkig van eene plaats te vinden, waar juist ruimte genoeg was voor ons kleine campement. Met moeite beletteden wij door eene schans van steenen en onze rantzels dat dezelve met sneeuw

216 ACHTSTE HOOFDSTUK.

bedekt wierd, eer onze lieden, 's morgens ten half acht, aankwamen, hebbende tien mijlen afgelegd in eene noord-westelijke rigting. Wij zagen eenige sporen van vosfen, maar geen dier of het minst bewijs van vegetatie.

Toen wij de tenten hadden opgeslagen, bleef het hard doorwaaijen en sneeuwen, zoodat wij blijde waren in tijds eene goede plek gronds gevonden te hebben. Ondanks de guurheid van het weder, verschaften de tenten ons eene goede schuilplaats, en gewikkeld in onze dekens, waren wij warm genoeg om eené gezonde en verfrischende rust te genieten. Ik meld hier eens vooral, dat op het oogenblik, dat de tenten waren opgeslagen, voor hoe korten tijd het ook zijn mogt, ieder dadelijk van schoenen en kousfen verwisfelen moest, en terzelfder tijd de voeten door den Heer FISHER werden onderzocht. Daar het iederen nacht hard vroom, moesten wij ons natte goed op den middag droogen, als wij halt maakten, zoodat wij altijd in de noodzakelijkheid waren om natte laarzen en kousfen te dragen na de rust om middernacht. Wij moesten dus drooge kousfen aantrekken voor wij gingen slapen; want ik wist hoe nadeelig natte voeten voor de gezondheid zijn.

Het hield aan met waaijen en sneeuwen tot 's avonds zeven ure; toen de wind naar het zuid-westen liep en bedaarde, sloegen wij de tenten af, en thans de rantzels der matrozen op de kar geplaatst hebbende, opdat zij gemakkelijker konden trek-

trekken, vervolgden wij onze reis naar het noorden. De matrozen hadden weder een zeil op de kar geplaatst, maar de wind, gelijk zij het noemden, aan bakboords zijde zijnde, zetteden zij nog een' tweeden deken bij, als een kluiver, waarin zij zoowel vermaak als gemak vonden.

Nadat wij eene tweede kloof waren doorgegaan, aan wier noordzijde de grond merkelyk rees, kwamen wij aan eene andere besneeuwde vlakte, waar volstrekt in geene rigting iets anders te zien was dan sneeuw en lucht; het werd hier nog akeliger, toen er tegen den avond eene dikke mist viel, waardoor wij geene vijftig yards van ons af konden zien. In meer dan twee uren vonden wij geen plekje dat niet met sneeuw bedekt was, of een' boven de sneeuw uitstekenden steen.

Het weder eindelijk al te mistig zijnde, om voort te reizen, gingen wij een' korten tijd op onze rantzels zitten, tot de mist wat opklaarde. 's Middags om een ure kwamen wij aan eenige boven de sneeuw uitstekende steenen; daar het volk grootendeels vermoeid was, en ik het niet wagen wilde ons op de sneeuw te legeren, beproefden wij de steenen een' voor een' uit te graven, om eene bestrating op de sneeuw te maken, en onze tenten daarop te zetten. Dit gelukte, en wij bekwamen in een uur tijds een' volkomen droogen, maar harden vloer, voor ons campement. Op onzen middagmaaltijd vergaten wij niet te drinken op zijner Majesteits gezondheid in beide tenten, niet wetende dat onze

228 ACHTSTE HOOFDSTUK.

eerbiedwaardige monarch reeds eenige maanden geleden den tol der natuur had betaald.

Het was den 5den nog al te mistig om ons voor zes ure weder op weg te begeven; het was niet mogelijk verder dan een vierde mijl van ons af te zien: het was dus noodig den koers, dien wij hielden, naar de zon te bepalen, die nog zichtbaar was; doch wegens de mist moesten wij deze verrigting alle vijf of tien minuten herhalen, hetgeen, gevoegd bij de een-toonige witheid en schittering van de sneeuw, zoo hinderlijk voor de oogen werd, dat de Heer FISHER en ik, die als wegwijzers vooruit gingen, weldra door sneeuwblindheid werden aangetast, en de voorste kartrekker, wiens pligt het was op al onze bewegingen acht te geven, begon ook daarover te klagen. Om acht uren zagen wij eene strook zwart of onbedekt land voor ons, hetwelk de rand van eene kloof bleek te zijn, van vijftig of zestig voeten diep, en driehonderd yards wijd, ten noorden van de plaats waar de tenten gestaan hadden, hebbende wij slechts anderhalve mijl gegaan, dewijl de sneeuw zoo week was, dat het volk de kar met moeite er door heen trok. Deze kloof was vol brokken zandsteen, zonder eenige delfstof van eene andere soort. Bij het het opligten van sommigen vonden wij overvloed van helder water, hetwelk ons verlokte om een kornen te koken, dat wij geschoten hadden, waarvan wij een heerlijk maal bereidden, alvorens wij ons ter rust begaven.

De waargenomen breedte was hier $75^{\circ}, 22', 43''$
en

en de lengte, volgens den chronometer, 111°, 14', 26". Op deze plaats werd een tinnen koker met een berigt van ons bezoek onder een' hoop steenen gelegd van acht voeten lang en zeven voeten breed aan den basis. Om half zes vervolgden wij onzen weg in eene noord-oostelijke rigting. Eenigen onzer lieden klaagden weder over sneeuwblindheid, die hen onder het gaan zeer pijnlijk en lastig viel, maar het gewone koude oogbad gaf hen in weinig uren verligting. Ik liet hen allen weder van krippen *voorzien*.

Den 6den blies de wind tamelijk hard uit het zuid-zuid-oosten, met sterke vorst, die het zeer koud maakte in de tenten, die ik daarom 's morgens om vier ure liet afiaan; na eene halve mijl kwamen wij op den top van een' berg, en zagen de bevroren zee voor ons. Het hooge land aan gene zijde, ten noord-oosten, scheen thans en bleek naderhand een afzonderlijk eiland te zijn, hetwelk ik naar mijn' vriend en reisgenoot Kapitein EDWARD SABINE noemde. De top van den berg, waarop wij ons bevonden, scheen vier- of vijfhonderd voeten boven het waterpas der zee verheven te zijn, en was geheel met zandsteen bedekt, over welken wij niet veel moeite de kar konden voortkrijgen. Wij daalden van den berg af, met het oogmerk om ons naar de ijsvlakte te begeven, die wij voor de zee hielden; doch wij kregen zulk slecht weder met hagel en sneeuw, dat wij halt maakten op eene drooge plaats

230 ACHTSTE HOOFDSTUK.

en de tenten opfloegen binnen een' wal dien wij zes voeten hoog van steenen opslapelden.

Wij zagen hier een paar troepen eenden, van de soort *Anas bernicla* genaamd, van welken wij eenigen schoten. Dit waren de eenigste levende schepfels, die wij in twee of drie dagen ontmoet hadden. Nu en dan hadden wij op de sneeuw het spoor van een enkel rendier gezien, maar zelfs dezen schenen eene plaats verlaten te hebben, zoo geheel ontbloot van vegetatie, dat wij mijnen ver geen moschplantje of papaverstengel vonden; zelfs van de vossen en muizen zagen wij ook slechts de sporen, maar geen dezer dieren zelf in deze akelige sneeuwwoestijn.

De wind des avonds om zes ure allengs naar noorden geschoten en het weder helder en koud zijnde, begaf ik mij met de Heeren NIAS en REID, benevens een' kwartiermeester van den *Griper*, op weg, met het oogmerk om de zee ten noorden te onderzoeken, latende de overigen van ons gezelschap, waaronder eenigen aan sneeuwblindheid leden, doch anders gezond waren, gerust in de tent, tot wij wederkwamen. Na een en eene halve mijl ons door zeer dikke sneeuw naar het noord-noord-westen geërbeid te hebben, kwamen wij aan de kust, waar het ijs even zoo afgebroken en op elkander geschoven was als in *Winterhaven*, hetgeen door ebbe en vloed veroorzaakt wordt. Wij gingen westelijk langs den oever, en op een' afstand van twee mijlen beklommen wij eene hoogte van omtrent tachtig voeten

bo-

boven de zee, van waar wij een uitgestrekt gezigt hadden over al de voorwerpen rondom ons, en die ik naar den Heer NIAS noemde, overtuigende wij ons dat wij thans de zee bereikt hadden. Nogtans begeerig zijnde, niets desaangaande in het onzekere te laten, gingen wij eenige honderd yards ver op het ijs, waar wij met eene enterbijl en onze messen, de eenige gereedschappen, die wij hadden, een gat in het ijs zochten te maken, om het water te onderzoeken, hetgeen ons, na twee uren vergeefschen arbeid, niet wilde gelukken: het ijs was te hard, veerkrachtig en doorschijnend voor zoutwaterijs, hetgeen ons des te begeeriger maakte om er door heen te booren. Ik besloot naar onze lieden terug te keeren, en ons campement naar *Point-Nias* te verplaatsen, met het oogmerk om het gat in het ijs met beter gereedschappen te voltoojen, terwijl wij de noodige waarnemingen aan land deden.

Bij onze terugkomst aan de tenten aten wij en sliepen tot 's morgens een ure, wanneer wij ons naar *Point-Nias* op weg begaven, die wij eerst om half vijf bereikten, aangezien de sneeuw zoo diep lag, dat het bijkans onmogelijk was de kar met onze bagaasje voort te krijgen. Het vroor den geheelen dag door in de schaduwe, met eene stijve noorderkoelte, en ofschoon de tenten onder den wind van het grondijs aan den oever waren opgeslagen, vonden wij het toch buitengemeen koud. Het volk kreeg verlof om na den maaltijd te rusten tot vier ure, wanneer een gedeelte op het ijs aan den arbeid

ging, en een ander gedeelte een monument bouwde op den top der hoogte.

De hier waargenomen breedte was $75^{\circ}, 34', 47''$, lengte $110^{\circ}, 35', 52''$ en de miswijzing van het kompas $135^{\circ}, 03', 55''$ O. Eene reeks van hoeken en astronomische liggingen werden verkregen om de kaart van deze kust te ontwerpen. De noordpunt van het *Sabine-eiland* was een stomp voorgebergte, hetwelk op Kapitein SABINES verlangen Kaap *Mudge* genoemd werd, naar den Kolonel der koninglijke artillerie MUDGE, een' der Commisfariſſen van het Bureau der lengte. Het land ten westen van *Point-Nias* wendt zich naar eene groote baai, en eindigt noord-westelijk met een steil voorgebergte, op een' afstand van zes tot acht mijlen, hetwelk ik Kaap *Fisher* noemde. Het oostelijk gedeelte van het eiland *Melville* was hier zichtbaar van eene lage uitspringende punt, die *Point-Reid* genaamd werd.

Het ijs bleek hier veertien voeten en vier duimen dik te zijn, en het was 's avonds tien ure, eer ons volk er zoover door was, dat wij bij het water konden, hetwelk als het ware uit een' ijsput van vijftien voeten diepte werd opgehaald. Het water was niet zeer zout, maar toch genoegzaam om ons te overtuigen dat wij ons op de zee bevonden. Wij vulden eene fles met dit water, om deszelfs specifieke zwaarte bij onze terugkomst aan boord te onderzoeken.

De dikte van het ijs op deze kust, vergeleken bij dat in *Winterhaven*, het dubbel zijnde der dikte van

van het laatste, kon op het eerste gezigt een bewijs schijnen van een strenger klimaat op deze dan op de zuidkust van het eiland *Melyille*; maar deze omstandigheid wordt gemakkelijk verklaard door de opmerking, dat het ijs eener haven, gelijk wij bij ondervinding wisten, het voortbrengfel is van een' enkelen winter, terwijl aan een' open oever, gelijk die van *Point-Nias*, het ijs van het vorige jaar zich in den herfst kan vastzetten en op elkander schuiven in den volgende winter, tot de dikte, gelijk wij hier vonden. Waren wij toevallig in eenige baai of haven gekomen, gedekt tegen den aandrang der schotsen van buiten en van dezelfde diepte als *Winterhaven*, ik twijfel geenszins of wij zouden het ijs aldaar even dik gevonden hebben.

Wij zagen geen levend wezen op deze plaats, behalve vijf of zes eenden, waarvan er geene geschooten werd. Een weinig kort mosch en eenige lichens, was alles, waaraan men den naam van vegetatie geven kon, en de eenige afwisseling van de vervelende eentonigheid der zandsteen bestond in twee of drie stukken rood graniet en roode en witte feldspath. Er werden ook twee stukken drijfhout aan den oever gevonden van tien tot twintig voeten boven het tegenwoordig waterpas der zee; het waren beiden denneboomen, de eene zeven en een' halven oet lang en drie duimen dik, en de andere veel kleiner. Zij waren beide gedeeltelijk in het zand begraven en de vezelen zoo vergaan, dat zij, bij het aanraken, braken als glas.

Wij aten om middernacht, en om half twee sloegen wij de tenten af, en trokken de kar naar het hooger gedeelte van de punt, waar wij twee uren bezig waren met ons monument te voltoojen, hetwelk eene kegelvormige gedaante kreeg, twaalf voeten breed aan den basis en even zoo hoog. In hetzelfde werd een tinnen koker gelegd, bevattende een bericht van ons bezoek, en een paar zilveren en koperen Engelsche geldstukken. Dit monument kan op verscheiden mijlen afstands uit zee of van de landzijde gezien worden, en naardien de Heer FISHER groote moeite aanwendde bij deszelfs oprigting, zal het waarschijnlijk verscheiden jaren blijven bestaan.

Thans de uitgestrektheid van het eiland *Melyille* naar het noorden op dezen meridiaan, die zeer juist met dien van *Winterhaven* overeenkomt, bepaald, en al de noodige waarnemingen gedaan hebbende, stelde ik ik voor om onze reis naar de *Blaauwe bergen* te vervolgen, die op een' afstand van eenige mijlen ten westen nog in het gezigt waren. Wij namen een' westelijken half zuidelijken koers, om langs de kust te houden, alzoo de sneeuw te hoog lag in de lagere gedeelten des lands. Om half acht kwamen wij op een' schoonen zandigen bodem, die ons de zachtste en droogste plek om te camperen verschaft, die wij op onze reis ontmoet hadden, en gelegen was dicht aan een' heuvel van aarde en mosch, zoo vol hazenhollen, dat dezelve een' konijnenberg geleek. Wij beproefden hen door rook er uit te drijven, doch geen enkele verscheen. Het is merkwaardig, dat,

dat, offchoon wij telkens de uitwerpselen dezer dieren, en vooral hier, aantroffen, wij er nimmer een zagen, gedurende onze reis. Toen wij stil hielden, bemerkten wij dat de rantzel van den Heer REID van de kar gevallen was; hij was dus wederomgekeerd, om hem te zoeken, maar hij kwam niet terug voor elf ure, en was zoo sneeuwblind, dat hij met moeite den weg naar de tenten had kunnen vinden. Onze tegenwoordige positie op den 8sten was omtrent eene halve mijl afstands van de zee, en verschaftte ons een vrij gezigt op het *Sabine-eiland* en Kaap *Fisher*, en het weder zeer helder zijnde om waarnemingen te doen, bekwamen wij een' korten basis voor de kaart tusschen deze en *Point-Nias*. De Heer FISHER schoot een paar korhoenders, de eenige vogels, die wij hier zagen. Hier was eenig mosch en hier en daar eene plek met kort gras; ook vonden wij voor de eerstemaal steenbreke, die begon te bloeijen.

Even na vijf ure vervolgden wij onze reis naar het westen, en trokken door eene besneeuwde vlakke van ruim eene mijl breed, strekkende ten noorden naar de zee en ten zuiden zoover het oog reiken kon. Toen wij vijf mijlen gegaan hadden, begonnen wij aanmerkelijk te stijgen, en waren thans aan het beklimmen van de *Blaauwe bergen*, wier hoogere gedeelten nogtans drie of vier mijlen ons in het westen lagen. Een half uur voor middernacht hielden wij stil, op een' afstand van drie of vier mijlen van de zee. Wij waren over een' zeer oneffen bodem

dem gegaan, die grootendeels nat was. Mosch, steenbreke en kort gras werden hier overvloediger, en eenige zuring kwam insgelijks te voorschijn. Een of twee stukken rood graniet en eenige feldspath, was al wat wij zagen behalven zandsteen.

Na onzen maaltijd tot half drie uitgerust hebbende, begaven wij ons weder op weg naar het zuidwesten, doch dezelve was zeer vermoeijend, wegens de oneffenheid van den grond. In de eerste mijl kwamen wij voorbij het eerste stroomende water dat wij in dit seizoen gezien hadden, en dit was slechts een beekje van zes tot twaalf duimen diep. Wij vonden eenige rendierhoorns, schoten drie ptarmigans en zagen een paar eenden. De Sergeant MARTIN, die zeer goed met vogels bekend is, berigtte dat hij een paar strandzwaluwen (*Hirundo riparia*) had gezien. 's Morgens om zeven ure hielden wij stil, hebbende slechts drie of vier mijlen afgelegd, en vonden overvloed van water, waardoor wij gelegenheid hadden om onze hemden te wasfen en schoonen aan te trekken. Van dien tijd af hadden wij onder tusfchen altijd meer water dan wij noodig hadden; en deze overvloed maakte den grond week, over welken de kar met groote moeite werd voortgetrokken. De waargenomen breedte op deze plaats was $75^{\circ}, 26', 43''$, lengte, volgens den chronometer, $111^{\circ}, 22', 41''$.

Om half vijf vervolgden wij onze reis over den moerasfigen grond, hetgeen onze wandeling zeer lastig en onaangenaam maakte. Toen de avond viel be-

begon het te sneeuwen, waartegen het volk zich door het zeil op de kar wist te beschutten. Wij kwamen aan eene kloof, waar wij met de grootste moeite moesten doorarbeiden; in het midden stond het water tot onze kniën, en aan wederzijden lag zooveel weeke sneeuw, dat de wielen der kar tot aan de as er in zonken. Toen wij er door waren, vervolgden wij onze reis tot half twaalf, en hielden toen stil, opdat de matrozen hunne natte broeken en kousen konden drogen. Wij hadden slechts vier mijlen in eene zuidwestelijke rigting afgelegd. Op eenige plaatsen troffen wij overvloed van zuring aan, doch de bladen waren niet grooter dan een *Strawpence*, en bijkans geheel rood. Eenigen ptarmigans en een paar ganzen waren de eenige dieren, die wij zagen, maar wij vonden veel sporen en hoorns van rendieren.

Den roden, 's morgens om half twee, sloegen wij de tenten af, en namen onzen koers naar het zuid-westen. De wind was zuid-oost, met aanhoudende sneeuw. Na twee mijlen kwamen wij aan eene vlakte van drie mijlen breed, die, met uitzondering van hier en daar eene plek, geheel met sneeuw bedekt was. De onbedekte plaatsen dezer vlakte waren zoo nat, dat zij bijna onbruikbaar waren voor de kar; en wij waren nu zoo verlangend naar besneeuwde plaatsen, als wij bij ons vertrek van *Winterhaven* die zorgvuldig zochten te vermijden. Eindelijk kwamen wij aan eene bekwame plaats voor de tenten en aan ruimte van water. Kwartier over zeven ure

hiel-

hielden wij stil op de breedte van $75^{\circ}, 20', 54''$, enge, naar gisling $111^{\circ}, 42', 15''$.

Het weder bleef betrokken, met sneeuw tusſchenbeiden, doch onze kleederen droogden in de zon tegen den middag. Wij wachtten eenigen tijd tot de lucht opklaarde, en vervolgden toen om vijf ure onze reis, en daar wij genoodzaakt waren onzen koers enkel naar het kompas te rigten, hetwelk hier een zeer onzekere en misleidende gids is, maakten wij slechts trage en geringe vorderingen. Wij waren eindelijk zoo gelukkig van in eene kloof eene ſchuilplaats te vinden: hier bragten wij onder onze tenten den nacht door, die zeer guur en koud was. De bodem der kloof, waarin niet veel water was, bestond uit lagen van zandſteen, die ons een' droogen en gemakkelijken vloer verſchaften, in de nabijheid van een' vreeslijken hoop sneeuw, die van het overhangend gedeelte der rots van eene hoogte van bijkans honderd voeten lijnrecht was nedergevallen.

Den 11, 's morgens, liep de wind allengs naar het noord-noord-westen, en de lucht klaarde op omſtreeks half vijf; wij floegen de tenten af, en namen onzen weg naar het zuiden. De grond hier veel hooger rijkende, had het volk veel moeite met het voorttrekken van de kar. Vervolgens kwamen wij aan eene vlakte van vier mijlen breed, met veel sneeuw, en bevonden ons toen eensklaps in het gezigt van de zee of een meer, op den afstand van twee of drie mijlen, tusſchen twee hooge en ſteile bergen. In korten tijd kregen wij een eiland in het ge-

gezig, hetwelk wij weldra als hetzelfde herken- den, dat wij ten westen gezien hadden op onze reis naar het noorden, en dat wij nu bevonden te lig- gen in dit meer of deze golf. Wij beklommen den top van den naasten berg, van welken het uitzigt ongemeen grootsch en schilderachtig was. Wij za- gen van eene hoogte van acht- of negenhonderd voeten lijnregt naar beneden over eene uitgestrekte ijsvlakte, waaraan wij op een' afstand van vijf of zes mijlen nog geen eindé konden zien; in het oos- ten was het door andere bergen bepaald. Eene dik- ke mist of damp werd somtijds door den wind over dit ijs gedreven, en bedekte het eiland met eene dikke wolk. Wij verbeeldten ons op dien tijd dat wij een bevroren meer voor ons hadden, maar deze gissing was, gelijk naderhand bleek, verkeerd. De kloof, bij welke wij thans aangekomen waren, ont- lastte haar water in eene bogt of baai, die wij naar den Heer BUSHNAN noemden. De wanden der kloof, die zeer steil waren, bestonden uit blokken zandsteen van allerlei gedaante en grootte, over wel- ken alleen een weg naar omlaag gevonden kon wor- den, en wij moesten dit wel beproeven, maar het was onmogelijk voor het sterkste rijtuig om het lang op zulk een' weg uit te houden; toen wij naau- op de helft waren brak de as midden door. De bagaadje werd uit de kar genomen en beneden ge- bragt op de plaats waar de tenten stonden; de wielen werden nog zoo heel als in het eerst op de plaats bij de gebroken as en kar gelaten.

De

240 ACHTSTE HOOFDSTUK.

De waargenomen breedte was hier $75^{\circ}, 12', 50''$, lengte, volgens de chronometers, $111^{\circ}, 50', 05''$, en de miswijzing van het kompas $125^{\circ}, 12', 22''$. De wind west-noord-west en het weder koud en guur zijnde, maakten wij eene schans van steenen aan de windzijde der tenten, om ons in plaats van de kar tegen denzelven te beschutten. Na den avondmaaltijd kreeg het volk, dat zeer vermoeid was, verlof om tot middernacht uit te rusten, en toen werd de bagaadje onderling verdeeld, om het overige van de reis op de schouders gedragen te worden. Het hout van de kar thans bruikbaar zijnde, voor brandstof, kookten wij eenige korhoenders, waarmede wij een heerlijk maal deden. Degeenen, die zulks niet ondervonden hebben, kunnen zich niet verbeelden hoe aangenaam het is, wanneer men iets warm te eten bekomt, na een' geruimen tijd alleen van koud voedsel geleefd te hebben in dit strenge klimaat. Dit was ons des te aangener, daar het patentvleesch, waarvan wij voornamelijk leefden, doorgaans hard bevroren was als het uit de doozen kwam.

Onze beschikkingen geëindigd hebbende, ten aanzien der bagaadje, bij welken ieder matroos tusschen de zestig en zeventig ponden op zijne schouders moest dragen, en de officieren van veertig tot vijftig ponden, sloegen wij de tenten af om half drie in den morgen van den ieden, en vervolgden onzen weg langs den oostelijken oever van de hogt. De rotfen boven ons, die hier de zee naderen op vijftien yards, bestonden uit zandsteen, en geleken meer de

ru-

ruïnen van gebouwen dan het werk der natuur. Het hoofd van *Bushnans-baai* is eene der aangenaamste en bewoonbaarste plaatsen, die wij nog in de Poolgewesten gezien hadden; de vegetatie was hier overvloediger en verder gevorderd dan ergens elders; wij vonden hier veel mosch, gras, dwergwilgen en steenbreke, en Kapitein SABINE plukte een' renunkel in vollen bloei.

Om vijf ure kwamen wij aan de punt, en toen wij zagen dat het meer of de golf zich op een' aanmerkelijken afstand naar het oosten en westen uitsprekte, en er veel tijd noodig zou zijn om hetzelfde in de eerste rigting rond te gaan, besloot ik hetzelfde over het ijs te pasferen, en naardien de afstand tot de overzijde te groot scheen voor eene dagreis, en de sneeuw op het ijs te week was, eerst het eiland te bezoeken en, hier uitgerust hebbende, naar het zuiden te gaan. Na eene wandeling van vijf mijlen, in eene zuid-zuid-westelijke rigting, kwamen wij 's morgens om zeven ure aan het zuid-oostelijk gedeelte van het eiland, hetwelk ik naar mijn' vriend HOOPER noemde. Wij twijfelden nu geenszins dat wij over eene golf van de zee gingen, daar wij in meer dan twee streken van het kompas geen land in het westen gezien hadden, niettegenstaande het weder zeer helder was; doch naardien niets zulks verzekeren kon dan het proeven van het zout water, had ik juist mijn voornemen te kennen gegeven, om het overige van den dag te besteden tot het maken van een gat in het ijs tot dit oogmerk, toen een der ma-

242 ACHTSTE HOOFDSTUK.

trozen, naar een' kuil op het gegaan zijnde om eenig water te drinken, hetzelfde geheel en al zout bevond, en ons dus van alle verdere vrees of twijfel des-aangaande ontsloeg. De wind blies frisch uit het westen, en de tenten werden aan den oever opgeslagen onder den wind van het hooge gedeelte des eilands. Kapitein SABINE den top van een' berg beklommen hebbende, die op de oostzijde tusschen de vijf- en zes- en op de westzijde omtrent zevenhonderd voeten hoog is, boven het oppervlak der zee, hadden wij een uitgestrekt gezigt over deze schoone golf, die ik naar mijn' vriend en reisgenoot, Luitenant LIDDON noemde. De ingang der golf naar het westen was nu zeer waarschijnlijk; de voorgebergten, die derzelver noordelijke en zuidelijke punten schenen te eindigen, lagen op een' afstand van vijf tot zeven mijlen van ons af. Ik noemde dezelve naar de Luitenants BEECHEY en HOPPNER.

Het eiland *Hooper* bestaat voornamelijk uit dezelfde lagen zandsteen als de aangelegen oever; op den bergtop vonden wij nogtans een groot gedeelte kleijzersteen, spelende van het bruin in het donkerblauw, van welke sommige brokken zeer digt en zwaar waren, en aan den oever raapten wij verscheiden brokken op van kalkspath of gekristallizeerde carbonate van kalksteen. Wij zagen weinig of geene vegetatie, behalve eenige schrale plekjes met mosch. Aan den oever waren verscheiden rotganzen, van welken wij vier schoten, wégende ieder omtrent vier ponden, en twee ponden, toen zij ge-

geplukt en schoongemaakt waren. Wij zagen ook verscheiden korhoenders, eene raaf en een' ivoormeeuw. De waargenomen breedte bij de tenten was $75^{\circ}, 05', 18''$, lengte, volgens den chronometer, $111^{\circ}, 56', 58''$, en de miswijzing van het kompas $123^{\circ}, 47', 58''$ O.

Wij rustten tot 's avonds zes ure, en gingen toen het ijs over naar de punt. De sneeuw was thans zoo week geworden door de hitte van den dag, dat wij met onzen last er dikwijls tot de kniën toe inzonden, en waren dus blijde dat wij om half negen den oever bereikten, hebbende naar onze rekening drie en eene halve mijl gegaan. Bij het landen zagen wij twee rendieren, maar zij waren te schuw om zich door onze jagers te laten naderen. Wij namen onzen koers naar het zuid-oosten, langs eene finale strook lands tusschen de zee en eene lagune, die met de zee gemeenschap heeft door eene kleine opening, die, zoowel als de lagune, geheel digtgevroren was. In derzelver nabijheid vonden wij den wortel en den drie voeten langen stam van een' kleinen denneboom, omtrent vijftien voeten boven het waterpas der zee liggende. Wij troffen ook het geraamte aan van een' muskusos, hetwelk aan den grond vastgevroren was. De bodem werd hier welig, en was bedekt met het schoonste mosch, gras, steenbreke en papaver, en de menigte uitwerpselen bewees dat de muskusosfen, rendieren en hazen hier hun voedsel kwamen zoeken; de sporen der eersten waren talrijk en versch. Om half twaalf

maakten wij halt. De nacht was buitengemeen helder, met een' matigen westenwind.

De plaats waar wij gelegerd waren scheen zoo gunstig om eenig wild te bekomen, dat ik besloot hier een' dag te blijven, met het oogmerk om te jagen en de natuurvoortbrengfelen des eilands te onderzoeken. De waargenomen breedte bij de tenten was $75^{\circ}, 02', 37''$, lengte, volgens den chronometer, $111^{\circ}, 37', 10''$ en de miswijzing van het kompas $126^{\circ}, 01', 48''$ O.

De jagers gingen in den vroegeu morgen uit, en vonden weldra een' muskusos grazende, op eene plaats die bedekt was met de uitverpselen van dit dier, zoowel als met die van het rendier. Zij scho-
teu op hem, doch troffen hem niet, en hij liep weg over de bergen. De muskusos heeft het voor-
komen van een wanschapien klein dier; zijn haar is zoo lang dat het schijnt dat zijne poten slechts twee of drie duimen lang zijn; zij schijnen bij iederen stap op hetzelfde te treden: het individu dat wij hier zagen deed zulks ook, daar het haar op verscheiden plaatsen van zijn spoor in den grond getrapt was. Wanneer zij gestoord of gejaagd worden, scheuren zij dikwijls den grond op met hunne horens, en snuffelen rond, om hunne vervolgers te ontdekken, maar wagen het nooit een' hunner aan te vallen. Onze jagers ontmoetten ook eene kudde van twaalf rendieren, waarvan slechts drie horens hadden; dezen waren de grootste der kudde, en dreven de anderen bestendig voort, wanneer zij wilden blijven staan;

staan; voorts zagen zij verscheiden rotganzen en korhoenders, eenige goudplevieren, een paar bootsmannen (*Lestris parasiticus*) en een' overvloed van sneeuwleeuwerikken; zij vingen ook een paar muizen (*Mus hudsonius*); dezen waren, gelijk verscheiden anderen, die wij gezien hadden, bruin onder aan den buik en den kop, en de rug van eene donkergrijze kleur. In ieder gedeelte van het eiland, waardoor wij reisden, werden gaten en sporen van deze diertjes gevonden. Een, dat de Sergeant MARTIN achterna liep, geen gat in de nabijheid vindende, en niet kunnende ontkomen, plaatste zich tegen een' steen, en beet, om zich te verweren, den Sergeant in den vinger, toen hij hetzelfde opnam.

Op eene landspits, op den afstand van drievierde mijl van de tenten, en binnen honderd yards van de zee, werden de overblijfselen van zes Esquimauxhutten gevonden; zij bestonden in ruwe kringen van omtrent zes voeten diameter, onregelmatig zamengesteld van steenen van allerlei gedaante en grootte, en rijzende omtrent twee voeten boven den grond; zij waren bevloerd met groote schijven van zandsteen, die hier in overvloed voorhanden is, en deze vloer was met mosch begroeid. In elke der hutten was een klein vertrek naar buiten toe aangelegd, hetwelk waarschijnlijk tot eene voorraadkamer had gediend. Op weinig voeten afstands van een dezer hutten, was een kleine kring van steenen, die waarschijnlijk tot eene stookplaats had gediend, alzoo de sporen van het vuur er nog zichtbaar op waren. De

hutten, die wij op *Byam Martins-eiland* gezien, zoowel als die wij bezocht hadden op de kust van *Groenland* in 1818, hadden ieder ook zulk een' afzonderlijken kleinen cirkel. Wanneer de *Esquimaux* in hun land gebrek hebben, en genoodzaakt worden om hun onderhoud op deze hoogte breedte te zoeken, dan zullen zij wellicht hetzelfde nergens beter vinden voor gene maand of zes weken dan in dezen omtrek, want ik twijfel niet dat het wild, gedurende de maanden *Julij* en *Augustus*, hier in grooten overvloed is. Het is nogtans bijna over het algemeen onmogelijk dat deze volken lang bestaan kunnen in eenig gedeelte van het eiland *Melville*, aangezien de zomer te kort is om genoegzamen voorraad voor den langen en strengen winter te kunnen inzamelen. Kapitein *SABINE* en de Heer *SHER*, die beiden op *Byam Martins-eiland* geweest waren, merkten op, dat de hutten, die wij thans ontdekt hadden, vroeger verlaten schepen te zijn dan de anderen.

De dag was helder, met een' matigen westenwind, tot 's namiddags vier ure, wanneer hij ging liggen, en kort daarna gevolgd werd door eene sneeuwijagt. Toen wij ons weder op weg begaven, kwamen ons vijf rendieren tegen, maar het gelukte ons niet er een van te schieten. Wij hielden koers naar het zuiden, met het oogmerk om de tafelbergen in het gezigt te krijgen, en langs dien weg naar de schepen terug te keeren. 's Avonds om acht ure bevindende dat de kleeders van het volk

nat

nat geworden waren door de sneeuw, maakten wij halt en sloegen de tenten op. Het begon hard te waaijen en de nacht was zeer guur. De grond was hier niet veel klei vermengd en de zandsteen begon eene groenachtige kleur aan te nemen.

In den vroegen morgen van den 14den liep de wind naar het westen, en het weder werd allengs helder: wij vervolgden derhalve onzen togt naar het zuiden, en kregen de tafelbergen ons ten zuid-oosten in het gezigt; om acht ure werden de tenten opgeslagen op een' droogen grond. Twee matrozen klaagden over buikpijn, veroorzaakt, zoo zij meenden, door het drinken van te veel koud water bij ons vertrek in den morgenstond; zij herstelden nogthans in weinig uren, en de sneeuwblindheid had ons nu geheel verlaten. De sneeuwleewerikken, de eenige vogels, die wij hier zagen, waren zeer talrijk, en vlogen rondom onze tenten als muschen. Wij naderden de tafelbergen: naardien dezelve bijkans geheel uit brokken kalksteen bestaan, en wij tot hiertoe niets anders dan zandsteen gezien hadden, waren wij begeerig te zien waar de eerste begon, maar dezelve vertoonde zich niet voor eenige honderd yards van de bergen in kleine brokken, met een weinig graniet en feldspath, op den geheel zandigen bodem. Wij legerden ons tuschen de tafelbergen om tien ure, hebbende acht mijlen afgelegd over een' moerasfigen grond, somwijlen tot over de knien in de sneeuw zakkende, die de kuilen bedekte. Wij zagen geen levend scheepsel, gedurende dit

gedeelte der reis, en over het algemeen moet ik aanmerken dat wij het wild altijd overvloediger vonden in de nabijheid der zee dan in het binnenland, uitgezonderd op de noordkust van het eiland *Melville*, welke geen voedsel voor hetzelfde oplevert.

Naardien ik hier tot 's namiddags wilde blijven, ten einde waarnemingen te doen, om de ligging der tafelbergen te bepalen, van welke de oostelijkste het meest in het oog vallende voorwerp is van dit gedeelte der kust, zoowel als een waarteeken voor de ankerplaats in de *Hecla en Griper-baai*, werd het volk in den vroegen morgen aan het werk gezet om steenen aan te brengen op deszelfs top, alwaar door den Heer FISHER een monument werd opgericht van tien voeten hoog en even zoo breed aan deszelfs basis; een koperen cylinder, met een omstandig verhaal van ons bezoek, werd, in hetzelfde nedergelegd. Middelerwijl hielden Kapitein SABINE en ik ons bezig met het doen van de noodige waarnemingen, volgens welke de breedte van den berg werd bevonden $74^{\circ}, 48', 33''$, deszelfs lengte $111^{\circ}, 11', 49''$ en de miswijzing van het kompas $123^{\circ}, 05', 30''$ O. Men kan wel denken dat wij met begeerige oogden naar de zee uitzagen, of wij ergens open water ontdekten, maar niets daarnaar gelijkende was zichtbaar, niettegenstaande het uitzicht naar het westen en zuid-zuid-westen door niets belemmerd werd.

Zoodra wij onze waarnemingen geëindigd hadden, begaven wij ons op weg naar *Winterhaven*, over een' wel bewasfen en vochtigen grond, in welchen de

de zuring thans sterker bladen had, en kwamen 's avonds om zeven ure weder aan boord, waar wij hartelijk door iederen officier en matroos verwelkomd werden, en het was geen gering genoegen voor mij te hooren aanmerken dat onze reizigers er sterker en gezonder uitzagen dan toen zij vertrokken.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Voorvallen in Winterhaven, gedurende het eerste gedeelte der maand Junij. — Langzaam smelten van het ijs op zee en der sneeuw op het land. — Jagtpartijen. — Dood en begravenis van WILLIAM SCOTT. — De toerusting der schepen voltooid. — Gematigd weder, gedurende de maand Julij. — Scheuring van het ijs bij de schepen. — Scheiding van het ijs aan den ingang. — Toeberceidselen tot vertrekken. — Waarnemingen, gedaan in Winterhaven.

Ik had het geluk bij mijne terugkomst de officieren en matrozen van beide schepen nog in denzelfden gezondheidstoestand te vinden als te voren, met uitzondering van WILLIAM SCOTT, de eenigste zieke aan boord van de *Hecla*, wiens kwaal, ondanks alle aangewende middelen, ieder' dag verergerde.

De toerusting der schepen was gedurende mijn afzijn zeer gevorderd; de *Griper* was omtrent geheel ge-

gereed, doch de *Hecla* nog zoover niet, uit hoofde van den zwaren arbeid met den ballast, waarvan vijf en zestig tognen aan boord gebragt waren geworden. De voorraad van brandstoffen, mondkost en andere voorwerpen werd opgenomen en in goeden staat bevonden, uitgezonderd de citroensap en de azijn, gelijk hiervoor gemeld is; een weinig brood en suiker was vochtig geworden, waarom wij die het eerst moesten nuttigen. Deze goede staat van onzen voorraad moet hoofdzakelijk toegescreven worden, behalve aan de bederfwerende eigenschappen van een koud klimaat, hetwelk voor de verrotting en de vermenigvuldiging van ongedierte niet gunstig is, aan de zorg die er gedragen was om ons met ieder artikel van de beste kwaliteit te voorzien, en alles in sterke waterdichte vaten te pakken. Wat het ongedierte betreft, ik kan zeggen dat er nimmer eene muis, rat of made hoegenaamd, voor zoover ik weet, gedurende de geheele reis aan boord geweest is.

Met het ijs in de haven had eene merkelijke verandering plaats, deszelfs oppervlakte viel vol gaten, uitgezonderd waar het aan den oever vast zat, alzo de vloed hetzelfde merkelyk boyen het waterpas der zee geligt had.

Alvorens het verhaal te vervolgen van het gebeurde na mijne terugkomst van de landreis, zal het niet onvoegzaam zijn eenig verslag te geven van de waarnemingen aan boord gedaan door de Luitenants

LID-

eerste
smelten
nd. —
WILLIAM
n vol-
maand
pen. —
Toebe-
en, ge-

officieren
nselfden
met uit-
te zieke
ondanks
de.
mijn af-
t geheel
ge-

252 NEGENDE HOOFDSTUK.

LIDDON en BEECHEY, gedurende mijne afwezigheid van *Winterhaven*.

Uit dezelve bleek dat de eerste phalarope (*Phalaropus platyrinchos*) alsmede de eerste zwerm sneeuwleeuwerikken gezien waren den 2den Junij. Het verdient mischien opmerking dat van den 1sten, 's morgens acht ure, tot den 2den, om middernacht, en dus in een' tijd van achtentwintig uren de barometer bestendig op 30 d. bleef, zonder zelfs $\frac{1}{16}$ te veranderen. Het weder was betrokken en de wind veranderlijk, hoewel matig noord en west, en twee of drie schoone dagen volgden, schoon er naar alle waarschijnlijkheid sneeuw of regen te verwachten was.

Den 3den vlogen twaalf koningseenden (*Somateria spectabilis*) met een' enkelen raaf en een' meeuw naar het noord-oosten; ook werd er een goudplevier geschoten en eenige anderen op dien dag gezien. De thermometer rees in de schaduwe van 's morgens vier ure tot op den middag van 29° tot 43°, hetwelk een der grootste veranderingen is, die men in den loop van een' dag op dit gedeelte van de schaaft heeft waargenomen.

Den 4den liet de Luitenant LIDDON 's Konings verjaardag vieren, door het hijschen der vlaggen en wimpels en eene uitdeeling van het volle rahtzoen aan het volk. Het is opmerkelijk dat in *Winterhaven* het weder schoon en de wind matig was uit het zuid-zuid-westen, terwijl op weinig mijlen afstands

stands ten noorden wij een' zwaren storm met aanhoudenden sneeuw hadden.

Den 5den bespeurden de officieren een' meer merkbaaren dooi, zoowel aan land als op het ijs; op het laatste kwamen verscheiden nieuwe waterkuilen, en de sneeuw verdween bijkans van het land, ofschoon er nog geen waterstroomen in de nabijheid van *Winterhaven* gezien werden. Geheele troepen van eenden en ganzen waren sedert de laatste week gezien, uitgezonderd dicht bij de schepen.

Den 7den wandelde de Luitenant LIDBON over het ijs naar den ingang der haven, alwaar niet zoo veel verandering te bespeuren was, als omtrent de schepen, waar alles nog het voorkomen had als midden in den winter.

Den 9den werd de eerste rob gezien, liggende op het ijs aan den ingang der haven, bij een gat, als gewoonlijk. Omstreeks dezen tijd werden verscheiden muggen (*Culex pipiens*) gevangen, maar zij deden ons geen overlast, gelijk dit het geval is op de oevers van de *Hudsons-baai* en in andere koude gewesten; althans ik heb niet gehoord dat zij iemand van het volk ooit gestoken hebben. De knoppen der steenbreke en van den dwergwilg gingen open en eenige zuringplanten begonnen te bloeijen; eene plant met eene feringkleurige bloem, die wij voor eene *Draba* hielden, kwam ook in bloei; maar geene dezer planten was zoo ver als de steenbreke.

Den

Den 11den had er weder een aanmerkelijk verschil plaats tusschen het weder in *Winterhaven* en dat op geen grooten afstand naar het noorden. Bij de schepen was hetzelfde guur en onstuimig, terwijl wij bij *Bushmans-baai* een' helderen en gematigden dag hadden. Eenige hazen werden voor het eerst ten oosten van de schepen gezien.

Den 14den kwamen eenige officieren terug van een' uitstap van twee dagen naar het oosten, en bragten drie rotganzen, zes koppels patrijzen en een' goudplevier mede, en hadden verscheiden hazen gezien. Op dezen dag werden ook de eerste rendieren van de schepen gezien; de officieren gisten uit den toestand, waarin zij hen zagen, en uit hunnen onmiddelijken togt naar het noorden, dat zij pas op het eiland waren aangekomen.

Begerig zijnde om ons zooveel wild te verschaffen als mogelijk was gedurende het overige van den tijd dien wij nog in werkeloosheid moesten doorbrengen, en vindende dat de korte dagelijkse uitstappen, die onze jagers langs den gewonen weg konden doen, zich niet tot een' genoegzamen afstand van de schepen uitstrekten, beval ik dat eenige officieren en matrozen van ieder schip, onder de Luitenants BEECHEY en HOPPNER, voor eenige dagen zouden uitsgaan, op een' afstand van tien of twaalf mijlen naar het oosten en het westen, en het wild aan boord zenden, dat zij mogten bekomen. Zij verlieten dienvolgens de schepen denzelfden avond, en namen tenten, dekens, brandhout en hetzelfde rant-
zoen

zoen van mondbehoeften mede, als aan boord werd uitgedeeld. De Luitenant HOPPNER, die het bevel had over de troep, die zich naar het zuid-westen begaf, droeg zorg om het ijs te doen bewaken, opdat, wanneer hetzelfde los ging, zulks dadelijk tot mijne kennis gebragt zou worden. Kapitein SABINE en zijn volk waren dien dag onvermoeid bezig met het opzetten van eene waarnemingstent, met een' paal van binnen om de klokken aan te hangen, alzoo hij verlangde, dewijl het weder daartoe thans veel gunstiger was, den tijd, alvorens ons vertrek, te besteden met het doen van waarnemingen wegens den slinger. 's Nachts om half twaalf verscheen een driedubbele regenboog, de buitenste sterk gekleurd, de middelste flauwer en de onderste alleen zichtbaar aan zijn' oostelijken schenkel.

De zuring thans zoo ver gevorderd zijnde dat dezelve in genoegzame hoeveelheid kon ingezameld worden, gaf ik bevel dat het volk twee namiddagen van iedere week de bladen van deze plant zou inzamelen, ieder man was gelast een once te plukken, om te dienen in plaats van citroensap, pekels en gedroogde groente, die tot hiertoe was uitgedeeld geworden. De groei der zuring was zoo snel, en de hoeveelheid zoo groot op ieder gedeelte van den grond bij de haven, dat wij kort daarna de matrozen iederen namiddag een paar uren er om uitzonden, in welken tijd zij, behalve het voordeel van eene gezonde wandeling, zonder moeite ieder omtrent een pond konden pluk-

plukken van dit heilzaam anti-scorbutiek kruid. Een gedeelte werd dagelijks opgedischt in de bakken zoowel der officieren als der matrozen, op allerlei wijze toebeleid, als salade, in puddings of als groente gekookt, en werd in overvloed gegeten, tot wij van *Winterhaven* vertrokken, drie weken achtereen, als wij gelegenheid hadden om hetzelfde aan land te plukken. Aan het gebruik dezzer zuring moet de goede gezondheidstoestand van het volk-toegegeschreven worden, toen wij weder zee kozen. Wij vonden ook eenige wortels van het lepelblad (*Cochlearia fenestrata*), maar zij waren te weinig en de bladen te klein om ons van eenig nut te zijn.

Des avonds kwam de Heer WAKEHAM van de jagt terug met het eerste rendier dat wij in dit seizoen bekomen hadden, en hetwelk ons zestig ponden vleesch opleverde. Een tweede, gezonden door den Luitenant BEECHEY den 19den, woog slechts tweenvijftig ponden, toen hetzelfde was schoongemaakt, ofschoon hetzelfde niet zeer klein was; maar deze dieren zijn buitengemeen mager bij hunne terugkomst van het zuiden, doch nemen zeer spoedig toe door het goed voedsel, dat zij op het eiland vinden.

Den 20sten was het land, in de nabijheid der schepen, en voornamelijk de lage en gedekte plaatsen, bedekt met de schoone purpere bloem der steenbreke, en leverde, in vergelijking met de tot hiertoe onbeschrijflijke woestheid van het landschap, een vrolijk gezigt op; de naaktsfelige papaver (*Papaver nudicaule*) en eenige andere planten, van welken de meeste, gedurende

de de maand Julij in bloei kwamen, verschaften ons veel genoeg, en deden ons de strengheid van dit klimaat eenigermate vergêten.

In den nacht van den 20sten nam de noordewind dermate toe, en hield den volgenden dag zoo sterk aan, dat Kapitein SABINE moeite had om zijne tenten overeind te houden, en de wind rukte er toch eene om van hare plaats. De snelheid, waarmede de verandering in het weder plaats had, gedurende den korten tijd, die de zomer van dit klimaat genaamd kan worden, is zeer treffend, wanneer men bedenkt dat wij in de eerste week van Junij nog genoodzaakt waren de sneeuw bij het vuur te smelten, die wij als drinkwater gebruikten, gedurende het eerste gedeelte van onze reis naar het noorden; dat gedurende de tweede week de grond zoo nat en slijzig was, dat wij dien met moeite konden betreden, en dat, waren wij niet voor het einde der derde week teruggekeerd, ons zulks waarschijnlijk voor eenigen tijd belet zou zijn geworden door de onmogelijkheid van de kloven te pasferen, zonder groot gevaar van door de watervallen medegesleept te worden, hetgeen onzen jagers een paar malen overkwam in het terugkeeren met hun wild naar de schepen. De Luitenant HOPPNER zond ons een ander rendier, het grootste eener kudde van vijftien, hetwelk ons desniettegenstaande slechts achtenzeventig ponden vleesch opleverde. Hij berigtte tevens dat de gaten in de oppervlakte van het ijs in het zuid-westen spoedig in getal en grootte waren toegenomen.

R

maar

maar dat hij nog geene blijk van losgaan had bespeurd.

Den 22sten, 's namiddags om vier ure, stond de thermometer aan boord van de *Hecla* in de schaduw op 51°, zijnde de hoogste graad van warmte, dien wij in dit seizoen nog hadden aangeteekend. De Heer SCALLON zag een' zwaan op eene lagune in het zuid-westen; dit was de eenige vogel van deze soort, dien wij, gedurende ons verblijf alhier, gezien hadden, uitgezonderd een' doden, dien wij kort na onze aankomst vonden.

Den 24sten viel er veel sneeuw, hetgeen in dit klimaat het geheele jaar door gebeurt; maar in dit seizoen, wanneer de bodem warm is, blijft zij zelden of nooit den geheelen dag liggen. De Luitenant BEECHEY en de zijnen schoten nogmaals een rendier, benevens verscheiden hazen en vogels, die, met het reeds ontvangen wild, genoegzaam voor drie dagen leeftogt opleverden. Ik liet dus de jagt voortzetten tot den tijd van ons vertrek, en de jagers telkens na eenige dagen afzijns aflossen. De manschappen keerden altoos frisch en gezond van deze jagttogten terug, hoewel een weinig magerder dan zij uitgingen. Als een regel van goede policie waren wij gewoon de koppen en harten der rendieren aan te merken als het wettig eigendom van den geenen die hen geschoten had; deze schikking diende om hunne zucht tot de jagt aan te moedigen, dewijl de jagers op deze wijze een grooter aandeel

versch

versch vleesch bekwamen dan zij, die aan boord bleven.

De Luitenant BEECHEY berigtte bij zijne terugkomst, om middernacht van den 26sten, dat het ijs langs den oever begon los te gaan, en er op sommige plaatsen water genoeg was om met eene boot te bevaren, met verscheiden breede scheuren in het ijs, strekkende van het land naar de zee. Het gelukte den Luitenant BEECHEY een rendier te schieten, dat gerust nederlag, en, toen hij het geluid van een jong namaakte, opstond en onder zijn schot kwam. De vossen, die zij er verscheiden zagen, hadden eene zwarte vlek op ieder achterbout. De Luitenant BEECHEY berigtte insgelijks dat een kwartiermeester van de *Hecla*, tot zijne troep behorende, de herfenpan van een' walvisch gevonden had op den afstand van eene mijl van de zee, en op eene aanmerkelijke hoogte boven derzelver tegenwoordig waterpas. Naderhand werd er nog een gevonden verder dan eene mijl ten noorden van de haven en half in den grond vastgevroren. Twee landtongen, ten oosten van de schepen, die de Luitenant BEECHEY gekozen had voor de tenten, en voor de positie van welken hij de hoeken opgenomen had, gedurende zijn laatste uitstap, werden naar de Heeren HALSE en WAKEHAM genaamd.

Den 29sten, een der matrozen met geplukte zuring naar boord keerende, vond in een' kuil op het ijs een' kleinen visch, van de foort der weittings, en naar de plaats gaande, waar hij denzelven had

opgenomen vonden de Heer EDWARDS en ik twee dergelijke vischen. Naardien er nog geene genoegzame gemeenschap was tuschen de zee en de oppervlakte van het ijs, om deze vischen er door te laten, was de vraag op welk eene wijze dezelve boven op het ijs kwamen. Het schijnt dat zij aan de oppervlakte van het water vastgevroren waren in het begin van den winter. Er waren op dien tijd ontelbare dergelijke kuilen op het ijs, en in ieder', zonder uitzondering, werd eene vreemde zelfstandigheid, gelijk zeegras, zand en niet zelden kleine verrotte garnalen gevonden.

Den 29sten, des avonds, kwam de Luitenant HOPPNER terug van zijne jagtpartij, eenig wild medebrengende, en, hetgeen ons nog aangenamer was, de welkome tijding dat den 22sten het ijs in beweging was gezien naar den zeekant. Dit was het eerst waargenomen door de Heeren SKENE en FIFE, die tot HOPPNER'S gezelschap behoorden, en die gewekt werden door een verbijzelend gedruis, hetwelk, gelijk zij weldra ontdekten, veroorzaakt werd door het zware ijsveld, hetwelk naar het oosten dreef op een' afstand van vijf mijlen van land, en waarschijnlijk met eene drift van eene mijl in een uur. De wind was op dien tijd matig, maar den vorigen dag had het frisch uit het noorden gewaaid.

De Luitenant HOPPNER berigte tevens dat hij een meer gevonden had van tuschen de vier en vijf mijlen in den omtrek, gelegen op een' afstand van twaalf of veertien mijlen ten westen van den ingang
der

en ik twee
ne genoeg-
en de op-
er door te
ze dezelve
dat zij aan
oren waren
ren op dien
, en in ie-
eemde zelf-
niet zelden

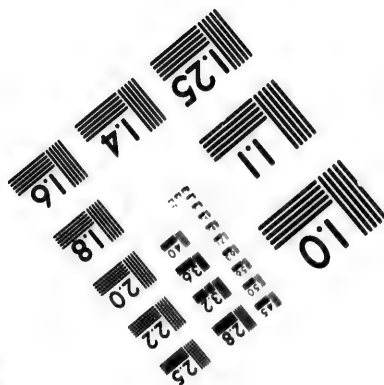
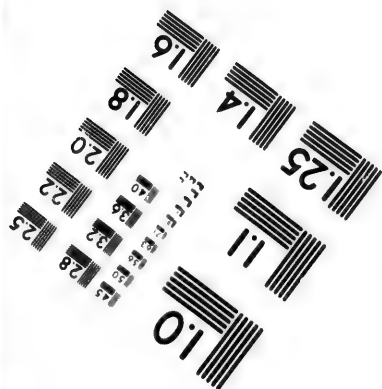
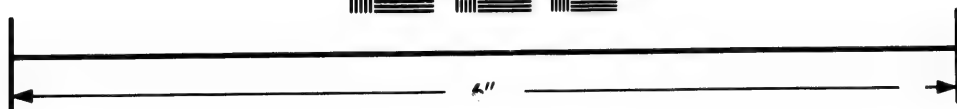
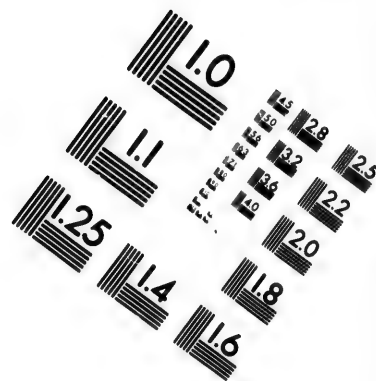
Luitenant
wild mede-
namer was,
ijs in bewe-
dit was het
E en FIFE,
en die ge-
edruis, het-
orzaakt werd
het oosten
an land, en
mijl in een
aar den vo-
gewaaid.

us dat hij
vier en vijf
affand van
den ingang
der

der haven, en vier mijlen van de zee. Dit meer was nog bevroren; dit was hetzelfde, hetwelk FIFE aangetroffen had, toen hij in September van voorleden jaar was verdwaald geweest, en van welks ligging hij ons geen voldoende verslag geven kon.

Den 27sten was WILLIAM SCOTT geheel ijldoofdig geworden, en men moest hem met geweld in het bed houden, maar heden avond was hij zoo erg geworden, dat de Heer EDWARDS oordeelde dat hij dien nacht niet doorkomen zou. 's Morgens om twee uren liet hij mij berigten dat SCOTT lag te zieltogen, en alvorens ik in de kleederen kon komen, had hij reeds den laatsten snik gegeven, zonder eenige bemerkbare benaauwdheid. Daar ik verlangde en noodig oordeelde dat zijn lijk geopend wierd, niettegenstaande den afkeer die de zeelieden daarvan hebben, welken afkeer men mischien wel overwinnen zou, als men zich krachtadig daartegen verzette, stond ik des Heeren EDWARDS verzoek toe, om tot de opening over te gaan. Het refusaat was voldoende voor den arts, aan wiens behandeling de lijder was toevertrouwd geweest, en, mag ik zeggen, ook voor mij zelve, voor zoover het bleek dat zijn dood veroorzaakt was door eene kwaal, die zoowel in ieder ander klimaat als dit ongeneeslijk was. Om deze reden zoowel als uit een vurig verlangen om de kunde en menschievende zorg regt te laten wedervaren, die onze officieren van gezondheid voor dezen armen man in zijne krankte betoond hebben, verzocht ik den Heer EDWARDS

Photographic Sciences Corporation

**23 WEST MAIN STREET
WEBSTER, N.Y. 14580
(716) 872-4503**

15 28 25
32 22
20
8

10
01

een uitvoerig berigt op te stellen van zijne kwaal, hetwelk hoofdzakelijk hierop nederkwam;

„Zijne ziekte was in April des voorleden jaars „begonnen met eene longontsteking met koortsen, „waarop, na eene kortstondige betering zich „meer en meer verzwakking des darmkanaals en „verschijnselen van scorbut hadden vertoond, tot „eindelijk de scorbut zich volkomen verklaarde, en „met alle mogelijke middelen werd tegengegaan. „In het begin van Junij kreeg hij toevallen, die „zeer verdacht waren, ofschoon de voornaamste „diagnostische kentekenen van scorbut thans ontbra- „ken. Hij was geheel uitgeput, en leed aan eene „buitengemeene neerslagtigheid en beangstiging, die „tegen het einde der maand in eene woedende ra- „zernij overging, gedurende welke hij zich allerlei „wonderlijke dingen inbeelde, en die hem zooda- „nig afmattede, dat hij in eene volslagen stomp- „zinnigheid verzonk, tot hij den adem uitblies. Bij „de opening van zijn lijk bleek, dat zijne ingewan- „den door hovenmatig brandewijn drinken ontfoken „waren.”

De laatste twee of drie dagen overstroomde de springvloed, die buitengemeen hoog geweest was, het ijs bij den oever, zoodat het moeilijk was te landen, bij hoog water. De dooi maakte spelle vor- deringen, en de officier, die den Luitenant HOPFNER afstootte van de jagtexpeditie naar het zuid-westen, kreeg stricte orders om het ijs aanhoudend te bewa- ken, en dadelijk verslag te doen van het eerste open

wa-

water dat hij ergens zag. De laatste vier of vijf dagen hadden wij meer zuidenwind gehad dan gewoonlijk, met regen en nu dan een weinig sneeuw, en alles scheen bevordelijk tot het smelten van het ijs, waarnaar wij zoo begeerig uitzagen.

Een der jagers kwam den 1sten Julij aan boord terug met een' goeden voorraad hazen, eenden en ptarmigans. Hij had in drie dagen over de vijftig rendieren gezien, maar zij waren te wild om hen te naderen.

Op Zondag, den 2den Julij, nadat de godsdienst-oefening verrigt was, werd het lijk van SCOTT ter aarde besteld op eene vlakke plaats, omtrent honderd yards van den oever, met alle plegtigheid die onze omstandigheid toeliet. De vlaggen en wimpels werden ter halver mast geheeschen gedurende de lijkstatie, en het stoffelijk overblijfsel van onzen ongelukkigen reisgenoot werd naar het graf verzeld door de officieren en matrozen van beide schepen. Het vervullen van dezen treurigen laatste pligt, die onder andere omstandigheden reeds zooveel indruk maakt, in deze woestijn en in een' toestand als de onze, boezemde ons eene gewaarwording in, die beter gevoeld dan beschreyen kan worden. De Heer FISHER plaatste naderhand een' netten steen op het graf, waarin de naam van den overledenen en het gebruikelijke berigt was uitgehouwen.

Eene kudde van veertien rendieren op dezen dag nabij de schepen gezien wordende, vervolgden onze manschappen hen vruchteloos, als naar gewoonte,

het was bijkans onmogelijk in zulk een vlak land hen onder het schot te krijgen. Eenige goede honden zouden ons welligt daarbij van zeer veel dienst geweest zijn.

Wij namen onze tuiankers en kabels van den oever, hetgeen moeilijk zou geweest zijn, wanneer het ijs weg was, hetwelk zoo spoedig wegsmolte, dat wij den 6den met verbazing kuilen in deszelfs oppervlakte bespeurden, die tot gaten geworden waren tot aan het water toe; wij onderzochten een dèzer gaten, en bevonden dat de gemiddelde dikte van het ijs op de plaats waar de schepen lagen niet meer was dan twee voeten. Aan den mond der haven, nogtans, vertoonden zoodanige gaten zich eerst eenige dagen daarna.

Eer wij het roer weder inhingen onderzochten wij hetzelfde, en vonden dat het zeer beschadigd was geworden, toen de schepen bezet waren aan den ingang van de *Straat-Davis*; alles werd echter spoedig hersteld, en de roers van beiden schepen werden weder ingehangen.

Van den 7den tot den 10den regende het sterk bij tusschenpozingen, hetgeen eene merkelijke verandering maakte in de gedaante van het ijs, dat eene blaauwe kleur aannam. De Heer REID, die den 10den van zijne jagtpartij terug kwam, berigtte nogtans, dat hij, gedurende zijn' togt, nergens het ijs in beweging had gezien, noch eenige verandering aan hetzelfde had bespeurd op de kust, uitgezonderd dat er ook gaten gevallen waren in de nabijheid van
den

vlak land
oede hon-
eel dienst

den oe-
wanneer
vegsmolt,
deszelfs
orden wa-
n een de-
dikte van
niet meer
er haven,
eerst eeni-

chten wij
digd was
aan den
ater spoel
n werden

sterk bij
verande-
dat eene
die den
berigte
gens het
andering
zonderd
heid van
den

den oever, en dat het kleine kanaal tusschen het ijs en het land breeder geworden was. Dit kanaal, als het zoo genoemd mag worden, had geene genoegzame diepte om door eene sloep bevaren te worden, was van veertig tot vijftig yards wijd in onze nabijheid, maar veel breeder naar het noorden en oosten. Wij hoopten dat het springtij, hetwelk den 11den inviel, bevorderlijk zou zijn om het ijs te breken, hetwelk thans den staat van verrotting begon te naderen, gelijk de zeelieden zeggen, waardoor het gevaarlijk werd er over te loopen. Er werd nogtans geene merkbare verandering bewerkt door den hoogsten vloed, waarschijnlijk omdat het ijs reeds zoo volkomen los was van den oever, dat het met het water rijzen kon gelijk ieder ander drijvend ligchaam.

Den 14den ging voor de eerstemaal eene boot van de schepen aan land, en den volgenden dag kon dezelfde gemeenschap plaats hebben tusschen de schepen. Thans waren wij geheel zeilvaardig, en stonden op een' geregelden en verlangenden uitkijk in het kraaijennest naar eenige verandering in den staat van het ijs, die ons vertrek uit *Winterhaven* begunstigen kon, waar wij nu bijkans tien maanden genoegzaam werkeloos hadden doorgebracht.

Den 17den, van 's morgens zes tot 's avonds zes ure stond de thermometer over het algemeen tusschen 55° en 60°. Men kan denken hoe aangenaam deze temperatuur voor ons gevoel was, na den strengen winter, dien wij hadden doorgebracht. De

maand Julij is trouwens ook de eenige die men zeggen kan dat draaglijk is in het klimaat van het eiland *Melville*.

Den 18den voer ik in eene boot de haven rond, om peilingen te doen zoover het ijs toeliet. Het is merkwaardig hoe juist de uitgestrektheid van het open water met deszelfs diepte overeenstemde. Het kanaal werd dagelijks wijder, vooral na een' harden wind.

Den 20sten was eene frische noord-noord-oostelijke koelte met mist en regen zeer gunstig ter vernieling van het ijs; en dat gedeelte rondom de *Hecla*, van hetwelk zij zoolang te voren door menschenhanden was losgemaakt, brak eindelijk in stukken, en dreef weg met de asch en al het ander vuïlnis, dat gedurende tien maanden daarop geworpen was, zoodat het schip thans voor zijn anker reed; het ijs vervulde evenwel nog het middelpunt van de haven weinig van deszelfs boeg af. De *Griper* was eenige dagen te voren op dezelfde wijze losgeraakt.

De Luitenant LIDDON verzelde mij in eene boot langs den westelijken oever van de haven naar de zuidpunt van den ingang, om peilingen langs den kant van het ijs te doen, waar wij van zeven tot zeventien voeten water vonden. Het ijs aan den ingang scheen nog zeer vast en digt, en geen enkel gat was op dien tijd nog in deszelfs oppervlakte gevallen, uitgezonderd een door een' rob gemaakt, en door hetwelk de dikte van het ijs bleek te zijn tusschen de twee en drie voeten.

De

De Heer DEALY kwam laat in den avond terug met zijne jagers, zonder wild, zijnde verdwaald geweest in eene dikke mist.

Den 21sten keerde de Heer FIFE terug van onze jagtstation, twaalf of veertien mijlen in het zuid-westen, en berigtte dat de gedaante van het ijs aldaar dezelfde was als in *Winterhaven*, uitgezonderd dat de ruimte tusschen het ijs en het land op de meeste plaatsen niet zoo breed was.

Den 22sten blies eene frische koelte uit het noord-oosten, met helder weder, en het ijs in de haven in beweging zijnde, dreef met dezen wind van den oever af, doch zonder eenig gevaar voor de schepen, wier ankers in den uitmuntenden grond zeer goed hielden.

Op eene wandeling, die ik dezen dag deed naar den mond van de haven, om aldaar het ijs te onderzoeken, was het mij aangenaam te vinden dat eene hoeveelheid van hetzelfde door de drukking van het buitenijs naar het rif gedrongen was, hetgeen bewees dat er reeds ruimte was, in welke het zich bewegen kon, en mij hoop gaf, dat, wanneer de wind onmiddellijk van het land opstak, het ijs genoegzaam zou wegdrijven, om ons een bevaarbaar kanaal naar het westen open te laten. Ik ging daarom 's namiddags in eene boot derwaarts, om te zien of er iets gedaan kon worden, maar vond den oever zoo bezet met gebroken ijs, hetwelk een noord-oostewind eerst losgemaakt en toen naar den

oever gedreven had, dat ik de zuidpunt van den ingang niet kon bereiken.

Eene frische noorderkoelte veroorzaakte in den morgen van den 23sten eene groote verandering in de gedaante van het ijs bij de schepen, maar nogtans geene in den staat van dat aan den mond der haven, uitgezonderd dat de oevers meer bezet waren dan te voren, zoodat onze kleine boot langs dezelve niet varen kon. De noordelijke oever was niettemin zoo ijsvrij, dat ik den Luitenant BEECHY zond met twee booten en een' zegen, in de hoop van eenige vischen te vangen, zoo als wij voor eenigen tijd op het ijs gevonden hadden. Onze vischers hadden nogtans weinig geluk, en bragten slechts drie kleine vischen aan boord, hetwelk alles was wat zij in het net gevonden hadden.

Den 24sten werden de zeilen weder aangeslagen, zoodat wij ieder oogenblik konden vertrekken; ik moet echter bekennen dat zulks meer den schijn had van te willen vertrekken dan dat ik inderdaad enig uitzigt had van zoo spoedig uit onze lange en vervelende gevangenschap ontslagen te worden. Want het was moeilijk voor het volk te ontveinzen dat na acht of negen weken de zee hier weder geheel onbevaarbaar was.

In den morgen van den 25sten zond ik eene boot om de haven te peilen, en te zien welke voordeelige verandering in het ijs zich opdeed. De wind in den namiddag naar het zuiden loopende, werd

werd eene groote hoeveelheid ijs van de noordzijde der haven losgescheurd en dreef naar ons toe, zoodat wij op onze hoede moesten zijn dat de schepen niet van hunne ankers gedreven wierden. Om die reden, zoowel als uit een vurig en ongeduldig verlangen, om van eene plaats te geraken, waarop wij omtrent tien maanden hadden doorgebracht, zond ik lijnen uit om de schepen langs het ijs in het midden der haven te laten winden, en om half drie waren de ankers geligt; maar zoodra aan eene lijn getrokken werd, bemerkten wij dat het ijs, waaraan zij was vast gemaakt, naar ons toekwam, in plaats dat de schepen zich voorwaarts bewogen: wij moesten dus onze toevlugt nemen, tot de werpankers, maar konden naauwelijks plaats vinden om ze te werpen, uithoofde der belemmering van het ijs. Een weinig van den oever geweken zijnde, was het onmogelijk verder te komen, zonder eene verandering van den wind, weshalve de ankers geworpen werden, tot zoodanige verandering plaats vond. Des avonds dreef al het losse ijs ons voorbij naar het noorden, belastende dien oever van de haven met ontelbare brokken. Onze jagers kwamen in goeden welstand dezen en den volgenden dag aan boord terug. De opbrengst der jagt had de beide schepen voor meer dan eene maand van versch vleesch voorzien.

In den morgen van den 26sten was het stil, met aanhoudenden regen. Wij namen eene koelte waar, die om negen ure opstak, om zoover voorwaarts

te

te komen als het ijs toeliet, en bleven toen weder liggen.

Den 27sten was het weder helder, met een' sterken en kouden west-noord-westenwind; de thermometer rees den geheelen dag niet hooger dan 37°. De hagel en sneeuw verhinderden ons het volk aan land te zenden om zuring te plukken; deze plant was aan het afgaan: de bladen begonnen te verdorren en verloren den zuren smaak, die derzelver voornaamste deugd uitmaakt.

Gedurende den nacht van den 30sten tot den 31sten hadden wij een' sterken zuid-zuid-westenwind; tegen den morgen liep hij naar het west-noord-westen; 's morgens om elf ure dreef de geheele ijsmasa uit de haven naar het zuiden, en brak tegen de punten aan den ingang. Deze overwachtinge verandering maakte het waarschijnlijk, dat de tijd van onze verlossing daar was. Ik zond naar Kapitein SABINE, die zijne waarnemingen tot het laatste oogenblik wilde voortzetten, en liet hem zeggen dat hij de klokken morgen ochtend vroeg aan boord zenden moest.

Ik voorzag den Luitenant LIDDON van instructiën voor het overige van de reis, en bepaalde ook zekere plaatsen van bijeenkomst, ingeval van onvermijdelijke scheiding van elkander, tevens zond ik aan boord van den *Griper* eene kaart van onze laatste ontdekkingen en een duplicaat van elk document betrekkelijk tot deze expeditie.

TIEN-

K.

en weder

een' ster-
de ther-
oger dan
ons het
plukken;
begonnen
die der-

tot den
d-westen-
het west-
de gehee-
en brak
erwachte
de tijd
ar Kapi-
et laatste
zeggen
an boord

instructiën
ook ze-
n onver-
zond ik
nze laat-
ocument

TIEN-

Observations

▲

Bredte 54. 47. 24. N.

Longt. 21. 48. 18. W.

Dagte. 64. 48. 0. N.

Tar. 127. 47. 60. 0.

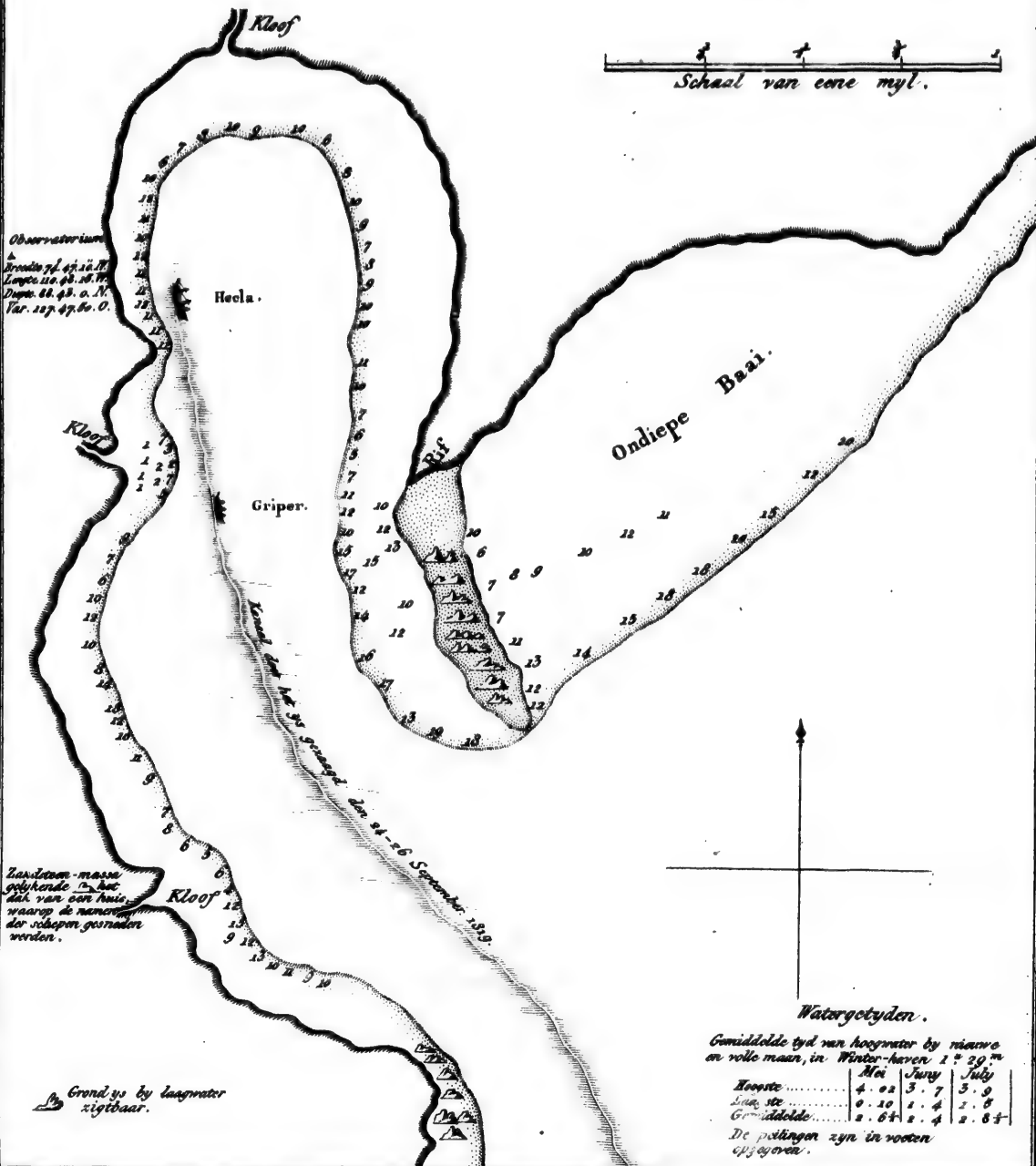
Kloof

Op den berg werd een gedenksteen
opgericht en een cylinder geplaatst.

Rechts boven het waterpas
dat 100 Eng. voeten.

PLATTE GROND
van
WINTER HAVEN
op het
EILAND MELVILLE
Junij 1830.

Schaal van een myl.

Watergetyden.

Gemiddelde tyd van hoogwater by nieuwe
en volle maan, in Winter-haven 1° 29' m.

	Mei	Juni	Juli
Hoogste	4. 02	3. 7	3. 9
Laagste	0. 10	1. 4	1. 8
Gemiddelde	2. 64	2. 4	2. 84

De pelskins zijn in roeten
opgegooren.

Ver

zi

H

lan

di

ei

Pa

D

de,

1sten

heele

volke

wate

gend

zig r

obfer

ten e

TIENDE HOOFDSTUK.

*Vertrek van Winterhaven. — Gunstig vooruit-
zigt. — Belemmering door het ijs bij Kaap
Hay. — Bereiking van den 130°. — Banks-
land ontdekt. — Toenemende uitgestrektheid en
dikte van het ijs. — Ontdekking van verscheiden
eilanden. — Terugkomst in de Barrows-sstraat. —
Pasfage van de Lancaster-fund op de terugreis.*

De wind uit het noorden en westen aanhouden-
de, dreef het ijs bestendig uit de haven, tot dat den
1sten Augustus, 's morgens om acht ure, de ge-
heele ruimte tusschen de schepen en Kaap *Hearne*
volkomen open was en om half elf ure zagen wij
water rondom de aan deze punt aan den grond lig-
gende ijsbergen. Middelerwijl waren onze booten be-
zig met het aan boord halen der klokken, tenten en
observatorium, en ik peilde den ingang der haven,
ten einde de kaart te kunnen voltooijen, waartoe ik
nog

nog geene gelegenheid gevonden had. 's Middags om een ure zeilden wij uit *Winterhaven*.

Langs den oever naar Kaap *Hearne*, op den afstand van eene halve mijl van land houdende, hadden wij van tien tot zestien vademen water, en het bevaarbare kanaal tusschen het ijs en het land was hier van een tot twee en eene halve mijl wijd en scheen zoo te blijven, voor zoover men uit den top der mast naar het westen zien kon.

Na eenige wendingen hadden wij het verdriet te bespeuren dat de *Griper* nog slechter zeilde dan te voren, niettegenstaande alle mogelijke pogingen, die de Luitenant LIDDON had aangewend om dit gebrek te verbeteren, zoodat om middernacht de *Hecla* hem acht mijlen vooruit was, hetgeen mij noodzaakte hem in te wachten, alzoo het weder mistig werd. Om drie ure kwam hij bij ons, en wij stevenden gezamenlijk naar het westen.

Daar uithoofde van zijne slechte bezeildheid de *Griper* reeds den eersten dag van ons vertrek uit de haven ten minsten zeven mijlen op ons verloren had, en het baarblijkelijk was dat zulk eene vertraging, indien zij aanhield, de mogelijkheid volstrekt moest wegnemen om het hoofdoogmerk der expeditie te bereiken, zond ik een' brief naar den Luitenant LIDDON waarbij ik verlangde de oorzaak van het gebrek des schips te weten, opdat er maatregelen genomen konden worden, het zij door het vermeenderen van deszelfs ballast door eenige middelen, die in onze magt

mag
en
met
K
op,
halv
acht
zwa
weg
in d
boot
en d
volke
dat
Grip
desa
gens
make
de b
kwa
Ko
van
het ij
eenig
gedur
gezor
terha
vervo
pen
minder

magt waren, of bij gebrek daarvan, deszelfs volk en leeftogt in de *Hecla* over te nemen, en de reis met dit schip alleen te vervolgen.

Kort na den middag stak een zuid-zuid-westewind op, die het ijs naar den oever dreef; wij zagen derhalve uit naar eene veilige ligplaats voor de schepen achter eenig zwaar grondijs. Om een ure had eene zware schots ons ten westen reeds ten eenemaal den weg afgesloten, en benam ons de hoop van verder in die rigting voort te dringen. Er werd alzoo eene boot uitgezonden om eene ligplaats op te zoeken, en die gevonden hebbende, waren wij aldaar zoo volkomen gedekt tegen den aandrang van het ijs, dat ik in ernst bedacht werd om het volk van den *Griper* over te nemen, en raadpleegde de officieren desaangaande; doch de omstandigheden, die vervolgens plaats hadden, zulk een' maatregel onraadzaam makende, gaf ik dit denkbeeld op, en zocht door de beste middelen, die in onze magt stonden, het kwaad te verhelpen.

Kort nadat wij geankerd waren, hoorde het volk van den *Griper* het grommen van een' beer tuschen het ijs, maar het dier verscheen niet, en dit was de eenigste ontmoeting met een' beer, die wij hadden, gedurende ons verblijf aan het eiland *Melville*, uitgezonderd die, welke kort na onze aankomst in *Winterhaven* een' onzer matrozen tot aan de schepen vervolgde. Van beiden schepen werden manschappen gezonden om zuring te plukken, die hier niet minder overvloedig wies dan aan ons vorig verblijf,

doch zij was thans te oud en had haar zuur en sap bijna verloren. Wij waren hier een paar mijlen ten westen van Luitenant HOPNERS jagtstation, en de schans van steenen, die hij rondom zijne tenten gebouwd had, met eene staak in het midden, was zichtbaar van de schepen. Het eenige wild, dat wij hier opdeden, bestond in een klein getal konings-eenden, waarvan wij ook eenige jongen bekwa-men.

Den 4den, in den vroegen morgen, begon het losse ijs naar ons toe te drijven, en kort daarna kwam een veld naar den oever, van niet minder dan vijf mijlen lang en anderhalf mijlen breed. De schepen werden dadelijk zoo dicht mogelijk aan den oever gebragt, en toebereidselen gemaakt om het roer af te nemen, bijaldien zulks noodig wierd; maar het veld werd tegengehouden door het aan den oever zittend ijs, waarachter wij lagen, en de schepen bleven volkomen in veiligheid.

Op den middag begon het zware ijs aan de punt, in onze nabijheid, het land te verlaten, en om half twee eene smalle passage tuschen het land en het ijs ziende, die de wind telkens wijder maakte, staken wij af, en stevenden naar het westen. Het voor ons geopend kanaal verschildte in deszelfs breedte van eene tot twee mijlen; op sommige plaatsen was hetzelfde slechts eene halve mijl wijd. 's Avonds om zeven ure kwamen wij de plaats voorbij, waar wij laatstleden September zoo lang gelegen hadden, en waar de Heer PIPE en zijn gezelschap was verdwaald

ge
zij
der
kon
gew
den
war
wij
vrij
pun
doo
doe
D
aan
Hee
zoel
maa
talri
van
den
der
besc
sche
merk
zuid
mees
dien
veert
bevo
stoff

geweest. Hier schenen wij onder oude kennissen te zijn, en onder dezen herkenden wij gemakkelijk den berg, aan welken wij zoo menig' dag in be-
kommering en vruchtelloozen arbeid geankerd waren geweest; zoowel als den stapel steenen boven op den berg. Wij vorderden tamelijk, en om elf ure waren wij tegenover Kaap *Voorzienigheid*, zoodat wij thans ver genoeg waren om te zien dat er een vrij en open kanaal was om de westelijkste zichtbare punt van het eiland *Melville*, toen wij eensklaps door stilte belet werden om voordeel daarmede te doen.

Den 5den, 's namiddags om een ure, de stilte aanhoudende, verliet ik met Kapitein SABINE en den Heer EDWARDS het schip, om den oever te onder-
zoeken, ingeval wij aan denzelven de schotten nog-
maals moesten ontwijken, en landden bij eene van de talrijke diepe kloven, waarmede dit geheele gedeelte van het eiland is ingetand. Al het ijs, dat hier aan den grond zat, lag letterlijk op den oever, en geene der mas'a's verschaftte de schepen eene genoegzame beschutting, ingeval van nood. Wij zagen hier ver-
schieden witte hazen, die, gelijk wij meermaals op-
merkten, de hooge oevers bezoeken, die tegen het zuiden gelegen zijn, en waar zij gewoonlijk het meeste voedsel vinden. Wij beklommen den berg, dien wij door de driehoeksmeting honderdzeven-
veertig voeten hoog boven het waterpas der zee bevonden te zijn, en waar wij geene andere delf-
stoffen vonden dan zandsteen en kleijzersteen. In-

middels voerde een frische oostewind den *Griper* aan, die weder verscheiden mijlen was achtergebleven. Wij bevonden de lengte hier te zijn $112^{\circ}, 53' 32''$ en de miswijzing van het kompas $110^{\circ}, 56', 11''$ O. en keerden dadelijk weder naar boord. Wij namen koers naar het westen, en een paar uren onbelemmerd voortgezeild hebbende, vonden wij den weg op eens verperd door ongemeen groote en zware ijschotsen, een weinig ten westen van Kaap *Hay*, en ons kanaal van open water tuschen het ijs en het land verminderde allengs in breedte. Ik liet bij den wind houden en verliet dadelijk het schip, om in eene boot het aan den grond zittend ijs bij eene kleine landtong te onderzoeken. Ik vond dat dit punt de eenigste mogelijke toevlugtplaats was, die wij konden bereiken, ingeval het ijs aandrong. Ik besloot dus de *Hecla* onmiddelijk op de beste ligplaats te brengen, die ik vinden kon. Toen ik met dit voornemen aan boord terugkwam, zag ik dat het ijs de kust reeds met snelheid naderde: er was dus geen tijd te verliezen om de *Hecla* op de bestemde plaats te brengen, hetgeen om half negen bewerkstelligd was, liggende het schip in negen tot zeven vademen water, op een' afstand van twintig yards van den oever. Onze toestand was zeer gevaarlijk, daar wij geene beschutting hadden tegen het ijs, dat van het westen kwam, hetwelk minder dan eene halve mijl van ons af dreef, en uit veel zwaarder schotsen bestond, dan wij gedurende de reis nog ergens gezien hadden. De *Griper* was
ons

ons drie of vier mijlen ten achteren, toen het ijs begon te kruijen: ik deed derhalve den Luitenant LIDDON sein, dat hij zijn schip zoo goed hij kon moest beveiligen, zonder te trachten bij de *Hecla* te komen; hij maakte dienvolgens hetzelfde om elf ure vast aan een punt gelijk dat waaraan wij lagen en twee of drie mijlen ons ten oosten.

In den avond langs den oever varende, zagen wij eene hoogte als een kunstig gebouwde muur, en welke het verblijf was van talrijke vogels. Kapitein SABINE, verlangende deze hoogte te onderzoeken en eenigen van deze vogels te bekomen, ging, zoodra wij geankerd hadden, derwaarts met zijn knecht en den Sergeant MARTIN. De hoogte bestond uit zandsteen, in horizontale lagen, van twintig tot dertig voet hoogte. Duizenden meeuwen hadden hier hun verblijf genomen, als eene veilige schuilplaats voor de vossen en andere vijanden. Toen de onzen deze plaats naderden, waren zij zoo moedig in het verdigen hunner jongen, dat men hen niet veilig naderen kon, voor er eenige schoten gevallen waren.

Behalve een goed getal meeuwen, bragt Kapitein SABINE nog tien hazen mede, die, met hetgeen wij hadden opgedaan toen wij langs den oever voeren, ons een' maaltijd van versch vleesch verschaften voor al het volk. Kapitein SABINE bragt mij ook de tijding van den Luitenant LIDDON, dat de *Griper* in denzelfden toestand was als de *Hecla*, van lamelijk bezet te raken als het ijs mogt opzetten. Het ijs bleef echter den geheelen dag in rust, in

weerwil van eene oost-zuid-ooster koelte, met aanhoudende sneeuw. Des avonds berigtte de Luitenant LIDDON mij dat de schotsen waren komen opzetten, en het schip twee voeten uit het water hadden opgeligt, en toen weder weggedreven waren, zonder eenige schade te doen. Ik gaf den Luitenant LIDDON kennis dat wij ons in denzelfden toestand bevonden, en verbood hem thans bij ons te komen, alware het ijs ook genoegzaam open om zulks te bewerkstelligen, want er was geene ruimte genoeg voor twee schepen op de plaats waar de *Hecla* lag.

In den morgen van den 7den kwam een zwarte walvisch op, digt bij de *Hecla*, zijnde de eerste dien wij gezien hadden sedert den 22sten Augustus des vorigen jaars. Sedert ons vertrek van *Winterhaven* hadden wij ook een of tweemalen een' enkelen rob gezien. Ten einde den staat van het ijs ten zuiden en ten westen beter op te nemen dan uit den top der mast, zond ik den Luitenant BEECHY met twee matrozen om den top der bergen in het westen te beklimmen. Om twee uren kwamen zij terug met een jong rendier, dat ons acht en dertig ponden vleesch opleverde. Het berigt aangaande den staat van het ijs was in geen en deele gunstig voor onze hoop, alzoo de zee, zoover ons oog reiken kon, met schotsen bedekt was.

In den namiddag werd een man van iedere bak aan land gezonden, om zuring te plukken, die hier bij uitstek schoon en groot was, zoowel als veel

zuur.

zuurder dan die wij onlangs gevonden hadden. De oostewind ging liggen, en werd gevolgd door eene westerkoelte, die het ijs éenigzins in beweging bragt: ik oordeelde het raadzaam het schip te meeren, ten einde niet van ons anker gedreven te worden.

Naauwelijks hadden wij het schip vertuid, toen de wind eens zoo sterk uit het oosten opstak, en het losse ijs dadelijk in eene tegengestelde rigting in beweging kwam. Ik verkoos in onze tegenwoordige positie te blijven, daar hier weinig kens was. 's Avonds om half elf begon het ijs de ruimte op te vullen, die tot hiertoe bij het schip open was geweest; om elf ure kreeg hetzelfde hevige stoten en werd tusfchen het landijs en de naar het westen ons voorbijrijvende masfa ingeklemd. Ik liet het roer afnemen, en het schip met den steven naar het oosten wenden, opdat de boeg, als het sterkste gedeelte, de eerste en zwaarste stoten ontvangen zou.

Het ijs liet niet af met ons te verontrusten, voor 's morgens ten vijf ure, toen eene andere zware masfa kwam aandrijven, en het schip een' zwaren stoot gaf; waarna hetzelfde ons eenige uren in rust liet. Om negen ure was alles zoo stil, dat ik het waagde den berg in onze nabijheid te beklimmen, ten einde een ruimer gezigt te hebben van het nieuw ontdekt land in het zuid-westen, hetwelk ik reeds onduidelijk in den morgen van het dek gezien had. Het weder ongunstig zijnde, zag ik nogthans een hoog en ongelijk land van het zuiden 75° W.

tot het zuiden 30° W. meestendeels geheel zichtbaar. Dit land, hetwelk zich over den 117° der westelijke lengte uitstrekt, en het westelijkste is der tot nog toe in de Poolzee ontdekte landen, ten noorden van het vaste land van *Amerika*, kreeg den naam van *Banks-land*, uit achting voor den hoogbejaarden President der Koninglijke Maatschappij, die zich door het bevorderen en aanmoedigen zoowel als door het beoefenen der wetenschappen zooveel roem verworven heeft.

Van den top des bergs zagen wij nergens eenig gat in het ijs. De wind den geheelen dag veranderlijk blijvende, waren wij in aanhoudende bekommerring dat het ijs weder opzetten zou, maar het verontrustte ons niet. Onze jagers bragten eenige hazen mede.

In den morgen van den 9den kwam een muskusos grazen aan den oever in de nabijheid der schepen. Eenige matrozen werden afgezonden om jagt op hem te maken, en hem aan den voet van een' berg gedreven hebbende, die voor hem te steil was om te beklimmen, gelukte het hen hem te schieten. Toen dit dier eerst aan boord gebragt was, rook het van binnen sterk naar muskus, naar welken al het vleesch, inzonderheid het hart, ook min of smaakte. Het dier leverde ons vierhonderdeenentwintig ponden vleesch, hetwelk naar gewoonte in plaats van het gezouten vleesch aan het volk geschapt werd, en smaakte ons zeer goed, in weerwil van deszelfs bijzonderen geur. Het beest was ou-

gemeen vet, en toen hetzelfde afgehakt was zag het vleesch er zoo schoon uit alsof het uit den winkel van een' Engelschen slagter kwam (*). Een kleine rob (*Phoca vitulina*), door matrozen van den *Griper* geschoten, werd ook door hen genuttigd. Het vleesch werd zacht en malsch bevonden, doch zag er niet zeer appetijtelijk uit, zijnde van eene vuilroode kleur.

's Namiddags om half drie kwam eene geweldig zware schots regtstreeks naar ons toe, en zou ons naar den oever gedrongen hebben, hadden wij haar niet ontweken door het schip eenige yards vooruit te brengen. Wij lagen toen eene halve kabellengte van land, en ten minsten veilig voor dezen aan- drang.

Den 10den bleef het ijs nog even driftig. Er waren masfa's onder die van vijftien tot vijf en twintig voeten boven de zee uitstaken. De Luitenant REECHEY en de Groenlandsvaarders ALLISON en FIFE waren van gevoelen dat het ijs zwaarder was dan dat in *Spitsbergen*; men kan dus denken hoe ge- vaarlijk de navigatie in dit gewest is.

Des avonds ging ik aan land, en beklom nogmaals den berg, met het oogmerk om te zien hoe het ijs gesteld was. De wind had thans voornamelijk in

(*) Wij bragten eenige stukken van dit vleesch in *Engeland*, en toen had hetzelfde een' veel onaangenameren geur dan toen het dier eerst geschoten was, hoewel het- zelve niet het geringste bederf had ondergaan.

het westen en zuid-oosten verscheidene openingen maakte. Toen ik aan boord terug kwam, vond ik dat het ijs aanhield met naar het oosten te drijven, en meer en meer open water liet in de verlangde rigting. Ik deelde derhalve den Luitenant LIDDON mijn voornemen mede, om koers naar het westen te nemen. 's Avonds om zeven ure liet ik het roer inhangen en alles zeilvaardig maken. Ik beklom toen nogmaals den berg; maar offchoon de openingen grooter geworden waren, was er zelfs nog geene genoegzame ruimte voor eene van onze booten: het was dus klaarblijkelijk, dat elke poging van de schepen naar het westen te brengen, bij zulke ongunstige omstandigheden, vruchteloos zou zijn; er was dus niets anders op dan te wachten, hergeen wij angstvallig deden, tot er eenige verandering in de gesteldheid van het ijs kwam. De wind, die met het vallen van den avond toenam, verminderde de hoop, waarmede wij ons geveid hadden, van spoedig uit onzen benaauwden en gevaarlijken toestand ontslagen te worden. Om half elf beklom de Luitenant BEECHER, op mijn verzoek, den berg, en berigtte bij zijne terugkomst, dat de ijsdrift verslapte van het westen ten noorden naar het west-zuid-westen, doch dat zonder een' gunstigen wind er geene waarschijnlijkheid was dat een schip er door heen komen kon.

Den vriden, 's morgens om een ure, zond ik den Heer ROSS naar den top van den berg, doch hij bevond dat het ijs nog te dicht lag om er met een schip

fchep door te komen. De wind ging allengs liggen, en om vier ure, wanneer de Heer ROSS nogmaals den berg beklommen had, was het geheel stil geworden. Eenaklups hield het ijs op naar het oosten te drijven, en om half zes stak een zuid-oost-koelte op, die hetzelfde naar de tegenovergestelde rigting dreef. Ik begaf mij met den Luitenant ARCHEY nogmaals aan land, om te zien of er ruimte was voor de schepen om tusschen het ijs door te komen; doch wij bevonden dat zulks bij den tegenwoordigen zwakken wind onmogelijk was.

De waargenomen breedte op onze tegenwoordige ligplaats was $74^{\circ} 25' 35''$ lengte, volgens de chronometers, $113^{\circ} 43' 31''$, miswijzing van het kompas $106^{\circ} 06' 38''$ O., zijnde het gemiddelde van verscheiden waarnemingen op verschillende dagen. Er was weinig verandering in het voorkomen en de voortbrengfelen van dit gedeelte van het eiland, behalve dat de kloven grooter en schilderachtiger waren, dewijl de kust hier veel hooger is, op sommige plaatsen zelfs achthonderd voeten boven het waterpas der zee, en de bergen schijnen op een afstand van negen of tien mijlen ten minsten een of twee voeten hooger; zoodat de uiterste hoogte van het eiland *Melville*, voor zoover wij gelegenheid hadden van hetzelfde te zien, op omtrent duizend voeten gerekend mag worden. De rotsen bestaan geheel uit zandsteen in horizontale lagen, en de grond uit zand, vermengd met verrotte planten, waaruit hier en daar eenige groedaarde ontstaan is. Wij bemerkten dat bijna alle planten door de hazen en

andere dieren, die de gedekte en warmer plaatsen aan den oever opzoeken, ten deele waren afgegeven.

In den vroegen morgen van den 13den ontving ik door den Heer GRIFFITHS eene boodschap van den Luitenant LIDDON, behelzende dat den voriger nacht het ijs langzaam naar het westen gedreven was, en terzelfder tijd den *Griper* op het ijs onderwater gedrongen en denzelven twee voeten boven het water geligt had, zonder evenwel eepige schade te veroorzaken, offchoon het ijs nog bleef aandringen, toen GRIFFITHS vertrok. In deze omstandigheid had de Luitenant LIDDON al de journalen en andere papieren van belang aan land gezonden en alle maatregelen genomen om den scheepsvoorraad en instrumenten te bergen, ingeval van schipbreuk, die hij thans reden had om te duchten. Daar ik overtuigd was dat geene menschelijke magt zulk een ongeval voorkomen kon, was ik meer dan ooit voldaan over mijn besluit om de schepen in deze gevaarlijke omstandigheid van elkander verwijderd te houden. Ik oordeelde het noodzakelijk den Luitenant LIDDON te bevelen dat hij hoofdzakelijk bedacht moest zijn om boven alles den voorraad en de brandstoffen te redden, en bepaalde seinen, die op de landtong gemaakt konden worden, die tuschen de schepen inlag, ingeval er iets gebeurde. Inmiddels bleef het ijs zoo dicht bij de *Hecla* aandringen, dat de geringste drukking naar het strand ons in dezelfde positie als de *Griper* gebragt zou hebben:

wij

wij wendden derhalve alle middelen aan die in onze magt waren, om het grootere schip te beveiligen, waarin zich de meeste voorraad en andere belangrijken zaken bevonden.

's Namiddags berigtte de Luitenant LIDDON mij met een' brief dat de *Griper* weder gezakt was, en het ijs rondom het schip had losgelaten; dat de eenige schade, die hij bekomen had, daarin bestond, dat zijn roer gescheurd was, doch dat hetzelfde in eenige uren te herstellen zou zijn, wanneer het ijs hem toeliet hetzelfde aan land te brengen.

Kort na middernacht drong het ijs sterker op de *Hecla* aan dan te voren, doch zonder het schip eenige schade toe te brengen. 's Morgens om vier ure hield de drukking op, en het ijs bleef het overige van den dag in rust. In den namiddag werd het weder mistig met regen. De Heer ross had, voor de mist opkwam, van den berg dezelfde onveranderde oppervlakte van ondoordringbaar ijs in iedere rigting waargenomen, en een brief van den Luitenant LIDDON berigtte mij dat er geene verandering in de nabijheid van den *Griper* had plaats gehad.

Ieder oogenblik diende thans om mij in het gevoelen te bevestigen, dat het beter ware op alle gevaar naar het zuiden te dringen, wanneer het ijs toeliet ons te bewegen, dan langer vruchteloze pogingen te doen om naar het westen te komen. Ik gaf derhalve den Luitenant LIDDON bevel, om, wanneer hij kon, zeil te maken naar het zuiden, zonder naar de *Hecla* te wachten, en naar eenige

opening in het ijs uit te zien; en in dat geval mij daar af te wachten.

Den 15den, om twee uren in den morgen, was de Luitenant LIDDON, in staat, om, ingevolge het bevel, dat ik hem gegeven had, zijne ligplaats te verlaten. Daar ik nog weldra bespeurde dat hij weinig vorderde, alzoo de wind naar het oosten liep, en het open water langs den oever naar het westen veel meer toenam dan wij nog gezien hadden, deed ik den *Griper* stein eene andere poging in de verlangde rigting te doen. Om vijf ure, de wind naar het oosten ten noorden loopende, ligten wij het afker, en zeilden langs den oever op den afstand van honderd tot honderd vijftig yards. Na anderhalf mijlen afgelegd te hebben, werd onze loop nogmaals gestremd door zware ijsmasfa's. Wij plaatsten de *Hecla* achter een' ijsberg in de nabijheid van den oever, en bevonden ons toen, in vergelijking met de plaats, waar wij gelegen hadden, in eene veilige haven; doch de *Griper* was eensklaps genoodzaakt door het op hem afkomend ijs den eersten inham in te loopen, dien hij kon bereiken. Hier lag hij nogtans zeer onveilig, ingeval het ijs bleef doordringen. Het werd thans van het uiterste belang de *Hecla* voor zoo ver in veiligheid te brengen, dat wij in staat waren den *Griper*, ingeval van nood, bijstand te kunnen bieden. Te dien einde vergaderde ik de officieren en het scheepsvolk, en hen met mijn oogmerk bekend gemaakt hebbende, maakten wij zoodanige schikkingen, dat alle verwarring voor-

geke
de
mel
de
vate
het
aan
door
een
kou
rig
veilig
naar
beker
de
raad
van
het
staat
het
De
tegen
eenig
vogel
eenig
eenig
wat
Na
zeer
edw.

gekomen werd, ingeval het noodig mogt worden tot de genomen maatregelen de toevlugt te nemen, namelijk groote gaten in het dek te hakken, wanneer de ondergang des schips onvermijdelijk was, en de vaten met voorraad daaruit te halen, voor zij met het schip zonken. Het volk van de *Hecla* werd aan het werk gesteld, om eenige dikke ijsstrokken door te zagen, die ons beletteden in eene soort van een natuurlijk dok te geraken, een langwijlige en koude arbeid, die met de gewone lustigheid ver-
 rigt, en waardoor het schip en volk volkomen in veiligheid gebragt werd. Ik begaf mij vervolgens naar den *Griper*, en maakte den Luitenant LIDDON bekend met de gemaakte schikkingen, en raadpleegde hem wegens de andere middelen, om den voorraad te redden. Kort daarna, echter, werden wij van alle verdere vrees desaangaande ontslagen, alzoo het ijs allengs den oever verliet en de *Griper* in staat was zich naar de *Hecla* te wenden, alwaar het schip ten minsten veel veiliger lag.

De Heer FISHER vond eene goede jagt op onze tegenwoordige ligplaats, en kwam des avonds, na eenige uren afzijns, met negen hazen terug. De vogels hadden ons genoegzaam geheel verlaten; eenige weinige ptarmigans en sneeuwleeuwerikken, eenige meeuwen, een' raaf en een' uil, was alles, wat wij in verscheiden dagen gezien hadden.

Na een' mistigen nacht volgde den 16den een zeer schoone dag. Kapitein SABINE, de Heer EDWARDS en ik begaven zich aan land, en wandel-

488 TIENDE HOOFDSTUK.

den omtrent twee mijlen naar het westen langs het
hooge gedeelte van de kust. Het eenigste open wa-
ter, dat wij zagen, was een kanaal tussehen het
land en het ijs, van omtrent drievierde mijl breed.
Het uitzigt werd in het westen bepaald door een
voorgebergte op twee mijlen afstands, hetwelk den
naam kreeg van Kaap *Dundas*. Het ijs was in het
westen en zuid-westen zoo hard en dicht alsof het
land ware. Ik twijfel geenszins, dat, byaldien wij
het eiland *Melville* hadden willen omzeilen, of de
kust in eene westelijke rigting vervolgd hadden, in
plaats van naar het noorden te houden, wij, on-
danks de toenemende belemmering, die zich hier op-
deed, welligt nog een weinig verder gekomen zou-
den zijn; maar dewijl dit geen van beiden het ge-
val was, scheen er weinig of geene hoop om door
eenige verdere poging ons hoofdooqmerk te berei-
ken: ik besloot derhalve de uitvoering van mijn
vroeger voornemen niet langer uit te stellen, en eene
poging te doen om eene zuidelijker breedte te be-
reiken, waar ik den goeden uitflag kon vervolgen,
die tot hiertoe onze verrigtingen bekroond had.

De plaats, waar de schepen thans lagen, de wes-
telijkste punt ten noorden van het vaste land van
Amerika dat nog was bevaren geworden, ligt op de
breedte van $74^{\circ}, 26', 25''$ en de lengte, volgens de
chronometers, van $113^{\circ}, 46', 43'' 5'''$. Kaap *Dun-*
das ligt op de breedte van $74^{\circ}, 27', 50''$, lengte
 $113^{\circ}, 57', 35''$, waardoor de lengte van het eiland
Melville in eene oost-noord-oostelijke en west-zuid-

wes-

we
len
dia
len
?
ver
het
de e
aller
eene
zuid
ware
gelan
verde
ne v
der l
van
ken
Eerst
hevig
eene
Wij
zelven
weinig
Wij
gevoorn
op tie
zat.
het jon
gevoorn

westelijke rigting omtrent honderd vijf en dertig mijlen schijnt te zijn, en deszelfs breedte bij den meridiaan van *Winterhaven* van veertig tot vijftig mijlen.

's Namiddags om twee uren verlieten wij den oever, en zeilden dicht langs den rand van het ijs naar het oosten; de afstand van het land was gedurende de eerste vier of vijf mijlen anderhalve mijl, en toen allengs naauwer. Ik liet aanhoudend uitzien naar eene opening in het ijs, die onze wending naar het zuiden kon begunstigen. 's Avonds om negen uren waren wij tegenover de plaats, waar wij den 5den geland waren, en hier zagen wij dat het ijs den verderen weg naar het oosten afloot. Er was geene veilige ligplaats voor de schepen zonder eerst der kleine punten gepasseerd te zijn aan den ingang van eene kloof, waar eene schots de kleiner brokken ijs had opgehoopt, alvorens wij aankwamen. Eerst om middernacht gelukte het ons, na menig' hevigen stoot ontvangen te hebben, de schepen aan eene zware ijsmasa bij den oever vast te maken. Wij zagen vele hazen aan den oever, toen wij dezelve in den namiddag langs zeilden, en ook eenige ptarmigans.

Wij lagen hier in eene soort van kleine haven, gevormd, gelijk gewoonlijk, door het grondijs, dat op tien tot twaalf vadem diepte aan den grond zat. Het weder was den geheelen nacht mistig; het jong ijs, dat zich op de oppervlakte des waters gevormd had, dooide den geheelen dag niet. De

T

Heer

Heer FISHER was nogmaals gelukkig in zijne jacht, en bragt ons weder negen hazen, die grootendeels fraai wit waren. Omtrent een dozijn jonge ptarmigans werden ook door de matrozen van elk schip geschoten. De vegetatie was hier dezelfde als op onze laatste ligplaats; de zuring was thans te smake-loos geworden om te eten.

Den 18den was het weder beurtellings helder en betrokken, met een' ligten zuid-westenwind. Het ijs bleef aanhoudend digt aan het land gesloten, zoover als wij in beide rigtingen konden zien, en zonder de geringste beweging tot des avonds, wanneer hetzelfde een weinig van den oever week. Ik zond dadelijk den Heer NIAS naar Kaap *Voorzienigheid*, die nog altijd twee en eene halve mijl oostelijk van ons af lag, om aldaar het ijs te onderzoeken. Hij berigtte bij zijne terugkomst, dat hetzelfde op een' afstand van tweehonderd yards van den oever geweken was, zoo ver als de kaap, maar dat er in het oosten geen spoor van open water te vinden was: wij moesten derhalve op onze tegenwoordige ligplaats blijven.

Den 19den was het nogmaals stil en mistig in den morgen. Des avonds ging ik zelf naar Kaap *Voorzienigheid*, om te zien of er mogelijkheid ware om de schepen in beweging te brengen; maar even vruchteloos als te voren. 's Nachts om half twaalf vielen er eenige brokken van het ijs, waaraan ons tuianker was vastgemaakt, in het water, en braken ons touw af, zonder het schip te beschadigen. Daar nogtans dergelijke afbrokkelingen noodwendig het mid-

middenpunt der zwaarte van de geheele masfa veranderden moest, die reeds in een' waggelenden staat was, oordeelde ik het voorzigtig de *Hecla* uit de haven naar de plaats te brengen waar de *Griper* lag, begrijpende dat een schip wel door het ijs naar den oever gedrongen kon worden zonder veel te lijden, maar dat een van deze ontzettende masfa's op het dek vallende, hetzelfde onvermijdelijk moest verbrijzelen of doen zinken.

Den 21sten zond ik den Heer NIAS nogmaals naar de kaap met een' verrekijker; doch hij berigtte dat er geene verandering plaats had, zoo min in het oosten als in het zuiden.

In den nacht van den 22sten op den 23sten had het jong ijs de dikte van anderhalven duim bekomen. De wind opstekende uit het west-noord-westen, gelukte het ons de schepen los te krijgen, en ze tot tegen over Kaap *Voorzienigheid* te brengen; doch verder konden wij niet komen, door de ontzettende menigte drijfsijs, dat zich hier had opgehoopt. Wij zochten den grootsten ijsberg te bereiken bij den oever, hetgeen ons 's avonds om zes ure gelukte, na zes mijlen in het moeilijkste vaarwater doorgebracht te hebben, dat ik nog ooit gezien had. De *Hecla* was dicht aan den oever vastgemaakt in achttien tot twintig voeten water, en de *Griper* in vijf vademen, omtrent eene halve mijl ons ten westen.

De toestand, waarin de schepen zich thans be-

vonden, leverde gansch geen gunstig vooruitzicht op dat wij ons oogmerk zouden bereiken, daar wij volgens den vorigen zomer rekenen konden dat de 7de September de uiterste tijd was dat de Poolzee bevaren kon worden; ik besloot nogtans dezen termijn tot den 14den September te verlengen, op welken dag in het vorige jaar de winter eigenlijk gezegd kon worden een begin genomen te hebben. Maar ook deze verlenging was niet zeer aanmoedigend: de afstand tot de *Ijskaap* was tusfchen de acht- en negenhonderd mijlen, van welken wij in dit faizoen eerst zestig hadden afgelegd.

Ik heb de redenen reeds aangevoerd, die mij noopten te gelooven, dat er weinig hoop was om verdere vorderingen naar het westen op deze breedte te maken, en de gronden, waarop ik besloot langs het ijs naar het oosten te stevenen. Dit laatste was nogtans sedert eenige dagen even zeer buiten onze magt.

Bij het opnemen van den scheepsvoorraad, door den Heer HOOPER, bleek dat bij het tegenwoordig rantsoen, namelijk tweederden van de gewone portie, dezelve zou strekken tot den 30sten November 1821, en dat eene dadelijke vermindering op de helft, die nogtans nadeelig zou zijn voor de gezondheid en krachten der officieren en matrozen, ons slechts brengen zou tot den 30sten April 1822. Het werd dus ten hoogsten noodzakelijk geoordeeld dat de schepen uit het ijs en op eene plaats gebragt wierden, waar levensmiddelen te vinden waren. On-

ze brandstoffen hadden ook eene grootere vermindering ondergaan dan berekend was, uit hoofde van den ziekelijken toestand van eenige manschappen in het strengst van het seizoen.

Deze overwegingen, met eenige anderen van minder belang, noopten mij om het gevoelen van de voornaamste officieren der expeditie in te nemen, hetgeen ik binnen zesendertig uren van de Heeren LIDDON, BEECHEY, HOPNER, SABINE, EDWARDS en HOPPER schriftelijk verzocht.

In den vroegen morgen van den 24sten liep de wind naar het noorden, en verhief zich kort daarna tot eene stijve koelte, die het ijs van den wal afdreef, maar zoo langzaam, dat het tien ure was, eer wij een kanaal hadden, wijd genoeg om de schepen anderhalve mijl verder op naar het oosten te brengen, op een punt, waar ten zuiden en ten westen niets dan ijs te zien was. Het kanaal, dat wij bevaren hadden, werd zoo schielijk gesloten, terwijl wij de schepen vastmaakten, dat het ons onmogelijk zou geweest zijn terug te keeren, naar de plaats, die wij verlaten hadden. Eene kudde muskusosfen op een' kleinen afstand van de schepen gezien wordende, gingen onze jagers er op af, en de Heeren FISHER en BUSHNAN schoten een' schoonen stier, die te zwaarlijvig was om zoo snel te loopen als de anderen. 's Avonds schoot de Sergeant MARTIN een' anderen stier. Deze twee dieren verschaften ons eene welkomene aanvulling van versch vleesch; het eerste leverde ons driehonderd negen

en zestig, en de andere driehonderd twee en vijftig ponden vleesch (*).

De wind ging liggen, zoodra wij de punt bereikt hadden, zoodat wij geene hoop hadden om heden verdere voortgangen te maken. Het ijs bleef den geheelen nacht dicht om ons heen gesloten, en wij zagen nergens eenige opening. Het was hoog water 's morgens om half drie, en laag water om half negen. De *Griper*, digt aan den oever liggende, geraakte aan den grond met de ebbe, en rees met den vloed twee of drie voeten. De Luitenant LIDDON wond het schip dus in den namiddag digter naar de *Hecla*, om in ruimer water te liggen.

Aan den voet der bergen, die omtrent twee mijlen van de zee lagen, vonden wij de schoonste weilanden die wij nog aan het eiland *Melville* hadden aangetroffen; zij bestonden in omtrent twaalf morgen gronds, met kort dik gras, vermengd met mosch, en hadden het aangenaam voorkomen van eene Engelsche weide. Wij zagen eene menigte uitwerpselen en sporen van muskusosfen. Wij bekwamen hier onze laatste zuring, wier bladen thans

ZOO

(*) De geheele opbrengst van de jacht, gedurende ons verblijf aan de kusten van het eiland *Melville*, gedurende bijna twaalf maanden, was als volgt:

3 Muskusosfen, 24 rendieren, 68 hazen, 53 ganzen, 59 eenden en 144 ptarmigans of korhoenders; die zamen 3766 ponden vleesch hebben uitgeleverd.

zoo verdord en laf werden, dat zij het plukken niet waardig waren. Wij zagen hier geene vogels, uitgenomen eenige koningseenden, een' uil, die geschoten werd, en nu en dan een' enkelen meeuw.

Den 26sten, toen de westewind het ijs een weinig begon te openen, maakten wij, 's morgens om zeven ure, zeil, tusfchen de losse en zware ijsbrokken heen. Wij dreven meer met het ijs voort dan dat de schepen zeilden; doch de wind toenevende, werden alle zeilen bijgezet, om een kanaal te bereiken, dat zich thans geopend had. Wij ontvingen menigen zwaren stoot van het ijs, waarvan wij vreesden dat een het roer beschadigd had, maar gelukkig had hetzelfde den schok wederstaan.

Thans kreeg ik het antwoord van de officieren op mijn voorstel van den 23sten. Zij waren eenstemmig met mij van gevoelen, dat alle verdere pogingen om in onze tegenwoordige parallel verder westelijk voort te dringen, vruchteloos en met een aanmerkelijk verlies verknocht zouden zijn van een' tijd, die veel nuttiger besteed kon worden. Zij waren het ook met mij eens dat het plan, hetwelk ik ontworpen had, om langs den rand van het ijs naar het oosten te slevenen, en uit te zien naar eene opening, die ons naar het vaste land van *Amerika* kon brengen, in alle opzigten verkieslijker was; en dat, ingeval wij na eenigen tijd zoodanige opening niet vonden, het raadzaam was naar *Engeland* terug te keeren, dan te wagen nog een' winter in de-

ze zeeten door te brengen, zonder vooruitzigt van in een volgend seizoen verder te komen.

's Namiddags om drie uren waren wij tegenover Kaap *Hearne*. Hier vonden wij eene menigte drijfsijs, en een weinig verder een veld van jong ijs, omtrent eene mijl lang en omtrent twee en een' halven duim dik. De sneeuw, die den geheelen dag viel, bleef op het land liggen, zonder te smelten, hetgeen de nadering van een' anderen' langen en akeligen winter voorspelde. Een of twee stormvogels, eenige zwaluwen en talrijke sneeuwleuwerikken werden in den loop van den dag bij de schepen gezien.

Het bevaarbare kanaal nam zoodanig toe in breedte, naarmate wij met eene stijve koelte naar het oosten stевenden, dat, toen wij den 27sten, 's morgens om acht ure, het oostelijk einde van het eiland *Melville* bereikt hadden, hetzelfde niet minder dan tien mijlen wijd was. Wij waren in het kraaijennest bestendig op den uitkijk naar eenige opening in het zuiden, maar konden geene enkele scheur in het ijs in deze rigting ontdekken. Op den middag bevonden wij ons op de breedte van $75^{\circ}, 02', 15''$, lengte $105^{\circ}, 14', 20''$.

Den 28sten, op den middag kwamen wij aan Kaap *Cockburn*, op de breedte $74^{\circ}, 58', 28''$. Het ijs ten zuiden, waar langs wij dezen dag zeilden, bestond uit velden van buitengemeene lengte en breedte, doch die over het algemeen niet meer dan twaalf duim

duim
der
Ga
van
gez
was
I
Bat
ont
mij
BAK
Bat
nool
eene
ven
W
oost
29ste
ontd
eilan
der,
land
ling
toen
D
land
de v
nen
kaar
ten

duimen boven de zee uitstaken. Het betrokken weder noodzaakte ons de noordzijde van het eiland *Garrett* op te zeilen, alzoo het kanaal ten zuiden van hetzelfde, door hetwelk wij in het vorige jaar gezeild waren, thans geheel met ijschotsen verstopt was.

In het doorvaren tusschen de eilanden *Garrett* en *Bathurst*, op vijf mijlen afstand van het eerste, ontdekten wij een ander eiland, hetwelk ik naar mijn' vriend en voormaligen bevelhebber *THOMAS BAKER* noemde. Het oostelijk gedeelte van het eiland *Bathurst* zagen wij thans zich veel verder naar het noord-noord-oosten uitstrekken dan te voren, en in eene landspits uitloopen, waaraan wij den naam gaven van Kaap *Capel*.

Wij vervolgden onzen weg langs het ijs naar het oosten, tot 's avonds ten half elf, wanneer wij den 29sten, 's morgens ten half drie nogmaals een eiland ontdekten, waaraan wij den naam gaven van *Browns-eiland*, en vervolgens, drie en eene halve mijl verder, nog een, hetwelk den naam kreeg van het eiland *Somerville*. Thans kwamen wij aan het *Wellington-kanaal*, hetwelk even zoo ijsvrij was als toen wij hetzelfde de eerstemaal bevoeren.

De aanhoudendheid van een aanmerkelijk gedeelte land, ons thans ten zuiden liggende, hadden wij de vorige maal, uithoofde van het weder, niet kunnen onderzoeken, thans had ik het genoeg onze kaart daarmede te kunnen aanvullen. Onmiddelijk ten oosten van *Gunningham-nyaart* is een hoog

voorgebergte, hetwelk ik naar den Major **RENNELL** noemde. Achter Kaap *Rennell* ligt eene breede baai, die ik *Garnier-baai* noemde. Het geheele land, waar wij langs zeilden, gaf ik den naam van *Noord-Sommerfet*, ter eere van mijn geboorteland, en de noordkust der *Barrows-sstraat* dien van *Noord-Devon*, naar dat van den Luitenant **LIDDON**.

Den 30sten, 's morgens om drie ure, stevenden wij de *Barrows-sstraat* langs met een' frischen oostenwind, tot dat wij de *Prins Leopolds-eilanden* gepasseerd waren, wanneer hij zijne vorige westelijke rigting hernam. De eilanden waren met ijs omzet tot op een' afstand van vier of vijf mijlen, maar de straat was zoo open en bevaarbaar als eenig gedeelte der *Atlantische zee*.

Hebbende thans den geheelen weg van den 114° tot den 90° der lengte afgelegd, zonder eenige opening te ontdekken, die ons hoop gaf om naar het zuiden te dringen, kon ik in het minst niet twijfelen dat er langer geene mogelijkheid was om met de tegenwoordige hulpmiddelen der schepen ons oogmerk te bereiken, en het dus mijn pligt ware naar *Engeland* terug te keeren, om verslag te doen van onze tot hertoe gedane ontdekkingen; dat er geen tijd verloren moest worden, ingeval het gouvernement raadzaam oordeelen mogt dezelve voort te zetten. Mijn voornemen aan de officieren en matrozen van beide schepen medegedeeld hebbende, beval ik dat voortaan het volle rantzoon zou uitgedeeld worden, met zooveel brandstoffen, dat zij zich behoort-

hoorij
uithoo
acht g
noten
ren,

Wij
afstand
westen
aan de
Tork,
WARDL
gisch o
deelte o
daar z
heeft,
aanzien
oovers
of vijf
werd g
in ande
om elf
hetwelk
vervolg
langend
Lancas

Den
niet lich
lijk ten
gend w
baai de

hoorlijk konden warmen, eene verkwikking, die, uithoofde van de zuinigheit, welke met dit artikel in acht genomen moest worden, wij niet dikwijls genoten hadden, sedert wij de *Lancaster-sund* invoeren.

Wij zeilden langs den zuidelijken oever op een' afstand van vier of vijf mijlen met een' frischen westenwind en goed helder weder; wij ontdekten aan deze kust, een weinig ten westen van Kaap *Tork*, eene baai, die ik naar mijn' vriend den Heer *HARDLEY* noemde. Wij bemerkten in een geologisch opzigt eene treffende overeenkomst van dit gedeelte der kust met de noordkust der *Barrows-sraat*, daar zij insgelijks dezelve vestingachtige gedaante heeft, die dit land een prachtig en ontzagwekkend aanzien geeft, dat zich niet laat beschrijven. De oevers waren met ijs bedekt op den afstand van vier of vijf mijlen, en de eerste alleenstaande ijsberg werd gezien in den namiddag; maar de straat was in andere opzigten vrij van belemmering. 's Avonds om elf ure kwamen wij aan een hoog voorgebergte, hetwelk ik naar mijn' vriend *CRAUFURD* noemde. Ik vervolgde mijnen weg, gedurende den nacht, verlangende den westenwind waar te nemen, om de *Lancaster-sund* uit te komen.

Den 31sten was het voor 's morgens om half vier niet licht genoeg om te zien, dat het land onmiddelijk ten oosten van Kaap *Craufurd* niet samenhangend was. Ik gaf aan de ruimte of vooronderstelde baai den naam van *Admiraliteits-invaart*. Ik oordeel-

deelde derzelver nader onderzoek niet gewigtig genoeg om ons daarmede op te houden, en vervolgde mijnen koers naar het oosten. Het voorgebergte aan de oostpunt van den ingang noemde ik *Charles Tor-kes-kaap*, en aan een ander binnen de invaart gaf ik den naam van mijn vriend den Kapitein JOHN FRANKLIN. Bij het inzien van de kaart wordt het meer dan waarschijnlijk, dat de *Admiraliteits-invaart* naar het zuiden gemeenschap heeft met de *Prins-Regents-invaart*, en het land tusschen beiden een eiland is.

Onmiddelijk na Kaap *Castlereagh* ontdekten wij twee lage eilanden, die op de vorige reis niet gezien waren, die ik noemde naar den Heer WILLIAM WOLLASTON, Commisaris van het Bureau der lengte. Ten oosten der kaap ligt eenig laag land, van hetwelk censklaps de hooge *Byam-Martinsbergen*, wier toppen met eeuwige sneeuw bedekt zijn, zich verheffen. Een der hoogste, onmiddelijk achter den rug van de *Catherines-baai*, werd door de driehoeksmeting 3382 voeten hoog bevonden boven het oppervlak der zee. Op de oostzijde der *Admiraliteits-invaart* heeft het land veel minder het bewuste vestingachtige aanzien dan op de westzijde. Het land wordt nu in de nabijheid der kust zeer laag in vergelijking met het vorige; maar in den achtergrond rijst hetzelfde weder tot hooge bergen met ronde toppen, die zich daardoor van de *Byam-Martinsbergen* onderscheiden, die in pieken eindigen, hoewel zoo scherp niet als die van *Spitsbergen*.

Toen wij Kaap *Liverpool* voorbij waren, kreeg het

het
ken
twe
tig
zag
een
stor
veel
getr
than
daar
toen
wij
een
mijl
Deze
kust
zijn,
Na
opne
zuid
een
word
zoo
wind
reis
gedur
van v
der k
van d

het water eene heldergroene kleur, en was vol banken van de *Argonaata arctica*; op den afstand van twee of drie mijlen van de kust vonden wij op tachtig vademmen geen grond. In den loop van den dag zagen wij twee kabeljauwen, een' zwarten walvisch, een' rob, eenige ivoormeeuwen, phalaropen en stormvogels. Daar wij in 1819 zoo buitengemeen veel walvischen in de *Lancaster-sund* hadden aangetroffen, moesten wij verwonderd zijn dat wij er thans zoo weinig zagen, doch naderhand kregen wij daaromtrent eene voldoende opheldering. Des avonds, toen wij Kaap *Fanshawe* voorbij kwamen, zagen wij tusschen dit voorgebergte en de *Possessions-baai* een' lagen ijsberg, die niet minder dan driekwart mijlen lang, en van boven geheel plat en effen was. Deze soort van ijsbergen schijnt alleen tot de westkust der *Baffins-baai* en de *Straat-Davis* bepaald te zijn, daar wij ze nergens elders aangetroffen hebben.

Naardien het mij toefcheen, dat het naauwkeurig opnemen der westkust van de *Baffins-baai*, die ten zuiden van de *Lancasters-sund*, ten eenigen tijde een gewigtig punt voor onze walvischvangers kon worden, een gewigtige dienst was, besloot ik mij zoo dicht aan deze kust te houden, als het ijs en de wind toelieten; en daar de ondervinding der vorige reis ons had doen vooronderstellen, dat deze kust gedurende de geheele maand September genoegzaam van ijs was, begreep ik dat deze maand niet beter kon besteed worden dan met het onderzoeken van denzelfver talrijke baaijen en invaarten. Zoodanig

een

een onderzoek schieen mij des belangrijker, wegens de hoop van eenige nieuwe invaart in de Poolzee te vinden op eene lager breedte dan die van de *Lan-easter-fund*; eene ontdekking, die van een oneindig belang zijn zou ten aanzien van eene noord-westelijke doorvaart.

Alvorens dit onderzoek te beginnen, wenschte ik te landen in *Possessions-baai*, wier lengte naauwkeurig bepaald is bij twee vorige gelegenheden, ten einde onze chronometers met den aldaar gevonden tijd te vergelijken, als een intermediaire station tusschen *Winterhaven* en *Engeland*; doch naardien zulks ons een geheel nacht zou opgehouden hebben, met een ongunstigen wind en de kans dat de volgende dag ongunstig voor waarnemingen kon zijn, liet ik mijn voornemen varen, en zette de alle zeilen bij langs de kust naar het zuiden.

ELFDE HOOFDSTUK.

Vaart langs de westkust der Baffins-baai. — Ontmoeting der walvischvaarders. — Bericht wegens de Esquimaux aan de rivier Clyde. — Vervolg van het onderzoek der kust. — Terugtocht naar het oosten. — Vruchteloze pogingen om het land weder te winnen en vertrek uit het ijs. — Aanmerkingen wegens het waarschijnlijk bestaan van een noord-westelijke doorvaart en over den walvischvangst. — Onstuimig weder in de Atlantische zee. — Verlies van de Hecla's boegspriet en fokkemast. — Aankomst in Engeland.

De wind in den morgen van den 11ten September uit het noorden aanhoudende, kwamen wij omstreeks den middag tegen over Kaap Graham Moore, waar het ijs ons op een' afstand van zes of zeven mijlen van land hield. Toen wij aan de invaart waren, genaamd Ponds-baai, scheen de opening tusschen beide oevers, zoo ver het oog reiken kon,

zoo breed, dat wij dezelve gaarne onderzocht zouden hebben; maar het ijs belette de zulks reeds aan den ingang.

Den 2den, 's morgens om negen ure, kwamen wij aan eene invaart, die ieder voorkomen had van eene welgedekte haven, met een eiland in het midden van den ingang. Kort daarop kwamen wij een groot getal ijsbergen voorbij, die op vijftien vademmen aan den grond zaten, op een' zandigen bodem. Hier begonnen wij weder flesfchen over boord te werpen met de gewone berigten, en hielden dagelijks daarmede aan, tot dat wij *Engeland* bereikt hadden. Wij zagen gedurende den geheelen dag geen ijs ons ten oosten, of eenigen blink in deze rigting.

In den morgen van den 3den kwamen wij de grootste ijsbergen voorbij, die ik ooit gezien heb, waaronder een niet minder dan honderd vijftig tot tweehonderd voeten boven de zee uitstak, te oordeelen volgens de hoogte der mast van den *Griper*, die hem dicht voorbij kwam. Om half acht naderden wij eene zeer ver zichtbare steile klip, het zonderlingste voorwerp dat wij nog op de kust gezien hadden. De klip, die, van het noorden komende, het voorkomen heeft van op zich zelve te staan, en niet ongelijk is aan de *Bass-rock* in de *Frith of Forth*, staat, gelijk wij naderhand zagen, op een eiland, liggende aan den ingang van eene der talrijke invaarten, waarmede deze kust ingetand is. De wind in den voormiddag flap en veranderlijk wordende, nam ik de gelegenheid waar om aan deze invaart te landen,

den
re
was
zand
van
wij
om
thans
uitma
een'
eiland
onze
te vo
einde.
De
niet
kalkste
vegeta
dwerg
papave
roodbe
vanger
van d
merke
op te
vieren
rendier
maat
hetwel
scherp

den, verzeld door Kapitein SABINE en eenige andere officieren. De waargenomen breedte aan boord was $71^{\circ}, 24', 20''$. Wij landden aan een' ongelijken zandigen oever, twee of drie mijlen ten noorden van een laag punt, aan den ingang der invaart, waar wij naar toe wandelden, en een' berg beklommen, om de breede opening te overzien. Wij vonden thans dat de regtstandige klip het noord-oostelijk punt uitmaakte van een steil en overhangend eiland, met een' wijden ingang aan wederzijden. Achter het eiland verdeelt de invaart zich in twee armen, die onze positie ons niet toeliet op een' grooten afstand te volgen; maar wij zagen van geen van beiden het einde.

De delfstoffen bestonden hier voornamelijk in graniet en gneifs, maar er was ook overvloed van kalksteen en quartz, de laatste bij uitstek wit. De vegetatie was tamelijk welig, en bestond meestal in dwergwilg, zuring, steenbreke (*Saxifraga cernua*), papaver, en een weinig lepelblad. Een paar jonge roodborstjes, die niet vliegen konden, werden gevangen; wij zagen ook twee troepen ganzen, ieder van den minsten zestig of zeventig, tot op een' aanmerkelijken afstand langs den oever loopen, zonder op te vliegen; wij schoten eenige meeuwen en plevieren, en zagen verscheiden sporen van beeren, rendieren, wolven, vossen en muizen. De koksmaat vond aan den oever een stuk walvischbeen, hetwelk aan het eene eind afgehaakt was met een scherp instrument als een bijl, en eenige schijfers,

die er bij lagen, hetgeen een ontwijfelbaar bewijs opleverde dat dit gedeelte der kust niet lang geleden door Esquimaux bezocht was geweest; het is zelfs meer dan waarschijnlijk dat zij de oevers aan deze invaart bewonen, hetgeen de tijd ons niet toeliet te onderzoeken. Van den top des bergs waren meer dan zestig ijsbergen in het gezigt, benevens uitgestrekte ijsvelden, ten noorden en zuid-oosten, op een' afstand van vier of vijf mijlen van het land. De breedte van de plaats der waarneming aan land was $71^{\circ}, 15', 34''$, lengte $71^{\circ}, 17', 28'', 6'''$ en de miswijzing van het kompas $91^{\circ}, 28', 32''$ W.

De wind, die gedurende den nacht flap was geweest, liep in den vroegen morgen naar het noordwesten, hetgeen mij noopte van mijn voornemen af te zien, om deze invaart verder te onderzoeken, en wij vervolgden derhalve onzen koers naar het zuiden. Om zeven ure pasfeerden wij eene andere invaart, gelijkvormig aan die van den vorigen dag, doch veel kleiner, en het land was even steil en overhangende.

Kort na den middag waren wij niet weinig verbaasd, dat wij uit den top der mast een schip zagen, en kort daarop nog twee anderen, die weldra bleken walvischvangers te zijn. Zij kwamen op naar het noorden langs den kant van het ijs, hetwelk tussehen hen en ons in lag, en wij verloren hen nit het gezigt. Het was thans klaar, dat deze kust, die tot hiertoe door de walvischvangers onge-
naakbaar geoordeeld was, eene vischplaats was geworden, gelijk die aan de tegenovergelegen of
Groen-

Groenlandfche kust, en de omftandigheid, dat wij zoo weinig walvisfchen zagen in dit faizoen in de *Lancaster-fund*, werd daardoor opgehelderd, dat de walvischvangers, gelijk naderhand bleek, aldaar voor ons geweest en den visch uit dit water verdreven hadden.

Het was zoo onftuimig in den morgen van den 5den, dat wij naauwelijks onze dubbel gereefde marszeilen konden voeren, terwijl, gelijk wij naderhand van de walvischvangers vernamen, die met den dag in het gezigt waren, er naauwelijks een luchtje blies op weinig mijlen afstands van het land. Wij hielden langs den oever op een' afstand van twee of drie mijlen, en ontmoetten nogmaals een' walvischvanger, namelijk *The Lee*, van *Hull*, gevoerd bij den Commandeur WILLIAMSON, van wien wij onder anderen het overlijden vernamen van onzen geachten en geliefden Koning en van den Hertog van *Kent*. De Heer WILLIAMSON was door het ijs tot op de breedte van 73° gekomen, en was tot hiertoe geraakt in het vervolgen van een' visch. Een paar fchepen hadden beproefd langs deze kust naar huis te keeren, maar dit was hen op $69\frac{1}{2}^{\circ}$, uithoofde van het ijs, niet mogelijk geweest, zoodat zij en de anderen noordwaarts moesten zeilen en terugkeeren langs denzelfden weg dien zij gekomen waren. De Heer WILLIAMSON berigte ook dat hij, een' of twee dagen geleden, eenige Esquimaux had aangetroffen in de invaart, genaamd de rivier *Clyde*, die ons thans ten zuiden lag. Wij be-

sloten dit volk te bezoeken en tevens de invaart op te nemen: ik voer dezelve in-zoodra ik onze dépêches en brieven aan boord van de *Lee* gezonden had. Wij pasfeerden tusschen het rotfig eilandje, *Agnes monument* genaamd, en de lage punt, die den ingang vormt der invaart op de noordzijde. Dit kanaal, hetwelk twee mijlen wijd is, schijnt in alle deelen zeer bevaarbaar. De noordelijke oever bestaat uit een' zandigen grond, langs welken wij drie of vier mijlen voeren, naar eenige lage eilanden, op welken wij naar de Esquimauxhuten uitzagen. Het werd nogthans avond, zonder dat wij ze konden ontdekken, weshalve wij besloten te blijven liggen tot de dag aankwam. Wij zagen heden meer dan twaalf zwarte walvischen, voornamelijk bij de invaart, en de walvischvanger *The Friendship*, van *Hull*, gevoerd bij den Commandeur MACBRIDE was ten oosten in het gezigt met een' visch aan bakboordszijde. Wij spraken hem den volgenden dag, en de Heer BELL, een der reeders, bood ons vriendelijk allen bijstand aan, die in zijne magt was.

Den 6den, 's avonds om zes ure, toen wij nabij het uiterste der eilanden waren, zagen wij vier kano's naar ons toe komen; zij naderden met groote vertrouwlijkheid, en kwamen ons aan bakboordszijde aan boord, zonder de minste vrees of wantrouwen. Terwijl zij naar ons toe voeren, en eer wij hunne kano's nog konden onderscheiden, maakten zij een geluid, doch wij konden er geen gezang of gearticuleerde woorden uit onderscheiden. Hunne kano's

no's werden aan boord gehaald op hun eigen ver-
langen, dat zij door teekenen uitdrukten, en met
hunne hulp. Zij bestonden uit een' oud' man van
boven de zestig jaren, en drie jongeren van negen-
tien tot dertig jaren, zoodra zij op het dek kwamen,
nam hun geschreeuw toe met hunne verwondering,
en, mag ik zeggen, hun vermaak; want ons onthaal
scheen hen niet minder genoeg dan verbazing te
verschaffen. Zoo dikwijls zij een geschenk kregen,
of iets nieuws zagen, drukten zij hunne blijdschap
door luid en herhaald gejuich uit, waarmede zij som-
wijlen zoolang aanhielden tot zij geheel buiten adem
waren. Deze luidruchtige wijze van hun genoeg
uit te drukken, ging gepaard met eene huppeling,
die eene of meer minuten duurde, naarmate hunne
krachten zulks toelieten; de oude man was zeker
daartoe te zivak, maar hij deed toch zijn best om
de comédie mede te spelen.

Nadat zij eenigen tijd op het dek geweest en hen
eenige vellen en ivooren mesfen afgekocht waren,
werden zij in de kajuit gebragt. De jongeren waren
daartoe niet zeer bereidwillig, tot dat de oude man
hen het voorbeeld gaf, en toen volgden zij hem on-
bescroomd. Wij hadden weldra gelegenheid om op
te merken dat zij veel handelbaarder waren dan de
Esquimaux, die onze schepen bezocht hadden in
1818 op de noord-oostkust der *Baffins-baai*. Hoe-
wel wij geen tolk hadden, viel het ons niet moeije-
lijk den ouden man te doen begrijpen, door hem
eene gegraveerde afbeelding van een' Esquimaux te

ten zien, dat de Luitenant BEECHEY verlangde om eene dergelijke van hem te maken. Hij werd dienvolgens op een' stoel bij het vuur geplaatst, en zat langer dan een uur tamelijk stil en geduldig, terwijl in zijne nabijheid, wegens hunne kleederen, harpoeenen en baleinen onderhandeld werd. Hij werd trouwens ook tot stilzitten bewogen door geschenken, die wij hem van tijd tot tijd gaven. Toen dit niet meer hielp en hij ongeduldig werd, trachtte ik hem te beduiden dat hij nog wat in dezelfde houding moest blijven zitten, door mijne handen voor mij en het hoofd regt op te houden, zettende tevens een ernstig en deftig gezigt. Wij zagen nu dat de oude man zeer goed de mimiek begreep, en zoo goedaardig als verplichtend was; want hij maakte al mijne bewegingen op zulk eene wijze na, dat zijne eigen makkers zoowel als ons volk hartelijk moesten lachen, en bleef toen weder stilzitten. Onderwijlen stonden de drie anderen achter hem, en handelden met groote eerlijkheid, doch op eene wijze, die aanduidde dat zij geen vreemdelingen in den handel waren; wanneer, bij voorbeeld, een mes werd aangeboden voor eenig artikel, aarzelden zij eerst eenigen tijd, tot zij zagen dat wij geen hooger' prijs wilden geven, en sloegen dan den koop toe. In dit geval belikten zij het voorwerp tweemaal met de tong, waarna zij den koop voor behoorlijk gesloten schenen te houden. De jongste hield zich zeer zedig achter de anderen, en daardoor miste hij, eer wij opmerkzaam daarop werden, verscheiden ge-

geschenken, die zijne minder schroomvallige, maar toch niet inhalige makkers bekwamen. Toen de avond viel verlangden zij te vertrekken, en zij verlieten ons zeer voldaan over hun bezoek. Daar ik eene hunner kano's gekocht had, werd de voormalige eigenaar in eene boot naar land gebragt, dewijl slechts een persoon in iedere kano kan zitten. De Heer PALMER, die in de boot medeging, berigtte mij dat de Esquimaux met hunne kano's hem ver vooruit streefden, als zij hem hunne bekwaamheid wilden toonen, doch dat zij den geheelen weg over digt bij hem gebleven waren. Terwijl zij aan boord waren hadden wij een' grooten lust bij hen opgemerkt om eenige onzer woorden na te spreken, en het *Hurra, give way!* dat zij den Heer PALMER tegen de roeijers van de boot hoorden zeggen, herhaalden zij verscheiden malen tot groot vermaak van allen.

Verlangende meer van dit volk te zien, daar dezen bij het eerste bezoek zulk een' gunstigen indruk op ons hadden gemaakt, besloot ik den nacht door te blijven liggen, en den volgenden dag de schepen de invaart hooger op te brengen. De Heer BELL kwam in den avond van de *Friendship* bij ons aan boord, en herhaalde zijn aanbod van bijstand niet alleen, maar deelde ons ook veel nieuws mede, dat ons zeer interesferen moest, daar wij gedurende zeventien maanden van het overige der wereld waren afgescheiden geweest.

De 7de begon met eene stijve koelte uit het westen, die wij waarnamen om de invaart verder op te voeren.

ren. De zon kwam niet voor half acht van achter de wolken, toen de verwachte eklips een^e aanvang nam, en ik besloot met Kapitein SABINE op het naaste eiland te landen, om aldaar de eklips waar te nemen.

Om acht ure en tien minuten werd de zon nogmaals bewolkt, en was niet weder zichtbaar voor twintig minuten over negen ure, toen wij landden en onze glazen gesteld hadden, maar toen was de eklips geëindigd.

Zoodra wij geland waren, kwam de oude Esquimaux en een zijner jonger makkers van het vaste land tot ons over. Zij brachten weder eenige stukken balein en kleederen van robbevellen mede, die wij dadelijk inhandelden. Zij lieten altijd slechts een artikel te gelijk zien, en keerden telkens naar hunne kano's terug, die dicht bij onze boot lagen, na het verhandelen van ieder stuk, tot dat hun magazijntje uitverkocht was. Om de denkbeelden van billijkheid en eerlijkheid in den handel, die zij reeds in geen gewonen graad scheneu te koesteren, in hen te onderhouden, liet ik hen niet toe iets als geschenken aan te merken tot al hunne waren geregeld verkocht waren. Terwijl wij ons bezig hielden met de zonshoogte te nemen, vermaakten zij zich op de goedaardigste en vrolijkste wijze met de marrozen; en de Luitenant HOPPNER, die met den Heer BEVERLY in de boot van den *Griper* bij ons gekomen was, nam de gelegenheid waar om den jongen man af te teekenen. Ik moest nogtans eene soort van gezag uitoefenen en hem dreigen, om hem zoolang op

op de rots te doen stilzitten als tot het oogmerk noodig was, daar het voor hunne neiging om rond te springen als zij verblijd over iets zijn, eene al te groote pijniging was een halfuur achtereen stil te zitten. Ten einde hunne bereidwilligheid te toonen om ons de kleine diensten te bewijzen die hun vermogen waren, sloop hij naderhand de messen der matrozen, hetgeen hij met veel handigheid deed, op den eersten platten steen dien hij vond; hij gaf ieder mes, als hij gedaan had, aan deszelfs eigenaar terug, en verlangde door teekenen dat men hem een ander zou geven, hetwelk hij insgelijks sloop en terug gaf, zonder eenige poging en blijkbaar zonder het minste verlangen om het te behouden. De oude man was bij uitslek nieuwsgierig en bepaalde zijne aandacht meer tot nuttige dan wel tot enkel vermakelijke dingen.

Een voorbeeld daarvan zag ik, toen ik eene tinnen bus met geprepareerd vleesch openen liet voor het middagmaal der matrozen. De oude zat op de rots en zag opmerkzaam naar dit openen, hetwelk geschiedde door middel van eene bijl waarop met een' hamer geslagen werd, toen een der matrozen bij ons kwam met een' spiegel: ik hield denzelfden iederen Esquimaux voor het gezigt, die den vorigen avond er ook een' aan boord gezien hadden, en gaf hem toen hen beurtelings in handen. De jonge man was geheel uitgelaten van blijdschap, en geraakte aan het springen en juichen, wel een kwartieruurs lang. Het gezigt van den ouden glimlachte even, maar hij nam dadelijk zijn' vorigen ernst weder aan, en mij

den spiegel terug gevende; bepaalde hij zijne geheele aandacht tot de opening der bus, en toen dit gedaan was, verzocht hij dringend om den hamer, die zulk een' nuttigen dienst gedaan had, zonder het minste verlangen naar een gedeelte van het vleesch te laten blijken, zelfs toen hij ons met goeden appetijt zag eten; nogtans genoodigd zijnde om er van te proeven met wat beschuit, aten zij er een weinig van, baarblijklijk om ons niet te mishagen, en bergden de rest in hunne kano's. Zij konden niet overgehaald worden om rum te proeven, toen zij dien geroken hadden, zelfs toen dezelve met water vermengd was. Wanneer wij hen een' kaleidoscoop of telescoop in de hand gaven om er in te zien, deden zij dadelijk een oog digt; de eene gebruikte het regter, en de andere het linker-oog.

Bij het uit- en inklimmen van hunne kano's is eene groote omzigtigheid noodig, om het evenwigt te behouden in deze brooze en ligte schuitjes, en zij helpen daarbij elkander. Toen wij het Eiland verlieten, en zij ons wilden volgen, gaven wij acht hoe zij dit zouden doen, en het was ons aangenaam te zien dat de jonge man de kano van zijn' bejaarden makker zoolang in evenwigt hield tot hij er in was, en toen met veel moeite, zonder hulp de zijne besteeg. Zoodra wij begonnen te roeijen, hieven de Esquimaux, hun onlangs geleerd *Hurra*, *give way!* aan, hetwelk zij bij tuschenpozingen herhaalden.

Wij

Wij bezochten thans hunne beide tenten, die op eene lage landtong stonden. Zoodra wij in het gezigt der tenten waren, kwamen, mannen, vrouwen kinderen en honden ons te gemoet, onder een aanhoudend gefchreeuw en geblaf. Het woord *pilletay* (geef mij) was het eenige dat wij onder dit geweld konden onderscheiden. Behalve de vier mannen, die wij reeds gezien hadden, waren er vier vrouwen, van welken eene omtrent van denzelfden ouderdom als de oude man en waarschijnlijk zijne vrouw was; de anderen waren omtrent dertig, tweeëntwintig en achttien jaren oud. De beiden eersten droegen kinderen op haren rug in eene foort van lederen zak, op dezelfde wijze als de vrouwen der rondzwerfende Heidens gewoon zijn hare kinderen te dragen. Er waren ook zeven kinderen van twaalf tot drie jaren, behalve de twee kinderen op hunne moeders rug, en de dertigjarige vrouw was zwanger.

Wij begonnen als te voren met hen te handelen en gaven hen in ruiling messen, bijlen, koperen ketels, naalden en andere nuttige dingen, en deden er toen zoodanige geschenken bij, die hen verder nuttig konden zijn. Van het oogenblik onzer aankomst tot dat wij hen verlieten, of liever tot wij niets meer te geven hadden, waren de vrouwen veel toedringender, en riepen aanhoudend *pilletay*. Zij waren zeer begerig naar onze knopen, waarschijnlijk meer om de versiering van de kroon en het anker, die zij daarop zagen, dan omdat zij eenige waarde stelden in derzelver gebruik, en verscheiden
wer-

werden van onze kleederen afgesneden om hen ge-
noegen te geven. Toen ik eerst wegens eene slede
wilde onderhandelen gaven zij, tot wie ik mij wend-
de, mij duidelijk te verstaan dat het hun eigendom
niet was, en wezen mij naar eene vrouw, die dezel-
ve toebehoorde, en de koop was spoedig met haar
gesloten. De picken, die ik in ruiling gaf ondergin-
gen de gebruikelijkê ceremonie van belikking, en de
slede werd naar de boot gebragt. Wij boden eene
bijl voor een' hond, en de vrouw, aan wie dezelve
toebehoorde, sloeg den koop toe. Om te toonen
dat wij volkomen vertrouwen in hen stelden, werd
de bijl haar gegeven voor dat de hond gevangen was,
en zij ging dadelijk heen met eene soort van strik,
die zij tot dit oogmerk gebruiken, en bragt ons
een' van de schoonste honden, offchoon niets ge-
makkelijker geweest had dan de vervulling van het
contract te ontwijken. De spoed, waarmede zij
hunne ingeruilde goederen wegbragten, was geens-
zins het uitwerksel van vrees of hing niet af van de
waarde der in ruiling aangeboden artikelen; want
hebbende, naar ik meende, den koop gesloten van
eene tweede kano, behoorende aan de oude vrouw,
gebood ik de matrozen dezelve in de boot te bren-
gen, maar ik zag weldra dat ik haar misverstaan
had, want zij hield de kano vast en schreeuwde er-
barmelijk, tot dat dezelve weder nedergezet was;
ik bood haar toen een' hooger' prijs, maar zij kon
er niet van aftappen.

Deze lieden zijn, gelijk de Esquimaux over het
al-

algemeen, zeer klein. De lengte van den ouden man, dien de ouderdom reeds tamelijk gekromd had, was vier voeten en elf duimen, en die van de overige mannen was van vijf voeten vier en een' halven duimen tot vijf voeten zes duimen. De gezigten der jongeren waren rond en bol, het vel glad, de kleur niet zeer donker, uitgezonderd die van den ouden man, de tanden zeer wit, de oogen klein, de neus breed, doch niet zeer stomp, het haar zwart, fluik en glanzig, de handen en voeten bij uitstek klein. De oude man had eene grijze baard, waarin de zwarte haren de overhand hadden, en waarvan de knevels vrij laag over de bovenlip hingen, hetgeen ook het geval was bij den oudsten van de drie anderen. Een derzelven geleeke zeer op onzen armen JOHN SACKHOUSE, den Esquimaux, die de vorige reis met ons had medegedaan, wiens dienst als tolk wij bij deze gelegenheid zeer misten, en wiens vroegtijdige dood zeer betreurd werd door allen die hem kenden als een' verstandig' en beminlijk' man en een nuttig lid der samenleving.

De volwasfen vrouwen waren vier voeten en tien of elf duimen lang. De trekken der twee laatsten waren zeer regelmatig; het vel was zuiver en geenszins donkerkleurig; hare oogen waren klein, zwart en doordringend; hare tanden zeer wit en fraai, en offchoon haar gelaat rond en bol, en haar neus eenigzins plat was, had toch haar voorkomen iets, hetwelk zelfs volgens onze begrippen van schoonheid, niet onbehaaglijk is. Haar gitzwart haar hing
los

los langs de schouders neder, een gedeelte was aan wederzijden achteleos opgebonden. De jongste dezer vrouwen had veel natuurlijke beschaamdheid en schroomvalligheid, en wij beschouwden haar als de eenigste ongetrouwde, daar zij ook niet in het gezigt getatoueed was; twee hadden ook de handen getatoueed, en de oudste had zelfs sporen daarvan om de knokkels. Geen der mannen of kinderen waren dus geteekend.

De kinderen zagen over het algemeen er goed uit, en de oudste jongen was een buitengewoon welgemaakte en zelfs schoone knaap van omtrent twaalf jaren. Zij waren in het eerst een weinig schuw voor ons, maar onze vriendelijkheid en eenige geringe geschenken verdreven weldra hunnen schroom, en maakten hen bijna zoo stoutmoedig als de overigen.

De kleederen der vrouwen zoo wel als die der mannen en kinderen zijn van robbevelen gemaakt en tamelijk net genaaid. Men zal over hun costume het best kunnen oordeelen uit de hierbijgevoegde afbeelding, en wel begrijpen, dat de mode in dit gewest zeer weinig invloed heeft.

De tenten, die hunne zomerwoningen uitmaken, worden voornamelijk ondersteund door eene lange staak van walvischbeen, veertien voeten hoog, staande regt over einde, en vier of vijf voeten boven de vellen uitstekende, die het dak en de wanden uitmaken. De lengte der tent is zeventien en de breedte van zeven tot negen voeten; het smalste gedeelte is aan den ingang, en wordt wijder naar binnen toe,

ian
de-
en
de
ge-
den
van
ren

uit,
ge-
half
oor
ge-
en
en.
nen
lijk
est
ng,
eer

en,
nge
an-
de
uit-
ed-
elte
nerr
oe,

313 E

los lang:

wederzij

zer vrc

schroor

eenigf

zigt

geta

om

wa

e'

r

J. A. B. 1850

ESQUIMAUX VAN DE RIVIER CLYDE,
op de Westkust der Baffins-baai

te
d
e
C
v
D
b
n
d
v
v
to
tr
ge
he
ste
lij
ne
ke
ste
m
de
vo
te
fe
Je
lei
ne
pe

toe, waar de slaappleats, bestaande uit bladen van de struikachtige plant *Andromeda tetragona*, bijna een derde gedeelte van het geheele vertrek beslaat. Groote meubelpracht was in hetzelfde ook niet te vinden, buiten hunne jagt- en vischgereedschappen. De speeren of werpspietsen, waarmede zij de robben en andere zeedieren doden, gelijken de harpoeenen van onze walvischvangers, en bestaan uit twee deelen, de steel en de punt; de eerste gewoonlijk van hout, wanneer zulk een schaars en kostbaar voorwerp te bekomen is, van drie en een' halven tot vijf voeten lengte, en de laatste van been, omtrent achttien duimen lang, somtijds met ijzer besclagen, maar meestal is het been scherp geslepen aan het eene einde, terwijl het andere aan den steel gestoken, en met riemen stijf vastgemaakt wordt. De lijnen, die zij aan deze speeren vastmaken, zijn zeer net van robbewel gesneden. Behalve de speeren, kochten wij een instrument, zijnde een ijzeren hoek, stekende in een stuk been, en met riemen vastgemaakt aan een' steel; de hoek was scherp gepunt, doch had geene weerhaken. Er vloog een kleine vogel dicht bij ons, toen een der Esquimaux door teekenen te kennen gaf, dat zij die met pijl en boog schoten, op eene wijze die niet misverstaan kon worden. Wij vonden nogtans deze wapens niet bij de tenten, uitgezonderd een' kleinen boog van balein, vijf of zes duimen lang, en een' pijl van groenenhout, met eene veder aan het eene en eene stompe beenen punt aan het andere einde, waarschijnlijk

een

een stuk kinderspeelgoed, en mischien bestemd ont hen het gebruik daarvan vroegtijdig te leeren.

De loopers van de eenige slede die wij zagen, waren gemaakt van het regter en linker jukbeen van een' jongen walvisch. Zij was over het geheel lomp zamengesteld, en wel twee malen zoo zwaar als de sleden die wij bij de noordelijker Esquimaux gezien hadden. De honden waren niet minder dan vijftig of zestig in getal, en verschilden in niets van die aan de oostkust der *Baffins-baat*, uitgezonderd dat zij niet zoo hoog op de poten waren als die op de breedte van 76°. Zij zijn zeer schuw en wild, en de inwoners hadden veel moeite om hen op te vangen in onze tegenwoordigheid, zoo wel als om hen vast te houden, wanneer zij hen gevangen hadden. Sommigen hebben in hunne gedaante meer van den wolf dan de anderen, hebbende zeer lange koppen en een' scherpen reuk, met een' ruigen staart, die bijna altijd tuschen de achterpoten hangt; het lijf van de anderen is minder lang, hun reuk ook minder scherp, en zij dragen den staart bevallig omhoog gekruld. Hunne gulzigheid is schier ongelooflijk. Als men een' ouden of jongen een' vogel geeft, slaat hij dien gemeenlijk met vederen en al naar binnen; en een oude hond, dien ik gekocht had, en die aan boord geregeld gevoederd werd door iemand, die daarvoor zorgen moest, at met graagte een groot stuk zeildoek op, voorts een' katoenen zakdoek, dien een matroos gewaschen en te droogen gelegd had, en een' stuk van een bont hemd. De jon-

jonge
liet
eigen
oude
hadd
zond
of er
Op
stond
hing
honde
zooda
ren k
her v
gens
gende
ons. a
een o
ons te
zien v
De
wel a
de ge
aangaa
Esqui
rendie
weten
ren,
toen a
werp

jonge honden zouden zich doodeten, als men hen liet begaan. De kinderen schijnen eenig regt van eigendom te hebben op de jonge hondjes, of hunne ouders zijn daaromtrent zeer inschikkelijk, want er hadden verscheiden inruilingen plaats van deze soort, zonder dat de daarbij zijnde ouders die beletteden of er zich mede bemoeiden.

Op eenige steenen in een' hoek van iedere tent stond eene lamp met traan en mosch, en over deze hing eene kleine steenen pan, waarin een stuk zeehondenvleesch, dat er niet kwaad uitzag. Ik ruilde zoodanig eene pan van eene vrouw voor eene koperen ketel. Voor zij mij dezelve overgaf deed zij het vleesch in eene andere pan, en veegde vervolgens met de slijp van haar jak de pan uit, vereenigende dus hetgeen onze begrippen van zindelijkheid ons als eene morfige daad doen aanmerken met een oogmerk van welvoeglijkheid en begeerte om ons te verplichten, hetgeen inderdaad grappig om te zien was.

De korte tijd, dien wij bij hen doorbragten, zoo-
wel als het gemis van een' tolk, verstak ons van de gelegenheid om nadere berigten te bekomen, aangaande de taal, gebruiken en het getal van dezen Esquimauxitum. Zij noemen den beer *Nennook*, het rendier *Tooktook* en den haas *Ookalik*. Daar ik weten wilde of zij met den muskusos bekend waren, liet ik hen eene teekening van dit dier zien, toen zij aan boord waren. De kleinte van het voorwerp schieen hen in het eerst in de war te brengen;

doch zoodra hen een wezenlijke kop en de horens vertoond werden, herkenden zij hetzelfde dadelijk, en herhaalden het woord *Oomingmok*.

Volgens hun uiterlijk te oordelen, en, hetgeen mischien een beter kenmerk is, naar het getal hunner kinderen, lijdt het geen twijfel dat zij overvloed van levensmiddelen hebben; en hiervan hadden wij het onmiddelijk bewijs in de hoeveelheid zeehonden en robben, die wij langs den oever onder steenen bewaard vonden. De Heer FIFE berigtte dat hij, den noordelijken arm peilende, hunne winterhutten gevonden had, omtrent twee mijlen van de tenten op denzelfden oever, dat zij gedeeltelijk in den grond gegraven en overigens rondom met steenen bezet waren.

Wij zagen geen lichaamsgebrek aan de zeventien personen, die de tenten bewoonden, behalve dat de ooggen van het oude paar verzwakt waren, en een zeer jong kind bleek en ziekelijk er uitzag. De oude man had een breed lidteeken aan de eene zijde van zijn hoofd, en wist ons vrij klaar te beduiden dat dit van eene wond was, die hij van een' *Nen-nook* (beer) ontvangen had. Over het algemeen mag dit volk aangemerkt worden als in het bezit van alle nooddrift des levens, zoowel als van alle geriefelijkheden en gemakken, die in zulk eene onbeschaafde zamenleving genoten kunnen worden. Er was over het algemeen eene achtingwaardige welvoeglijkheid in hun gedrag; doch het opmerkelijkst is hunne strikte eerlijkheid in hunnen ruilhandel met

ons

ons. Gedurende de twee uren, dat zij aan boord, en de vier of vijf uren dat wij onder hen aan land waren, bij welke beide gelegenheden de verzoeking, om ons te bestelen misschien sterker was dan men zich verbeelden kan, en aan gelegenheid daartoe geèn gebrek, werd er niet het allergeeringste vermist. Het is niet minder aangenaam voor ons deze bijzonderheid te verhalen dan vereerend voor dit eenvoudig volk.

De noodige waarnemingen gedaan hebbende, ging ik naar de tenten om afscheid van onze nieuwe kennissen te nemen. De oude man scheen vermoeid door de inspanningen van dezen dag, doch zijne oogen schitterden van genoege en dankbaarheid, toen wij hem met nog eene koperen ketel beschonken, bij die, welke hij reeds van ons ontvangen had. Hij scheen ons te begrijpen, toen wij hem de hand drukten. De geheele groep bleef stilzwijgend staan, toen wij naar de boot gingen, en toen wij eenige honderd yards van den oever geroeid hadden, keerden zij naar hunne tenten terug.

Ik noemde dit eiland *Observation*; de aldaar waargenomen breedte was 70°, 27', 57", lengte, volgens de chronometers, 68°, 28', 33" en de miswijzing van het kompas 80°, 59', 17" W. Wij liepen 's avonds om zes uren de invaart weder uit, tuschen het eiland *Observation* en een ander onmiddelijk ten noorden van hetzelfde. Zoodra wij de invaart verlaten hadden, liep de wind naar het zuiden, en wij dreven af naar het oosten. De wind den volgende

dag ongunstig zijnde, maakten wij weinig vorderingen naar het zuiden. Het weder, op dien dag ongemeen schoon, maakte een ontzettend contrast met de koude, die wij, een jaar geleden, op denzelfden tijd moesten doorstaan. Dit schoone weder hield aan tot den 13den, wanneer het stil werd, en het baaijs zoo dik was, dat de *Hecla*, zonder hulp van de booten, er niet kon doorkomen, van welken twee door het ijs onbruikbaar waren geworden.

Den 14den door eene stijve koelte uit het ijs ontslagen zijnde, besloot ik geen tijd meer te verliezen met langs de kust naar het zuid-oosten te stevenen, waar de opstoppeningen dezelfden bleven, maar een kort eind langs het ijs naar het noorden terug te zeilen, en vervolgens nogmaals naar het land te stevenen. Het ijs zat echter zoo dicht om ons heen, dat wij moeite hadden om eene passage uit onzen tegenwoordigen bezetten toestand te vinden, het geen eindelijk des voormiddags gelukte langs eene keten van ijsbergen, die op vijfenveertig tot vijftig vademen aan den grond zaten, en zich vier of vijf mijlen van den oever uitstrekten.

Het buitengemeen schoone weder, gedurende de eerste helft der maand September is eene merkwaardige omstandigheid. De mist werd mischien eenigmate daardoor ontweken, dat wij ons dicht aan den oever hielden, daar wij somtijds in de ruimte dikke nevels zagen, terwijl wij in de nabijheid van het land helder weder hadden. In het laatste gedeelte der maand werd het weder slechter, en de mist

mist noodzaakte ons meermalen aan ijsbergen te gaan vast liggen tot het wat opklaarde.

Den 24sten vervolgden wij onzen koers naar het zuiden, doch zonder eenig land te kunnen naderen of zelfs in het gezigt te bekomen, zijnde het ijs zoo dicht als toen wij langs deszelfs rand zeilden in Julij van het vorige jaar. Kort na den middag verlieten wij den Poolcirkel, nadat wij veertien maanden en drie weken binnen denzelven hadden doorgebracht, en op den middag van den 25sten bereikten wij de breedte van $66^{\circ}, 13', 14''$.

In den morgen van den 26sten hielden wij zoo veel westelijk als het ijs wilde toelaten, doch waren weldra weder genoodzaakt naar het zuiden te wenden. 's Middags waren wij op de breedte van $65^{\circ}, 41', 09''$, lengte, volgens den chronometer, $59^{\circ}, 09'', 54''$. De wind frisch opstekende uit het noord-noord-westen, en de barometer met eene buitengewoone snelheid dalende, en alles een' ophanden storm aankondigende, oordeelde ik onder de tegenwoordige omstandigheden, dat het seizoen thans te ver gevorderd en de staat van het ijs te ongunstig was om de kust verder te onderzoeken, en besloot derhalve den naasten weg naar *Engeland* te nemen.

Hebbende thans geheel afscheid genomen van het ijs, zal het niet onvoegzaam zijn hier eenige korte aanmerkingen te laten volgen, wegens het waarschijn-

lijk bestaan en de ontdekking van eene noord-westelijke doorvaart in de *Stille Zee*. Het is bijkans niet mogelijk langer eenigen gegronden twijfel te voeden, aangaande het bestaan van zoodanig eene doorvaart, en dat de opening gevonden zal worden in de *Berings-sstraat*, wanneer men het oog op de kaart slaat van onze ontdekkingen, in verband met die van COOK en MACKENZIE. Door het ontdekken van een' uitgang uit de *Baffins-baai* in de Poolzee, en het bezaaid vinden van deze zee met ontelbare eilanden, is er ten minsten eene nieuwe schakel gevoegd geworden aan de keten van haarblijkelijkheid, langs welke de aardrijkskundigen gewaagd hebben de noordelijke kust van *Amerika* te teekenen van de *Tskaap* ten westen naar de rivieren *Mackenzie* en *Hearne*, en vervolgens naar het bekende gedeelte van het noorden der kust van de *Hudsons-baai*, in de nabijheid der rivier *Wager*, terwijl inmiddels aanmerkelijke vorderingen gemaakt zijn ten aanzien der werkelijke ontdekking van de verlangde doorvaart, die omtrent drie eeuwen de oplettendheid der zeevarende natiën van *Europa* heeft bezig gehouden.

De goede uitslag, die onze pogingen bekroonde, gedurende het seizoen van 1819, nadat wij de *Lancaster-fund* gepasfeerd waren, gaf ons gegronde hoop tot het volkomen gelukken van onze onderneming voor het eindigen van het volgende seizoen. Wij hadden nogtans niet juist gerekend op de strengheid van het klimaat en de korthed van het seizoen (pas zeven weken), in hetwelk dit gedeelte der Pool-

Poolzee bevaarbaar is. Hoewel het zuid-westelijk einde van het eiland *Melville* bij uitspek ongunstig is voor de navigatie, is het nogtans ook zeker dat de belemmeringen door het ijs, uithoofde van deszelfs dikte en uitgebreidheid, over het algemeen toenamen, toen wij naar het westen stевenden, na het pasferen van de *Barrows-sstraat*.

Maar offchoon het klimaat niet geheel afhangt van de breedte, maar van andere omstandigheden, kan men er naauwelijks aan twijfelen dat eenige meridiaan van *Noord Amerika*, bij voorbeeld, 114° , waar wij gestuit werden, het klimaat eenigzins beter en het vaarbaar seizoen langer bevonden kon worden op de breedte van 69° dan op die van 75° , waar wij overwinterden. Om deze reden ware het mischien wenschelijk dat schepen langs dezen weg de *Stille Zee* zochten te bereiken, en zich, zoo het mogelijk ware, langs de kust van *Amerika* hielden: welligt zouden zij dezen weg het geschikt vinden ter bereiking van het oogmerk.

Onze ondervinding, vertrouw ik, heeft klaar doen zien dat de Poolzee nooit met eenige zekerheid bevaren kan worden zonder eene aanhoudendheid van land. De waarschijnlijkheid van bij gelegenheid hout, wild en anti-scorbutieke planten te vinden, of berigten te bekomen van de inwoners, en de middelen om het leven der schepelingen te redden, ingeval van onherstelbare schade aan de schepen, zijn insgelijks gewigtige overwegingen, die natuurlijk strekken om dezen weg aan te bevelen.

De vraag, die in de tweede plaats ontstaat, betreft de geschiktste middelen om de kust van *Amerika* te bereiken, zoowel als het bevaren van derzelver oevers. Het zou desaan gaande wenschelijk zijn een' uitgang te vinden uit de *Atlantische* in de Poolzee, zoo dit mogelijk ware in de parallel der breedte, op welke de noordkust van *Amerika* kan voorondersteld worden te liggen; daar wij nogtans zulk een' uitgang uit de *Baffins-baai* niet kennen omtrent de parallellen van 69° tot 70° , kan mischien met kans van beter gevolg de poging gedaan worden op eene nog lager breedte, inzonderheid daar een aanmerkelijk gedeelte der kust, dat men billijk vooronderstellen kan dat de verlangde gemeenschap zou opleveren, nog ononderzocht gebleven is. *Cumberland-sstraat*, de pasage *Thomas Rowes-welcome*, liggende tussehen het eiland *Southampton* en de kust van *Amerika*, en *Repulse-baai* sehijnen de punten, die de meeste oplettendheid verdienen, en de onzekerheid in aanmerking nemende, waarin de pogingen der vroegere reizigers ons gelaten hebben, aangaande de uitgestrektheid en gemeenschap van deze opening, kan men billijk hoop voeden dat eene of mischien iedere, eene bruikbare doorvaart kan opleveren in de Poolzee.

Het geheel der noord-kust van de *Hudsons-sstraat*, welke naar de beste berigten hoofdzakelijk sehijnt te bestaan in eilanden, is ondertussehen zoo weinig bekend, dat de aardrijkskunde van dat gedeelte der wereld als geheel onvolledig kan aangemerkt worden;

den; zoodat eene expeditie, die gezonden wierd om hetzelfde te onderzoeken, weldra op een' nimmer te te voren bezochten bodem zou komen, en waar zeker meer dan eene kans is om de verlangde doorvaart te vinden, welker bestaan nogtans zoo onzeker is als voor tweehonderd jaren, en mischien geheel niet bestaat.

In den loop van het voorgaande verhaal heeft men kunnen opmerken dat de weste- en noord-westewinden altijd de zuidelijke kusten der *Noord-Georgiaansche-eilanden* van ijs bevrijdden, terwijl zij altijd goed weder aanbragten, dat zeer noodzakelijk is tot het voortzetten der ontdekkingen bij zoodanig eene navigatie. Deze omstandigheid, in verband met ons terugzeilen in zes dagen van den meridiaan van *Winterhaven* naar den ingang der *Lancaster-sund*, een afstand, die vijf weken vereischt in eene tegenovergestelde rigting, schijnt een' genoegzamen grond op te leveren om te besluiten, dat eene poging, om de noord-westelijke doorvaart te bewerkstelligen, met meer kans van een' goeden uitflag van de *Berings-sstraat* gedaan kon worden dan van den kant van *Amerika*. Er zijn nogtans eenige omstandigheden, die, naar mijn gevoelen, dezelve onuitvoerbaar maken, ten minste voor Britsche schepen. De voornaamste ontstaat uit de lengte der reis, die eerst gedaan moet worden, om op het punt te komen, waar het werk begonnen moet worden. Na zulk eene reis, voorondersteld dat er geene tegenspoeden van belang hebben plaats gehad, moet een aanmerkelijk gedeel-

te van den scheepsvoorraad en der brandstoffen aanmerkelijk verminderd zijn, zonder de mogelijkheid van deze vermindering weder te kunnen aanvullen, eene mogelijkheid, die alleen de volharding in eene onderneming kan aanmoedigen van zulk een' gevaarlijken en onzekeren aard.

Men moet ook niet vergeten hoe schadelijk voor de gezondheid van het volk zulk een plotslinge klimaatverwisseling zou zijn uit de verzengde luchtstreek in de strengste koude van een' langen winter aan de noord-kusten van *Amerika*. Ik kan daarom over het geheel niet zien dat eenige expeditie, door *Engeland* met dit oogmerk uitgerust, met grooter voordeel kan gedaan worden van de oostkust van *Amerika* langs den noordelijken oever.

Er kan voor den walvischvangst uit het verder onderzoeken van de *Baffins-baai* een aanmerkelijk voordeel ontstaan, waarop ik mij verplicht reken de aandacht te bepalen van allen die bij deze visfcherij belang hebben (*).

Den 27sten stevenden wij naar het zuiden en oosten

(*) De fchrijver treedt vervolgens in een breedvoerig onderzoek, aangaande den tegenwoordigen ftaat van deze trafiek, hetwelk wij, als vervelend voor lezers, die bij deze visfcherij geen belang hebben, hier overfiaan.

VERT.

ten met eene gunstige stijve koelte, en zonder verder eenig ijs te ontmoeten, uitgezonderd een paar ijsbergen, en eenige zwervende stukken. In den avond van den 30sten hadden wij alle voortteekenen van ongunstig weder; kort daarna stak de wind op uit het noorden en het westen, en bleef, met kleine tuschenpozingen, aanhouden, gedurende den 1sten en 2den October. In den morgen van den 2den was de barometer op 28.66^d gedaald, nadat het langer dan vierentwintig uren gestormd had. Den 3den was de wind eenigzins bedaard, wanneer de barometer op 29.14^d stond. Den vorigen dag stortte eene zware zee over de *Hecla* aan bakboordszijde, die ons verplichtte om meer zeilen bij te zetten, bij welke gelegenheid wij den *Griper* uit het gezigt verloren, en zagen hem ook niet weder voor onze aankomst in *Engeland*. 's Avonds na tien ure zagen wij het noorderlicht aan genoegzaam alle punten van den hemel, doch vooral in het zuiden, en de nachten waren door hetzelfde zoo verlicht als door de maan, wanneer zij zes of zeven dagen oud is. Dit verschijnsel had iederen nacht plaats, gedurende onze vaart door de *Atlantische Zee*, en had veel overeenkomst met het maanlicht van achter eene donkere wolk; hetzelfde duurde met geringe afwisselingen tot den 13den.

Den 14den overviel een storm ons zoo plotseling, dat wij nauwelijks den tijd hadden, om onze masten en raa's te beveiligen. Deze storm hield bijna vier dagen onafgebroken aan, en den 16den rukte

de

de hooge zee onze boegspriet weg; de fokkemast en de groote steng volgden onmiddellijk, en vielen over boord; doch met de grootste inspanning gelukte het ons nog de groote mast en groote raa te redden, nadat de eerste door den val der fokkemast zeer beschadigd was geworden, en de laatste insgelijks zeer veel geleden had. Niettegenstaande de storm de volgende twee dagen aanhield, gelukte het ons toch onze twee maststompen op te rigten en in den avond van den 18den verder te zeilen.

Den 27sten bereikten wij het eiland *Foul*. Ik had den Luitenant LIDDON bevel gegeven, ons, in geval van scheiding, eene week te wachten bij *Lerwick*, op de *Shetlands-eilanden*. Doch toen ik in den morgen van den 28sten tuschen *Fair-island* en de *Orkneys* een' gunstigen noordenwind bekwam, besloot ik de reis tot *Leith* voort te zetten, alwaar de noodwendigste reparatiën aan de mast en het want verrigt konden worden, alvorens ik het waagde de Engelsche kust te naderen, en ik vroeger gelegenheid had om te *Londen* te verschijnen en de Heeren Commisfarijsen van de Admiraliteit verslag van mijne reis te doen.

Den 29sten bereikten wij *Buchanefs*, en den volgende dag landde ik met Kapitein SABINE en den Heer HOOPER te *Peterhead*, nadat ik, ingevolge der mij gegevene bevelen, van de opper- en onderofficieren en alle andere personen aan boord van de *Hecla*, de logboeken, journalen, kaarten, teekeningen en andere stukken, betrekkelijk tot onze reis, afgevoerd,

derd, en daarmede den Luitenant BEECHY ten spoedigsten naar *Leith* gezonden had, om de aankomst van de *Hecla* aan den Heer OTWAY, Commandant van deze haven, te berigten, en versch vleesch en levensmiddelen voor ons volk in te nemen. Kapitein SABINE en ik begaven ons onverwijld naar *Londen*, alwaar wij den 3den November des morgens aankwamen.

Gedurende de reis van *Winterhaven* tot de Schotsche kust, een tijdvak van dertien weken, was de gezondheidstoestand aan boord van de *Hecla* zoo uitmuntend geweest, dat niemand op de ziekenlijst geplaatst was geworden, een paar kleine onpaslijkheden uirgenomen, en ik had het genoeg van alle officieren en matrozen van beide schepen, bestaande uit vijf en negentig personen (een uitgezonderd, die gestorven was) zoo gezond naar hunne haardsteden te zien wederkeeren als zij die verlaten hadden, na eene afwezigheid van omtrent achttien maanden.

De *Griper* bereikte de *Shetlandsche eilanden* den 1sten November, en de *Hecla* *Leith* den 3den. Beide schepen kwamen op den *Theems* in het midden van November, en werden afbetaald te *Deptford* den 1sten der volgende maand.

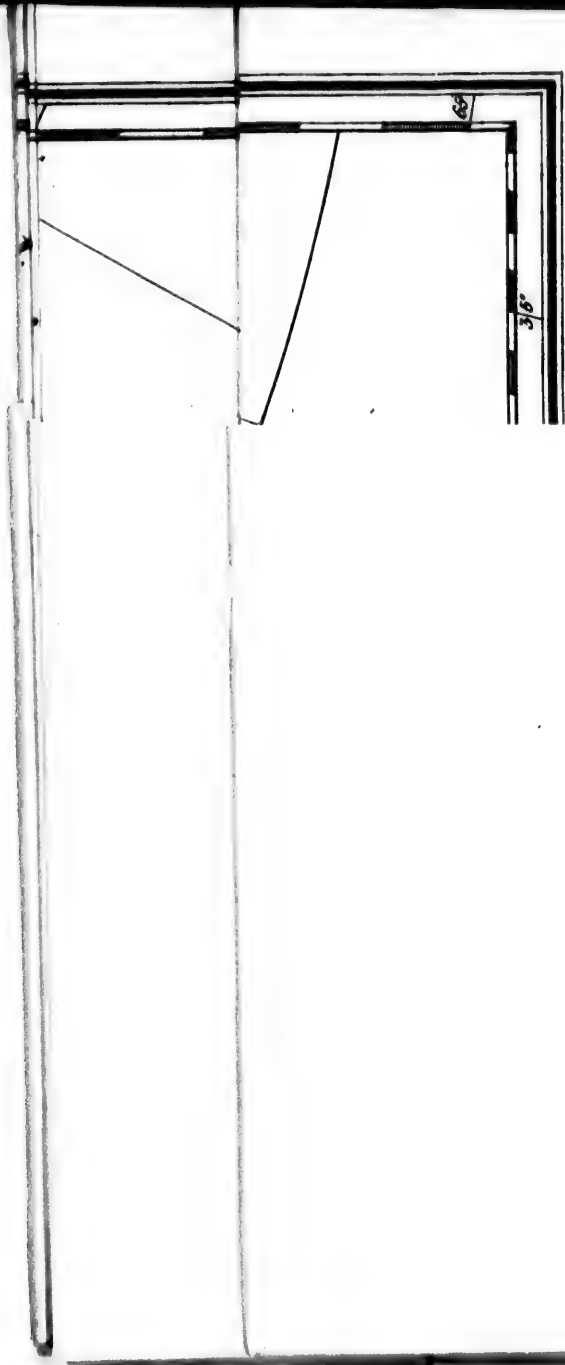
E I N D E.

De hierbij gevoegde Poolkaart heb ik, met de hulp der verdienstelijke Heeren VAN BAARSEL, vader en zoon, uit de beide afzonderlijke kaarten der expeditiën van PARRY en KOTZEBUE tot ééne herleid, met de ontdekkingen van andere reizigers aangevuld en in alle opzigten merkelyk verbeterd. Zoodat reeds deze kaart op zich zelve voor de aardrijkskunde eene belangrijke bijdrage, en, zoo ter completering van atlasfen als tot gebruik bij het geographisch onderwijs, door den uitgever afzonderlyk verkrijgbaar gesteld is.

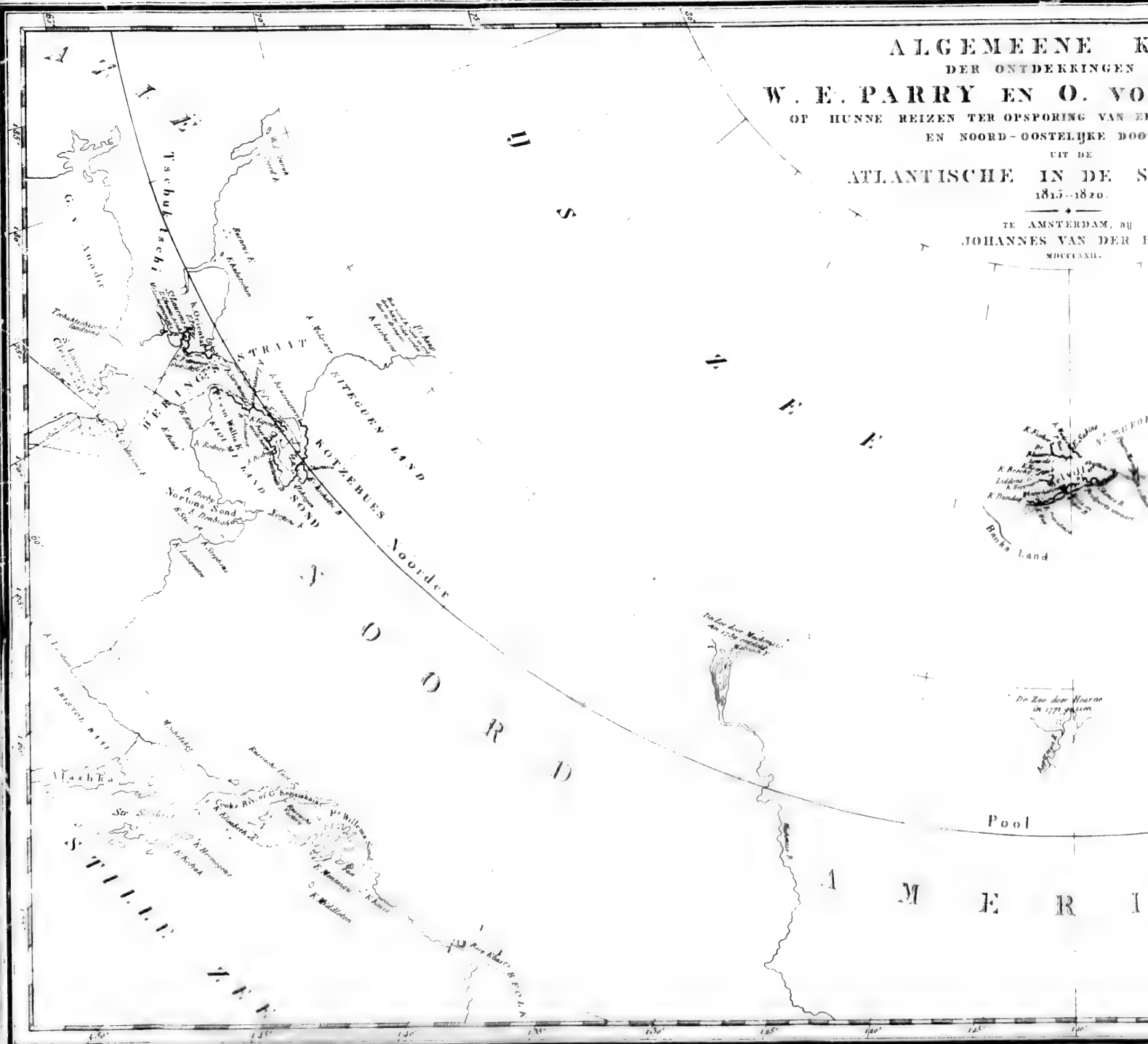
VERT.

met de
vader
der ex-
erleid,
gevuld
oodat
drijks-
mple-
ograp-
erlijk

ALGEMEENE K
DER ONTDEKKINGEN
W. E. PARRY EN O. VO
OT HUNNE REIZEN TER OPSPORING VAN E
EN NOORD-OOSTELIJKE DOO
UIT DE
ATLANTISCHE IN DE S
1815-1820.

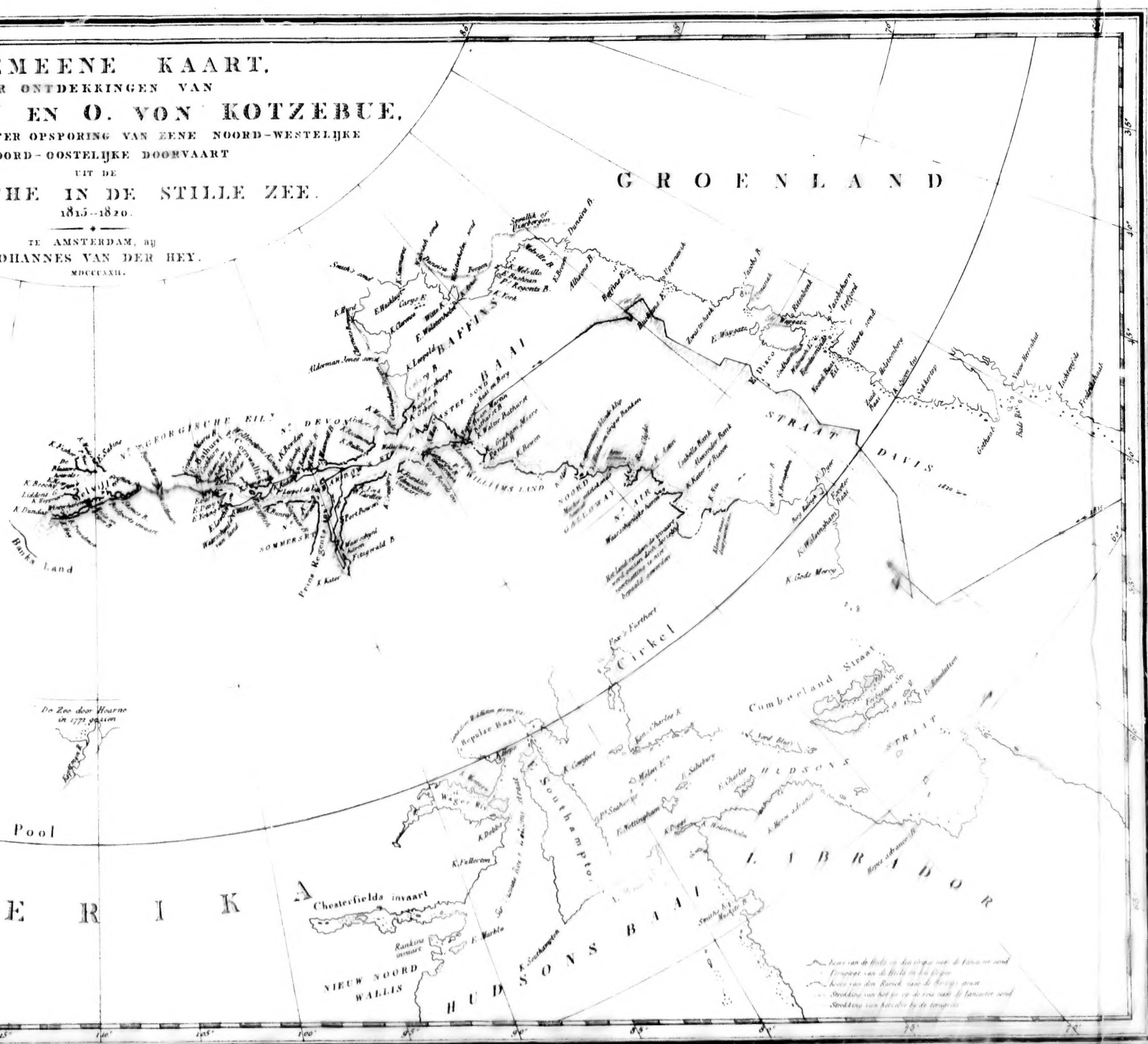
TE AMSTERDAM, BI
JOHANNES VAN DER I
MDCCLXXII.

Westelijke lengte van Greenwich

MEENE KAART.
 R ONTDEKKINGEN VAN
 EN O. VON KOTZEBUE.
 TER OPSPORING VAN EENE NOORD-WESTELIJKE
 NOORD-COSTELIJKE DOORVAART
 UIT DE
 HE IN DE STILLE ZEE.
 1815-1820.

TE AMSTERDAM, BIJ
 PHANNES VAN DER HEY.
 MDCCCXXII.

BERIGT VOOR DEN BINDER.

LIGGING DER SCHEPEN HECLA EN GRIPER IN WINTERHAVEN.	bl. 138.
PLATTE GROND VAN WINTERHAVEN. —	270.
DE ESQUIMAUX.	— 318.
ALGEMEENE KAART DER ONTDEKKIN- GEN VAN W. E. PARRY EN O. VON KOTZEBUE	achteraan.

